

Εβδομάδα

ΕΤΟΣ 9^{ON}
ΑΡΙΘ. 467

Φ ΧΡΥΣΟΣ

Ἡ κυβέρνησις, συνεχίζουσα τὰ μέτρα της διὰ τὴν οἰκονομικὴν ἐξυγίανσιν τοῦ τόπου καὶ τὴν προστασίαν τοῦ ἐθνικοῦ νομίσματος ἔλαβε ὀρισμένας ἀποφάσεις, ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἔλεγχον τοῦ εἰς χεῖρας τῶν ιδιωτῶν ξένου συναλλάγματος καὶ χρυσοῦ.

Συγκεκριμένως, ὡς πρὸς τὸν τελευταῖον αὐτόν, ὁ κ. Πρόεδρος τῆς κυβερνήσεως ἐπανελάβε τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα τὴν σύστασιν τοῦ πρὸς τοὺς κατόχους χρυσοῦ — ὅπως καὶ ξένου συναλλάγματος νὰ σπεύσουν νὰ τὸν ἀλλάξουν μὲ δραχμὰς.

Ἐδῶκε δὲ πρῶτος αὐτὸς τὸ καλὸν παράδειγμα καταθέτων στὴν Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος 112 χρυσὲς λίρες τῆς ὁποῖας ἐμάζευσε ἀπὸ φίλους του, δικαιουμένους νὰ κρατοῦν ξένον συνάλλαγμα.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ χειρονομία αὐτὴ τοῦ κ. Προέδρου τῆς κυβερνήσεως θὰ εὐρὴ μιμητὰς ὅλους τοὺς Ἕλληνας ποὺ ἔχουν ὁπωσδήποτε ὑπὸ τὴν κατοχὴν τῶν χρυσῶ νομίσματα.

Εἰς οἰανδήποτε ποσότητα.

Εἶνε, ἀλήθεια, ἀδικαιολόγητον καὶ ἀνεξήγητον εἰς ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ δραχμὴ ἐμφανίζεται στερεά, νὰ ἐνισχύωμεν ἡμεῖς τὴν ξένην πίστιν μὲ μίαν ἀγονὴν καὶ ἀνωφελῆ ἀποταμίευσιν ξένων νομισμάτων ἐπὶ ζημίᾳ τοῦ ἐθνικοῦ νομίσματος.

Καὶ πρέπει μὲ τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴν νὰ ἐκτιμηθῇ κατ' ἀξίαν ἡ λεπτότης καὶ ἡ ἐλευθεριότης τῆς κυβερνήσεως ἡ ὁποία δὲν ἐσκέφθη, οὔτε πρόκειται ποτὲ νὰ ἐξανγκάσῃ κανέναν νὰ καταθέσῃ ὁπωσδήποτε τὸν χρυσὸν του εἰς τὸν θωμὸν τῆς ἐθνικῆς ἀνάγκης, ἀλλὰ κάμνει ἀπλὴν ἐκκλήσιν εἰς τὰ πατριωτικὰ μας αἰσθήματα.

Αὐτὸ ἀντιθέτως πρὸς ἄλλας κυβερνήσεις ξένων κρατῶν, ποὺ δὲν ἐδίστασαν νὰ καταφύγουν καὶ εἰς κυρώσεις ἀκόμη διὰ νὰ πραγματοποιήσουν ἐκείνους τὸ ὁποῖον ἐθεωροῦσαν ὡς ζήτημα ἐθνικῆς σωτηρίας.

Εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι οἱ Ἕλληνες οἱ ὅποιοι δὲν ὑστεροῦν εἰς φιλοπατρίαν ἀπὸ τοὺς ἄλλους λαοὺς, ποὺ διὰ νὰ στηρίξουν τὸ ἐθνικὸν τῶν νόμισμα κατέθεσαν καὶ τῆς ἑτέρας τῶν ἀκόμῃ, θὰ ἀνταποκριθῶν μὲ χαρὰν καὶ ὑπερηφάνειαν πρὸς τὴν ἐκκλήσιν τῆς κυβερνήσεως, ἡ ὁποία θασιζομένη ἀκριβῶς εἰς τὴν φιλοπατρίαν τῶν, δὲν ἐθεώρησε ἀπαραίτητον νὰ ἐπιβάλῃ τὸ μέτρον ὡς ὑποχρεωτικόν.

Καὶ ἡ συμμόρφωσίς μας πρὸς τὴν σύστασιν τῆς κυβερνήσεως πρέπει νὰ εἶνε τόσο πῶς πρόθυμος ὅσο δὲν ἐγόμεν τίποτε νὰ χάσωμεν μὲ τὴν ἐκποίησιν τοῦ ἀνὰ χεῖρας μας χρυσοῦ.

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΤΙΧΟΙ

Συλλάβαν τὸν Πατρίκαλον
Βαγγέλη, σερβιτόρο,
ποῦ δίχως φρόνησιν καὶ νοῦ,
ἀπὸ τὰς χεῖρας ἀλλοινοῦ,
ἐνα ρολοὶ ἄρπαξε
κι' ἔκανε τόσο ντόρο!

Ἡ ἀρπαγὴ ἐγένετο
εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Δώρου...
Κι' ὁ δράστης, ἀπολογηθεὶς
ἀφέθη ἐλεύθερος εὐθύς,
δηλώσας πὺς ἐπρόκειτο
τάχατες περὶ...δώρου!

Π Β

Εἰδῆσεις ραδιο...φωνικῆς
πότε καλῆς—πότε κακῆς

ΦΑΛΗΡΟΝ

Ἐγγέζους περιηγητὰς
μᾶς ἔφερε τὸ «Ὀρόντες»...
Κατέβηκαν οἱ πῶπολλοι
κι' ἐπήγαν στὴν Ἀκρόπολιν
δπου ἐνθουσιάζτηκαν
τὸν Παρθενῶνα...ὀρῶντες!

ΟΣΛΟ

Ὁ Τρότσκυ ἀγῶνας ἄρχισε
τρανοὺς καὶ φοβεροὺς:
ὑπόσχεται καὶ ἀπειλεῖ
συντόμως καὶ μετ' οὐ πολὺ
ρουθοῦν νὰ μὴν μείνῃ πιά
ἀπ' τοὺς «ἀριστεροὺς»!

Τί θὰ τοὺς κάνῃ, δήλωσε,
αὐτὸς μονάχα ξέρεῖ...
Εὐχεται δὲ διακαῶς
εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ ὁ Θεὸς
κόντρα μὲ τοὺς «ἀριστεροὺς»...
ἑξελίξῃ νὰ τοῦ τὰ φέρῃ!

ΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙ

Ὁ Ταταρέσκο, ἀκούραστα,
δηλώνει νύχτα—μέρα:
«Ὁ τέως τῶν Ἐξωτερικῶν
κουράστηκε, ὡς φυσικόν,
γι' αὐτὸ λοιπὸν θ' ἀναπαυθῇ
στὸν καθαρὸν ἀέρα»...

Ἀλλ' ὅμως τὰς δηλώσεις του
διὰ τὸν Τιτουλέσκο
δὲν τὰς ἐπίστεψε ψυχὴ!
Κι' ὅσο γιὰ τὴν ἀναψυχὴν
τὴν ἐχαρκτηρίσανε
ἔλοι...ὡς ἀέρας φρέσκο!

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1.7.8.8

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85

ΑΡΙΘ. 35282

ΛΑΔΙ

Ὁρισμένους ἐλαιοπαραγωγούς τοὺς ἐξύνισε—ἔχι τὸ λάδι εὐτυχῶς—ἀλλὰ ἡ διάθεσις γιὰ τὴν κυβέρνησιν, προστατεύοντας τῆς φτωχῆς τάξεως, σταθεροποίησε τὴν τιμὴ τῆς συνηθισμένης ποιότητος στὶς 46 δραχμῆς.

Καὶ μὲ τὸ δίκην τους στενοχωρήθηκαν οἱ ἄνθρωποι: ὡς τώρα καλὰ εἶχαν λαδῶσει τὴν μηχανήν τους, πουλοῦσαν στήν τιμὴν ποὺ ἤθελαν κι' ὅταν τοὺς τραβοῦσαν στὸ αἰσχροδικεῖο πάντα κατῶρθωναν νὰ βγαίνουν ... λάδι!

Τὸ ἐπιβεβλημένον κυβερνητικὸν μέτρο, δὲν τοὺς ἀδίκησε: τὸ πολὺ—πολὺ νὰ μερίμνησε γιὰ νὰ μὴ βγάξουν τὸ λάδι τοῦ κοσμάκη, χωρὶς νὰ ὑποδύωνται οἱ ἴδιοι σὲ παράλογες θυσίας! «Ἐλαῖον θέλω καὶ οὐ θυσίαν!» εἶπε ἡ Κυβέρνησις, ποὺ δὲν μᾶς ἄφισε στὸ ἔλεος τῶν ἐλαιοπαραγωγῶν.

Αὐτὰ γιὰ ὀρισμένους παραγωγούς, ἄλλοι ὅμως—μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ ἡμέτερος γιαντρός κ. Λαδᾶς—ὁ μόνος ἐν Ἑλ...λάδι ὄρηκε τὸ μέτρο λογικόν. Ἐλάχιστοι καὶ ἀνάξιοι προσοχῆς εἶνε ἐκεῖνοι ποὺ εἶπαν ὅτι τὸ μέτρον ἀποτελεῖ στίγμα—δηλαδὴ...λαδία—γιὰ τοὺς ἐπινοήσαντας αὐτό. Τὸ γεγονός εἶνε ὅτι οἱ... πονηρῶς ἐνδιαφερόμενοι δὲν μπόρεσαν νὰ ἀντιδράσουν γιὰτὶ σήμερὰ πιά δὲν ἔχουν πέρασιν τὰ λαδῶματα...

Π Β

ΤΣΑΛΙΜΑΚΙΑ

Ὁ θιάσος Ἀλίκης ἀνέβασε μὲ ἐξαιρετικὴ ἐπιμέλεια καὶ εὐσυνειδησία τὸ καινούργιον ἔργον τοῦ Παντελῆ Χόρν «Τσαλιμάκια».

Τὸ «Τσαλιμάκια» προστίθεται στὴ σειρά τοῦ Παντελῆ Χόρν, ποὺ θάπρεπε νὰ τιτλοφορήσῃ «Υποκοριστικά»: «Φιντανάκι», «Νταλμανοπούλα», ... «Σέντζας», «Τσαλιμάκια», κ.τ.λ.

Εἶνε μιά δροσερὴ πεταχτὴ κωμωδία μέσα στὴν ὁποία πλέκονται κάμποσα εἰδύλλια, οἱ διάλογοι εἶνε εὐθυμοὶ, ξεκούραστοι.

Ὅλοι οἱ ἡθοποιοὶ ἀνεξαιρέτως, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν κ. Ἀλίκη καὶ τοὺς κ. Κ. Μουσουρήν καὶ Χρ. Νέζερ φιλοτεμήθηκαν νὰ παρουσιάσουν ἓνα ἔργον ἀρτίον ἀπὸ ἀπόψεως παιξίματος.

Γιὰ τὸ ἔργον τοῦ Δημήτρη Μπόγγρ «Καινούργια Ζωὴ» ποὺ ἀνέβασε ὁ ἄσος Μαρίκας Κοτοπούλη, θὰ γράψω με ἐκτενῶς στὸ ἐπόμενο φύλλον.

Εξυπνα καὶ κουτά

ΠΡΟΒΛΕΠΤΙΚΗ

Τὸ ἀντρώπου φιλονεικεί.

Ὁ σύζυγος (ἔξω-φρενών).—Τι εἶ-
ναι αὐτὰ πού μαθαίνω; Κάποιος φίλος μου
εἶδε τὴν φωτογραφία σου σ' ἓνα γραφεῖο
συνοικισίων;

Ἡ σύζυγος.—Μά, ἀγάπη μου, πέρυσιν
ἐπὶ εἶχα δώσει, θυμάσαι, ποὺ ἦσαν τόσο
ἐρωστος...

□ Δ

ΔΙΔΗΜΜΑ

—Γιατρε, ποιά εἶνε τὰ πιὸ εὐαίσθητα νεύ-
ρα: τῆς ὁράσεως, ἢ τῆς ἀκοῆς;

—Γιατί αὐτὴ ἡ ἐρώτησις;

—Ἐπειδὴ πρέπει νὰ παντρευτῶ καὶ δι-
στάζω μεταξὺ μίας γυναίκας ἐρασιτέχνιδος
ζωγράφου, καὶ μίας ἄλλης ἐρασιτέχνιδος...
ἀοιδού!

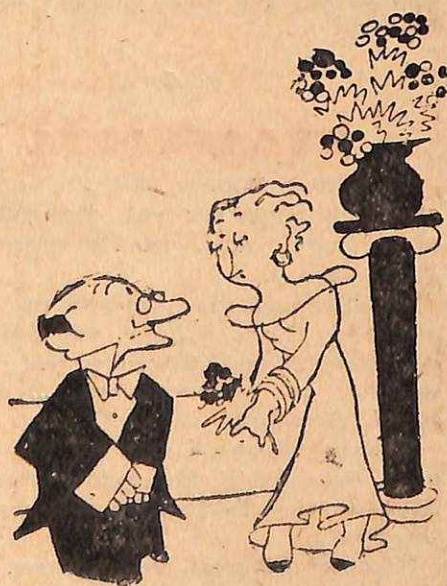
□ Δ

ΠΙΣΤΟΣ ΠΕΛΑΤΗΣ

Ἐνας Μαργεγιέζος εἶχε πάει στὸ Παρίσι
τὸ 1900. Εἶχε ἀγοράσει ἓνα καπέλλο ἀπὸ ἓνα
μεγάλο καπελλάδικο.

Ὁ Μαργεγιέζος δὲν ξαναπάτησε τὸ πόδι
του στὴν πρωτεύουσα ὡς φέτος. Πρὸ μηνός,
πῆγε στὸ Παρίσι καὶ ἡ πρώτη δουλειά του
ἦταν νὰ ξαναπαθῇ στὸν ἴδιο καπελλά:

—Καλημέρα, ἐγὼ εἶμαι πάλι! ὠνάε εὐ-
θυμα μπαίνοντας.

ΓΟΥΣΤΑ

Ἡ οἰκοδόσποινα.—Νὰ σὰς προ-
σφέρω κάτι... μερικὲς ὀργανοίτες ἀπὸ τὸ βά-
ζο μου...

Ὁ ἐπισκέπτης.—Μὲ ὑποχρεώνετε...
Γιὰ νὰ πῶ ὅμως τὴν μαύρη ἀλήθεια... θὰ
προτιμοῦσα κανέναν κοινάκι...

Τὸ μυστικὸ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΔΗΓΗΜΑ

Ὁ Γκαμπριέλ Μπρεφόρ περιπατοῦ-
σε σκεπτικός ἐμπειρασμένος ἀπ'
τὸ μελαγχολικὸ μεγαλεῖο τοῦ
τοπίου.

Δεξιὰ του, ὁ ὠκεανὸς συντριβόταν
μὲ ὀρμὴ ἀπάνω στοὺς βράχους, ἀριστε-
ρὰ ἀπλώνονταν μιὰ ἀπέραντη ἀκαλλιέρ-
γητη πεδιάδα ὅπου ἀργοσάλευαν κάτι
χόρτα καὶ χρυσοὶ κροῖνοι: ἡ θρετό-
νικη γῆ.

Μέσα στὶς ὀμίχλες τοῦ σούρουπου
διέκρινε, ἀπάνω σ' ἓναν λοφίσκο, κάτι
ποὺ ὕψωνόταν: τὰ ἐρείπια τοῦ πύρ-
γου Τρεβενόρ.

Ὁ Γκαμπριέλ Μπρεφόρ ἔδωξε τὴν
δυσάρεστη ἐντύπωση πού τὸν κυρίευ-
σε καὶ διαστικά διευθύνθηκε πρὸς τὸ
πανδοχεῖο του.

Ἦταν ἀπεσταλμένος τῆς ἐφημερίδος
τοῦ «Ἡχώ» γιὰ νὰ κἀνὴν ρεπορτάζ στὰ
«μυστήρια τοῦ πύργου Τρεβενόρ».

Τὰ ἐρείπια αὐτὰ πολὺ λίγους περι-
ηγηταὶ τὰ ἐπισκέπτονται. Εἶχαν διαδρα-
ματισθῇ ἐκεῖ δύο ἀγωνιώδεις τραγω-
δίες.

Δυὸ φορές, δυὸ περιηγηταὶ εἶχαν
εἶχαν ἀποφασίσει νὰ δείξουν τὸ θάρ-
ρος των ἐξερευνώντας τὰ ἐρείπια στὸ
φέγγος τῆς σελήνης, γιατί λεγόταν πῶς
ἦσαν στοιχειωμένα. Κανένας ἀπὸ αὐ-
τοὺς δὲν εἶχε ξαναγυρίσει, ἡ χωροφυ-
λακὴ ἔκαμε ἔρευνες καὶ καθὼς τὰ σώ-
ματά των, δὲν θρέθηκαν, ἔβγαλε τὸ συμ-
πέρασμα ὅτι οἱ περιηγηταὶ δὲν εἶχαν
ἐξαφανισθῇ μέσα στὰ ἐρείπια.

Παρ' ὅλα αὐτὰ, κανεὶς δὲν εἶχε ξα-
ναγίνει λόγος γιὰ τοὺς δυὸ χαμένους
τὸ μυστήριό δὲν διαλευκάνθηκε.

Ὁ Γκαμπριέλ Μπρεφόρ ἦταν θαρρα-
λέος καὶ ἀποφασιστικός. Ἐπὶ πλεόν
τὸν ἔτρωγε σὰν τὸ σαράκι ἡ φιλοδο-
ξία νὰ γίνῃ μεγάλος ρεπόρτερ. Γι'
αὐτὸ εἶχε ἀποφασίσει νὰ ὀρῇ τὴν λύση
τοῦ μυστηρίου.

Ὅταν ἔφθασε στὸ πανδοχεῖο του,
θρόνυσε.

Ἦταν τέλος Σεπτεμβρίου καὶ ὁ
τελευταῖος περιηγητὴς εἶχαν φύγει. Ὁ
Γκαμπριέλ ἀναγκάστηκε νὰ βολευτῇ
στὸ ταπεινὸ αὐτὸ πανδοχεῖο.

Ὁ ξενοδόχος—ἓνας γίγας μὲ κοκκα-
λιάτικο πρόσωπο—τὸν σεβρίρισε ὁ
ἴδιος μὲ τὸ πόσοχημα πῶς εἶχε στείλει
τὴν ὑπηρετριά του στὴν γειτονικὴ πόλη
καὶ θὰ ἐξονόταν τὴν ἐπομένην.

—Εἶνε ἀλήθεια, ἀρα νε, ρώτησε ὁ νέ-
ος, πῶς τὰ ἐρείπια τοῦ πύργου Τρεβε-
νόρ εἶνε στοιχειωμένα;

Ὁ ξενοδόχος ἀνατριχίασε:

—Ναί, ψιθύρισε στὸ σεληνόφως, ἀ-
κούγονται στεναγμοὶ καὶ βογγητὰ, ὑ-
περφυσιτικοὶ θόρυβοι!

Ὁ Γκαμπριέλ ἄφησε τὸ ποτήρι τοῦ
κρασιῶ:

—Ἐ λοιπόν, σὲ μιὰ ὥρα θὰ πάω
στὰ ἐρείπια!

Ὁ ξενοδόχος τοῦ ἀποκρίθηκε τρο-
μαγμένος:

—Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴν πηγαί-
νετε!

Ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως, ὁ νέος ἄ-
ναψε ἓνα σιγαρέτο:

—Ἀφοῦ μοῦ ξαναγεμίσετε τὸ ποτή-
ρι, θὰ φύγω γιὰ τὰ ἐρείπια, γιατί θά-
χω φθῶσι ἡ ὥρα!

Ἦταν ἀπὸ ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας,
προχωροῦσε γοργὰ στὸν ἐρημὸ δρόμο
διευθυνόμενος πρὸς τὸ Τρεβενόρ.

Τὸ φεγγάρι εἶχε ἀνατελεῖ, φωτίζον-
τας τὸ τοπίο μὲ τὴ νεκρὴ του λάμ-
ψη.

Μὲ προφυλάξεις ὁ ρεπόρτερ ἄρχισε
νὰ ὑπερπηδᾷ τοὺς βράχους ψάχνοντας
μὲ τὸ μπατοῦνι του γιὰ νὰ μὴν πέσῃ
σὲ κανένα χαντάκι.

Γνώριζε λίγους τὰ κατατόπια γιατί εἶ-
χε ἔρθῃ τὸ πρωὶ νὰ κἀνὴν ἀναγνώριση,
μόλις κατέβηκε ἀπ' τὸ τραῖνο, προτοῦ
κρατήσῃ δωμάτιο στὸ πανδοχεῖο.

Κι' ἔτσι ἔφθασε χωρὶς πολλὰς δυ-
σκολίες στὴν κεντρικὴ αἶθουσα.

Φθάνοντας ἐκεῖ, κάθησε, ἀναψε τὴν
πίπα του καὶ περίμενε ἀκίνητος μέσα
στὸ σκοτάδι. Ἀκούγονται νὰ πετοῦν τὰ
νυχτοπούλια πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του
κι' ἐκεῖ κοντὰ ξεχώρισε τὸ θούισμα
τῆς θάλασσας.

Πέρασε μιῇ ὥρᾳ πού τοῦ φάνηκε
ὀλόκληρος αἰώνας. Ὁ Γκαμπριέλ σκέ-
φθηκε πῶς ὁ πύργος Τρεβενόρ δὲν εἶ-
χε περικλεισθῇ ποτὲ ἄλλο μυστήριό. Ἐ-
πίσης ἡ λαϊκὴ φαντασία εἶχε δημιουργή-
σῃ ἓνα θρόνο.

Ἡ πίπα του εἶχε σβύσει. Ἐτοιμαζό-
ταν νὰ τὴν ἀδειάσῃ γιὰ νὰ τὴν ξανα-
γεμίσει ὅταν ἀνατριχίασε.

Ἐνας ἀσυνήθης θόρυβος ἀκουγό-
ταν.

Ἐμοιαζε σὰν παρατεταμένο βογγη-
τὸ πού τὸ συνώδευσεν ἓνας παράξενος
μετάλλινος κρότος. Κι' ὅλα αὐτὰ ἔβγα-
ναν ἀπ' τὰ ἔγκατα τῆς γῆς. Χωρὶς νὰ
διστάσῃ ὁ Γκαμπριέλ διευθύνθηκε πρὸς
μιὰ χαμηλὴ πορτοῦλα σκαμμένη μέσα
στὸ πάχος τῶν τοίχων, πού εἶχε προ-
σέξει τὸ ἴδιο πρωί.

Μόνο πού τὸ πρωὶ ἡ πόρτα ἦταν
κλειστὴ καὶ ἀντέσχε σὲ ὅλες τὶς
προσπάθειές του: τώρα ὅμως εἶχε ἀ-
νοίξει.

Χωρὶς νὰ σκεφθῇ τί παράξενο μπορού-
σε νὰ περικλειθῇ αὐτὴ ἡ λεπτομέρεια,
ὁ Γκαμπριέλ ἀναψε τὴν ηλεκτρικὴ λάμ-
πα του καὶ ἄρχισε νὰ προχωρῇ μέσα
σὲ μιὰ στενὴ σκάλα.

Μόλις εἶχε κατεβῇ τέσσαρα σκαλο-
πάτια ἀκούσε τὴν πόρτα νὰ κλείνῃ.

Γύρισε πίσω, προσπάθησε νὰ τὴν ἀ-
νοίξῃ, τοῦ κἀκού ὅμως. Εἶχε πιαστῇ
στὴν παγίδα. Μὲ καταπληκτικὴ ἀτα-
ραξία, ψιθύρισε.

—Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ μένα! ἀλ-
λοῖμονο ὅμως σ' ἐκείνον πού θάρρη!

Παίρνοντας τὸ ρεβόλβερ του, ἄρχι-
σε νὰ κατεβαίνει τὴν σκάλα. Ἐφθασε
σ' ἓνα στενὸ διάδρομο πού ἦταν σκαμ-
μένος μέσα στὸν βράχο.

—Ὅποτε ἔτσι, σκέφτηκε ὁ ρεπόρτερ,
διευθύνεται πρὸς τὴν θάλασσα!

Καὶ διευθύνοντας πρὸς ἐκεῖ τὸ φῶς,
τῆς ηλεκτρικῆς του λάμπας, ἀντελήφθη

Τῶν ἐρειπίων ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΠΕΝΤΡΟ

πῶς ὑπῆρχε στὸ βάθος νερό. Σιδερέ-
νια κάγγελα ἦσαν πιασμένα μέσα στὸν
τοίχο.

—Τὸ πηγάδι αὐτὸ θὰ ἐπικοινωνῇ μὲ
τὴν θάλασσα σκέφθηκε ὁ Γκαμπριέλ,
κι' ἂν ὑπάρχῃ τρόπος νὰ θυγῇ κανεὶς
ἀπ' τὸ ὑπόγειο, θὰ εἶναι ἀπ' ἐδῶ!

Ξαναβέβηκε, ἔβγαλε τὰ περισσότε-
ρα ρούχα του, τύλιξε τὴν ζώνη του
γύρω ἀπὸ μιὰ μεγάλη πέτρα καὶ μὲ
τὸ φορτίο αὐτὸ στὸ χέρι, ξανακατέβη-
κε τὰ σκαλοπάτια.

Ὅταν ἔφθασε στὸ τελευταῖο, ἔχωσε
τὰ πόδια του μέσα στὴν ζώνη του
τυλιγμένη γύρω ἀπ' τὴν πέτρα οὕτως
ὥστε νὰ μπορῇ νὰ τὰ ἐλευθερώσῃ δια-
στικά ἀνάπνευσε, βαθεῖα καὶ ξεγλύ-
στρησε μέσα στὸ παγωμένο νερό.

Ἐκανε ὅ,τι κάνουν οἱ ἀλιεῖς μαργα-
ριτῶν πού εἶχε δῇ νὰ βουτῶν στὴν Ἐρυ-
θρὰ θάλασσα.

Εἶχε ἐξέλθῃ τὰ λάμπα στὸ στήθος του
κι' ὅταν ἔφθασε στὸ βάθος τοῦ πηγα-
διοῦ, τὸ ἀσθενὲς φῶς τοῦ ἀπεκάλυψε
τὴν εἴσοδο μίας στοᾶς.

Ἀρχισε νὰ κολυμπᾷ μὲ δύναμι στὸν
ὑπόγειον αὐτὸν διάδρομο. Τὰ αὐτιά
του θούιζαν, τὰ μνηϊνγία του χτυποῦ-
σαν ὀρμητικὰ καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγα
δευτερόλεπτα πού τοῦ φάνηκαν ὀλόκλη-
ρος αἰώνας ὀπότερνος ὀγκος ἔλειψε πᾶ-
νω ἀπὸ τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ ἀντικα-
τασταθῇ ἀπὸ ἓνα χλωμὸ φῶς. Μὲ μιὰ
κλωτσιά, ὁ Γκαμπριέλ ἀνέβηκε στὴν ἐ-
πιφάνεια. Ἀνάπνευσε τὸν καθαρὸ ἀέρα
μὲ ἀγαλλίαση καὶ ὕστερα κολυμβώντας
ἔφθασε στὴν παραλία.

Μπροστὰ του ξεχώριζε τὸν σκοτει-
νὸν ὄγκο τοῦ πύργου Τρεβενόρ. Μολο-
νὸν ἦταν μούσκεμα, δὲν δίστασε οὐ-
τε στιγμή. Μάζεψε ἀπὸ χάμω ἓνα
στρογγυλὸ λιθάρι καὶ διευθύνθηκε
πρὸς τὰ ἐρείπια.

Θάνατος μπροστὰ στὸ δρόμο πού
ὠδηγοῦσε ἐκεῖ, κρύφθηκε πίσω ἀπὸ ἓ-
ναν θάμνο καὶ περίμενε. Δὲν περίμενε
πολὸν καιρὸ.

Ἐπειὰ ἀπὸ πέντε λεπτά, εἶδε ἓνα
ἄνδρα νὰ βγαίνει ἀπ' τὰ ἐρείπια καὶ
νὰ διευθύνεται πρὸς τὸ χωριό.

Μόλις εἶχε φθάσει κοντὰ του, ὁ Γκαμ-
πριέλ τινάχτηκε ἔξω ἀπὸ τὸν θάμνο καὶ
ἄρθωθηκε μπροστὰ του.

Τρομαγμένος ὁ ἄνδρας ἔκανε ἓνα
πῆδημα πίσω:

—Ἐσεῖς!... Ἐσεῖς!... τραύλισε.

—Ὅποτε δὲν περιμένατε νὰ με δῆτε
ἐδῶ;..

Ἦδη ὅμως ὁ ξενοδόχος εἶχε ἀνακτή-
σει τὴν ψυχραιμία του:

—Ὅχι! εἶπε δὲν περιμένα νὰ σὰς
δῶ νὰ κάνετε μπάνιο τέτοια ὥρα!

Ὁ Γκαμπριέλ τὸν ρώτησε μὲ καυστι-
κὴ εἰρωνία:

—Κι' ἐσεῖς, τί ἐρχόσαστε νὰ κάνετε
στὰ ἐρείπια...τέτοια ὥρα;

—Ἀνησυχῶ γιὰ σὰς πού δὲν σὰ-
εἶδα νὰ ἐπιστρέφετε...Καὶ σκέφθηκα...

Ἐνῶ μιλοῦσαν εἶχαν φθάσει μπρο-
στὰ στὸ σπίτι.

Ὁ ξενοδόχος μῆκε μέσα στὴν με-
γάλῃ αἶθουσα, ἔρρηξε κούτσουρα μέ-
σα στὸ τζάκι καὶ εἶπε:

—Ζεσταθῆτε!

Καὶ λέγοντας αὐτὰ προσπαθοῦσε νὰ
βγάλῃ ἓνα μικρὸ πακέτο πού εἶχε κά-
τω ἀπ' τὸ σακκάκι του. Ἡ χειρονομία
τοῦ ὅμως δὲν ἔφευγε ἀπ' τὸν Γκαμπρι-
έλ καὶ σηκώθηκε καὶ τὸν ρώτησε μὲ
ἄγριο ὄφως:

—Τί ἔκανες τὰ πτώματα, φονιά;

Ἐνα κόκκινον πέπλο πέρασε μπρο-
στὰ ἀπ' τὰ μάτια τοῦ ξενοδόχου πού
ὤρμησε ἐναντίον του μ' ἓνα μαχαίρι
στὸ χέρι.

Δὲν πρόλαβε ὅμως: μὲ μιὰ πετριά
στὸ μέτωπο, ὁ Γκαμπριέλ τὸν ξάπλωσε
ἀναίσθητο χάμω.

Ὁ νέος ἐξέτασε τότε τὸ πακέτο: εἶ-
χε μέσα ἓνα μικρόφωνο πού συνδένον-
ταν μ' ἓνα μακρὸ σύρμα μ' ἓνα μεγά-
φωνο.

—Νὰ με τί τραβοῦσε τὰ θύματά του
μέσα στὸ ὑπόγειο, σκέφτηκε: Στ' ἀλή-
θεια, πολὺ ἐξυπνο τὸ κόλπο του.

Κι' ἀφοῦ ἔδωσε σφικτὰ χειροπόδαρα
τὸν ξενοδόχο, φόρεσε στεγνὰ ρούχα καὶ
ἔσπευσε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ πιὸ κοντινὸ
ἀστυνομικὸ τμήμα.

Ὅταν συνήλθε ὁ κακοῦργος ἀναγκά-
στηκε νὰ τὰ ὁμολογήσῃ ὅλα.

Ἐξηγήσε ὅτι ὅταν ἓνας ταξιδιώτης
ἔλεγε πῶς θὰ ἐπισκεπτόταν τὰ ἐρεί-
πια τὸν παρέσυρε νὰ κατεβῇ μέσα στὸ
ὑπόγειο μὲ τοὺς μυστηριώδεις κρό-
τους πού σκηνοθετοῦσε Κι' ὁ ἴ-
διος κρυμμένος σ' ἓνα δωμάτιο τοῦ
πύργου, ἄφηκε στεναγμούς καὶ βογγη-
τὰ μὲ τὸ μικρόφωνο.

Μόλις ὀδυνητικῶς κατέβαινε με-
ρικὰ σκαλοπάτια ἔκλεινε τὴν πόρτα πί-
σω του, καὶ ὕστερα περίμενε νὰ ἐξασθε-
νίσῃ τὸ θῆμα τοῦ ἀπ' τὴν πείνα γιὰ νὰ
τὸ σκοτώσῃ χωρὶς νὰ διατρέξῃ κανέ-
ναν κίνδυνο.

Ὅσο γιὰ τὰ πτώματα, τάρριχνε μὲ
μιὰ πέτρα στὸν λαϊμὸ στὸ βάθος τοῦ
πηγαδιοῦ.

Ἡ ἀστυνομία ἔκανε ἔρευνες μέσα
στὸ πηγάδι καὶ δὲν ἄργησε ν' ἀνακαλύ-
ψῃ τὰ πτώματα τῶν δυὸ ἀπερισκέπτων
περιηγητῶν πού εἶχαν πληρώσει μὲ
τὴν ζωὴ τους τὴν τολμή τους.

Ἄλλες ἔρευνες παραλλήλως στὸ
πανδοχεῖο, ἔφεραν εἰς φῶς κρυμμένες
μέσα σ' ἓνα μυστικὸ ντουλάπι, τὶς
ἀποσκευὲς τῶν περιηγητῶν μαζί μὲ
τὰ ποσὰ πού ὁ κακοῦργος ξενοδόχος
εἶχε ληστεύει ἀπ' τὰ θύματά του.

Ἡ κοινὴ γνώμη ἀνέπνευσε...

□ □

Τὸ ἄρθρον τοῦ Γκαμπριέλ Μπρεφόρ,
τὴν «Ἡχώ» προσέβηκε κατὰ πληρὴ καὶ
ἡ νεαρὸς ρεπόρτερ δὲν ἄργησε νὰ γί-
νῃ διδάσκαλος.

Τοῦ ἀξίζει ὅμως.

ΡΟΜΠΕΡ ΠΕΝΤΡΟ

Εξυπνα καὶ κουτά

ΕΝΑΣ ΤΡΟΠΟΣ

Ἡ πρετίη.—Μήπως ὁ κύριος κοῦνη
εἶναι προληπτικός;

Κόμης.—Ὅχι, Φριμέν!

Ἡ πρετίη.—Τόσο τὸ καλλίτερο...
Γιατὶ ἔσπασα τὸν μεγάλο καθρέφτη τοῦ
σαλονιῦ.

□ Δ

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ

Ἐκεῖνη (ἀθλήτρια).—Ξέρεις ἀγέτη
μου, τρέχω τὰ 100 σὲ 11''.

Ἐκεῖνος (πρακτικὸ μυαλό).—Ἐλπί-
ζω, ἀφοῦ παντρευτοῦμε, νὰ μὴν ἀργῇς στὰ
ψώνια στὴν Ἀγορὰ.

□ Δ

ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΝΑ ΤΟ ΜΑΘΗ!

Ὁ οἰκοδεσπότης.—Περῶστε! πε-
ρῶστε...

Ὁ ἐπισκέπτης.—Μήπως διακρίνει ὁ
κύριος σας;

Ὁ οἰκοδεσπότης.—Αὐτὸ ἀκριβὲς
θέλω νὰ δῶ καὶ ἐγὼ. Μόλις χιὲς μοῦ τὸν ἔ-
φεραν...

□ □

ΑΝΥΠΟΜΟΝΗΣΙΑ

Ὁ γαμπρός.—Ἀχ πῶς περιμένω νὰρ
θῇ ἐπὶ τέλους ἡ νύχτα, ἀγάπη μου!...

Ἡ νύμφη.—Κι' ἐγὼ, χουσεῖ μου!

Ὁ γαμπρός.—Μηδὲ! Ὅποτε καὶ ἔσθω
σὲ στενεύουν τὰ παποῦνα σας.

□ Δ

ΕΚΕΙΝΗ ΤΙ ΘΑΚΑΜΝΕ;

Ἐκεῖνος.—Ἀν δέχεσθε νὰ παντρευ-
τοῦμε, σὰς ἐπιδοῦμαι νὰ περῶσ ὅλη μου
τὴ ζωὴ ἀγαπώντας σας.

Ἐκεῖνη.—Ἡ ὑπόσχεσίς σας εἶναι πολ-
λὴ εὐγενική. Ὅλον ὅμως αὐτὸν τὸν καιρὸ,
ἐγὼ τί θὰ κάνω;

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

—Δὲν ἔχετε τίποτα... Πρέπει ὅμως νὰ
πάτε λίγον καιρὸ στὴν ἐξοχή...

ἐπηρεάζουσιν τὴν ἀτμόσφαιρα... Δὲν νομίζετε;

Ἐκείνη δὲν μίλησε. Ὁ Πέτρος ἐνόμιζε πῶς ἀπὸ τὴν φουσκοθαλασσιά τοῦ σφιχτοδεμένου τῆς στήθους ἐξέφυγε κάποιος στεναγμός.

Ἡ Γαλιανὸς δὲν ἦταν τύπος Δὸν-Ζουάν ἀπὸ ἐκείνουσ πού ἔχουν γιὰ ἐπάγγελμά τους τὸ κυνήγι τοῦ θηλυκοῦ. Ἀλλὰ δὲν μποροῦσε νὰ πῇ κανεὶς πῶς ἦταν καὶ ἀπὸ ἐκείνουσ πού τὰ καταφέρνουν νὰ σταθοῦν ἀδιάφοροι ὥς τὸ τέλος μπροστὰ σ' ἕνα τρυφερὸ χαμόγελο. Εἶχε ἔλθει στὴν Ἀλεξάνδρεια γιὰ μιὰ ὑπόθεση τοῦ γραφείου του, καὶ ἐσκοπθεῖ πῶς μετὰ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ θὰ μποροῦσε νὰ δῇ τίς πυραμιδίδες, τὸν Νεῖλο καὶ τὸν τάφο τοῦ Τοῦταγχαμών. Εἶναι ἀλήθεια πῶς μπροστὰ στὶς πυραμίδες τῆς Γκίζας ἔμεινε ἀσάφης ἕνα γεμάτος θαυμασμοὶ γιὰ τὴν αἰωνία τέχνη τῶν ἀρχαίων αἰγυπτίων. Ἀλλὰ ἄλλο τόσο θαυμασμοὶ ἔνοιωσε νὰ πλημυριζέται στήθια του τίς ὥρες πού ἔπέρασε μπροστὰ στὸ νοητευτικὸ ἐκεῖνο πρόσωπο, τὸν καρπὸ τῶν συναντῶν αἰγυπτίων. Καὶ τώρα καθὼς ἦταν ξεπλυμένος στὸ ἀναπαυτικὸ κρεβάτι ἐνὸς δωματίου τοῦ «Σαβόϊ Ὀτέλ» τοῦ Λουξόρ, ὅπου εἶχε κατέβει γιὰ νὰ ποικινήσῃ τὸν τάφο τοῦ Τοῦταγχαμών, αἰσθανόταν ζωοποίηση τὴν ἐπιθυμία νὰ ξαναβρεθῇ κοντὰ στὴν νοητευτικὴ ἀπόγονο τοῦ θουλικοῦ βασιλεῖα, πού τὸν ἐνδιέφερε περισσότερο ἀπὸ ἄλλες τίς ἀρχαιότητες τῆς Αἰγύπτου. Ἐργοιογύριζε μὲ ἀνησυχία στὸ κρεβάτι του, τόση, ὥστε παρὰ τὴν μεγάλη κόπωση του, δὲν τοῦ ἐρχόταν ἕνα σῆμα. Ποιὰ θὰ ἦταν ἡ συνέχεια τοῦ ἀπογευματινοῦ προλόγου τῆς περιπέτειας τοῦ ἡρώου ἀπὸ τὴν μέση στὸ τραῖνο; Στὴν ἀσταθὴ τοῦ Λουξόρ ἐπὶρριμναν τὴν ὥρα αὐτὴ τὸν ἀσπίναν διὰ ἄντρες μὲ εὐροστικά κοστούμια καὶ φέσια. Ὁ ἕνος ἦταν ἡλικιωμένος, μαῦρος, μὲ ἀσπρὴ φάτσα διὸς καλοῦ νοικοκυρεῖου. Ὁ ἄλλος ἦταν πιὸ νέος, ψηλόκορμος, μὲ πλάτες καὶ παρράσπια ἀθλητικὰ. Ἐκεῖνος μάλιστα τοῦ εἶδε τὸν χαριεπὸς θιαστικὰ, κατέβηκε καὶ γάθηνε μαζί τους μέσα στὸ πλῆθος τῶν ἀσπιδῶν μετὰ τίς ἀσπρες κλεμπίες πού γέμιζαν μὲ φωνὲς καὶ ἀνυπόφορη παρὰ τὴν τὸν στήθια. Ἦταν λοιπὸν τοῦτο ὁλο-ἅλο. Ὁ Γαλιανὸς δὲν ἤθελε νὰ τὸ πιστέψῃ. Καὶ γὰρ ὅσοι μισοκλινόμενοι μάλιστα του ἀπὸ τὴν κόπωση τὴν ἔβλεπε τώρα μπροστὰ του, σὰν

τὴν Σφίγγα μὲ τὸ αἰνιγματικὸ χαμόγελο κοντὰ στὶς αἰωνόβιες πυραμίδες.
 Τὸ πρωτὶ ὥστόσο σηκώθηκε γεμάτος κέφι. Ὁ οὐρανὸς ἦταν πεντακάθαρος καὶ ὁ ἥλιος ἔριχνε τὸ ἄφθονο χρυσάφι τοῦ ἑπάνω στὶς δεινροστοχίες τοῦ ξενοδοχείου, στὰ γαλανά νερά τοῦ Νείλου ποῦ χωρίζουν τὸ Λουξὸρ ἀπὸ τὴν μελαγχολικὴ «κοιλιάδα τῶν βασιλικῶν». Βάρκες μὲ πανιά καὶ μαῦρους θαρκαρήδες περίμεναν μπροστὰ στὶς σκάλες ποῦ κατέβαιναν μέσα στὰ ἀκούμματα νερά τοῦ Νείλου καὶ μέσα ἔναν σωρὸ πυρόξανθοι περιγητὰι, καρποὶ τοῦ βορρᾶ, ποῦ ἐκίνησαν ἀπὸ τὴν ἄλλῃ ἄκρῃ τοῦ κόσμου μὲ μιὰ πίπα στὸ στόμα κι' ἔβαλαν στοίχιμα λές νὰ μὴν ἐξαφανισθοῦν μὲ ὀτιδήποτε ἀντικείμενον στὸν κόσμον. Σαφινὰ καθὼς ρτεκόταν ἑπάνω στὸ κεφαλόσκαλο κι' ἔρχάετο, εἶδε μπροστὰ τοῦ ἕναν φελλάχο νὰ τοῦ χαμογελά μὲ ἐγκαρδιότητα παλιοῦ γνωρίμου.

—Γκαλανός; Γκαλανός;
 —Μάλισα.
 —Πάρε τοῦτο!
 Καὶ ὁ φελλάχος μὲ φιλικώτατ' ὕψαιον πάντα τοῦ ἔδωκε ἕνα σημείωμα γραμμένον μὲ λεπτὸ γυναικεῖο χαρὰκτῆρα, γαλλικὰ. Τὸ πρωτ', ἔλεγε τὸ σημείωμα, θὰ εἴμαστε στὰ ἐρείπια τοῦ ναοοῦ τοῦ Κάρνακ. Τίποτε ἄλλο. Ὁ Γαλανὸς αἰσθάνθηκε νὰ τὸν κυριεύῃ μιὰ τρελλὴ χαρὰ. Ἐγύρισε στὸν φελλάχο:

—Ποῦ εἶναι τὸ Κάρνακ βρέ;
 —Κάρνακ;
 —Ναί.
 —Ἐντά. Γαῖντούρις, ντεκαπέντε γρόσια, ἐγὼ πηγαίνεις...
 —Καλὰ φύγε. Εὐχαριστῶ.
 —Νὰ φύγῃ; Μπαξίς!
 Ὁ Γαλανὸς τοῦ ἔδωκε κάτι, κι' ὁ φελλάχος ἔκανε σαράντα ὑποκλίσεις ὥς ποῦ νὰ ἀπομακρυνθῇ. Ὑστερὰ ἔτρεξε γρήγορα, ἐζήτησε πληροφορίες ἀπὸ τὸ γκαρσόνι γιὰ τὸ μέρος ποῦ ἤθελε νὰ πάῃ καὶ ἀπορώντας πάντα γιὰ τὴν τόλμη τοῦ νεαροῦ κοριττοῦ νὰ τὸν ἐξοπλήσῃ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἔπῃρε ἑνὰ ἀμάξι κι' εἶπε στὸν ἀμαξᾶ νὰ τὸν πάῃ κατ' εὐθείαν στὸ Κάρνακ. Ὅταν ἐπέρρασε τὴν λεωφόρο τῶν Σφιγγῶν κι' ἔφθασε μπροστὰ στὸν κολοσσιαῖο ναὸ τοῦ Ἀμμωνος, ἡ καρδιά τοῦ ἐχτύπησε σάν τὴν καρδιά τοῦ μαθητοῦ ποῦ πηγαίνει στὸ πρῶτο τοῦ ἐρωτικῶ ραντεβού. Ἐμπῆκε μὲ ἀγωνία, κυττάζοντας διαρκῶς ὁλόγυρα, μὲ τὸ ὕφος ἀνθρώπου ποῦ ψάχνει νὰ βρῇ κάτι. Οἱ δραγουμάνοι ἔτρεξαν καὶ τὸν περικύκλωσαν γιὰ νὰ τοῦ μεταδώσουν τὰ φῶτα τους. Ἀλλὰ δὲν τὸν ἐνδιέφεραν καθόλου αὐτὰ. Ἐβλεπε ποῦ καὶ ποῦ ἀραβικοὺς ὄμιλους ἀπὸ ξένους ποῦ ἐστεκόντουσαν κατὰληκτοι μπροστὰ στὸ ἐπιδητικὸ χάος τῶν ἐρείπων τοῦ ἀπέραντου ναοοῦ τοῦ Ἀμμωνος καὶ δὲν ἤξερε ποῦ νὰ τραβήξῃ. Συνηθισμένους ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους ἐλληνικοὺς ναοὺς τὰ εἶχε χαμένους ἐκεῖ μέσα στὰ μεγάλωστομα ἔργα τῆς αἰκυπτικῆς τεχνολογίας ποῦ δὲν τοῦ ἐθύμιζαν τίποτε ἀπὸ τὴν χάρῃ καὶ τὴν κομψότητα ἐνὸς Παρθενῶνος.

Σαφινὰ στὸ βάθος διέκρινε τὴν ἀραπίνια του. Ἦταν ντυμένῃ μὲ ἕνα κοστούμι γκριζοὺ σπὸρ, ποῦ τὴν ἔκανε ἀκόμῃ πῶς νοσητετικώτερη. Μαζὶ τῆς ἦσαν κι' οἱ δυὸ ἀραπάδες, ὁ νέος μὲ τὸ ἀθλητικὸ παραστῆμα κι' ὁ ἡλικιωμένος, ποῦ τὴν εἶχαν παραλάβει ἀπὸ τὸ σταθμὸ. Σὲ μικρὴ ἀπόσταση ἀκολουθοῦσε κι' ἄλλῃ μιὰ παρέα. Ἐκενὶ τοῦ ἔκανε ἕνα δὲ νοήματα ἀπὸ μακριὰ νὰ

πλησιάσθη: "Όταν έφθασε μπροστά τους
τόν υποδέχοντα με γέλοια και ένθου-
σιασμό, μιλώντας πάντα τὰ τραγουδι-
στά γαλλικά της:

—Πώς από δω; Θά ήλθατε να ήητε
τόν νατό του "Αμμουές βέβαια.

—Φυσικά, έκανε εκείνος λιγάκι τα-
ραγμένος.

—Βέβαια, δέν μπορεί νά έλθω κανείς
στό Λουξορ χωρίς νά έπισκεφθώ τὸ Κά-
ρνάκ. Μπαμπά νά σοῦ παρουσιάσω τὸν
κύριο Γαλανό. Εἶνε Ἄθωναίος. Τὸν ἐ-
γνώρισα χθές στό τραῖνο.

Σύστησε τὸν πατέρα της ποὺ ἐδέχθη-
κε τὴν γνωριμία μ' ἓνα πλατὺ καλό-
καρδο γέλοιο.

—Ἀπὸ δὴ ὁ ἀρραβωνιαστικός μου!
Ὁ ἄλλος ὅμως, ὁ ἀρραβωνιαστικός
δέν τὸν έκανε τὴν ἴδια ὑποδοχή. Τὸ
πρόσωπό του έκατσούφιασε, τὰ μάτια
του γύρισαν ἄλλου σχεδὸν καθὼς τοῦ
έσφιγγε τὸ χέρι, κι ὁ Γαλανὸς δέν
μόρεσε νὰ δῇ τίποτε τὸ φιλικὸ στό
βλέμμα του. Σὲ λιγάκι μάλιστα ἀπο-
μακρύνθηκε ἐπίδεικτικά καὶ ἀνακατεύ-

πιτολόγους τοῦ τόπου μας, με πολλὸ μέλλον. Μὰ ἐμεῖς δὲν με συγκινεῖ ἡ ἀρχαιολογία. Κάνει μελέτες ἐδῶ πέρα καὶ μὰς ὑποχρεώνει κι' ἐμάς νὰ κάνουμε τοὺς ἀρχαιολογικοὺς αὐτοὺς περιπάτους.

— Δὲν εἰσθε εὐχαριστημένη εἰδῶ;

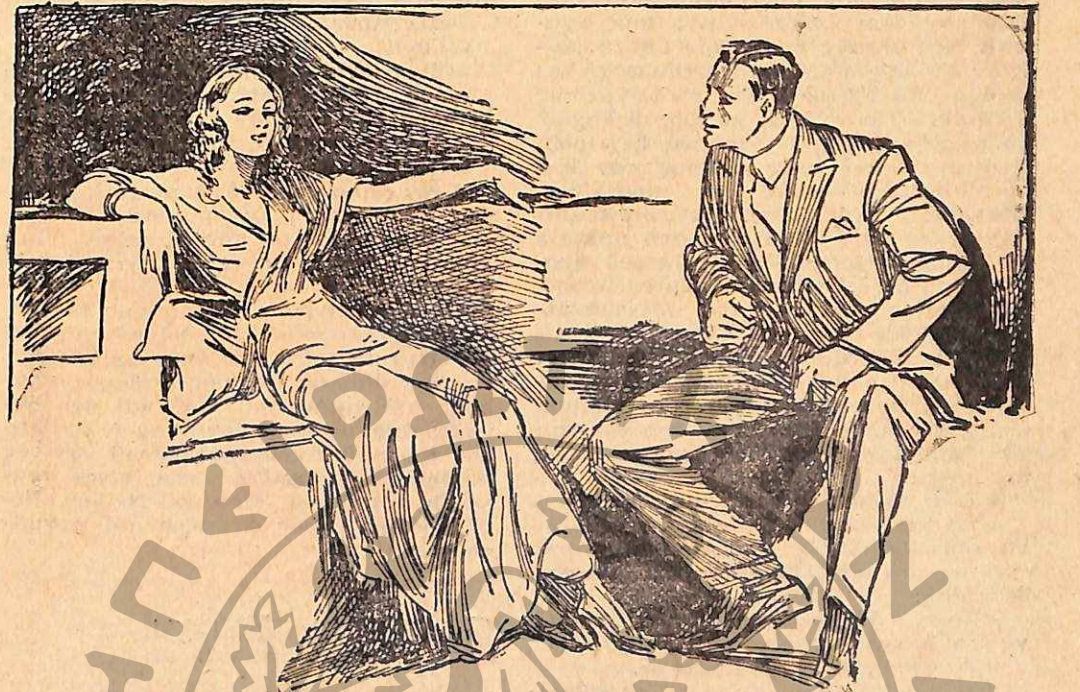
— Σήμερα ναί. "Όταν ἔχει κανεῖς καλὴ συντροφικὰ μπορεῖ νὰ εἶναι εὐχαριστημένη καὶ μέσα στὸν νοῦ τοῦ "Αμ- μωνος ἀκόμη.

— Εἰσαστε τοῦ πιδ χαριτωμένο πλάσμα ποὺ ἔχω γνωρίσει.

— Κι' ἐσεῖς ὁ πιὸ εὐγενικὸς ἀνδρας.

Οἱ ἄλλοι εἶχαν ἀπομακρυνθῇ. Οἱ δυὸ τοὺς ἔμεναν τώρα μόνοι. Ἐκεῖνη ἦταν διαχυτική, εὐθυμη, τοῦ ἐξήγησε πῶς ἤθελε νὰ τὸν συναντήσῃ, πῶς τοῦ ἔστειλε τὸ γράμμα κρυφὰ στὸ «Σοβοῖ» ὃ που τῆς εἶχε πῇ ὅτι θὰ ἔμενε, ὕστερα τοῦ μίλησε γιὰ τὴν ζωὴ της, τὰ ταξίδια της στὴν Εὐρώπη, τὴν πλήξη της πλὰϊ σ' αὐτὸν τὸν νέον ἀρχαιολόγο ποὺ ἤθελε νὰ τῆς δώσῃ ὁ πατέρας της.

Ἐθιμάτῃσαν ἀργὰ - ἀργὰ μέσας τῆς ἔ.

—Πρώτη φορά ἐρχόσαστε στήν Αἴγυπτο;

ἦθεκε μὲ τὴν ἄλλή παρέα. Ὁ Γαλανὸς ἀνησυχούσε, μὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ μιλήσῃ. Ὁ πατέρας τῆς ζητούσε χίλιες δυὸ πληροφορίες γιὰ τὴν Ἀθήνα, γιὰ μερικά πρόσωπα ποὺ εἶχε γνωρίσει στὸ «Σέσιλ» τῆς Κηφισσίας καὶ στὸ Λουτράκι. Τόσο τὸ κακό δὲν τοῦ ἔπερνούσε ἀπὸ τὸ κεφάλι ὥστε τοὺς ἄρνησε ποὺ καὶ ποὺ μονάχους κ' ἔκεινος ἀπομακρυνόταν γιὰ ν' ἀκούσῃ τὸν δραγουμάνο ποὺ ἐξηγοῦσε στὴν ἄλλη συντροφιά τὰ διάφορα τμήματα τοῦ ναοῦ.

«Ἐστὶ ὁ Γαλανὸς εὗρισκε τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκφράσῃ τὴς ἀνησυχίες του.

—Ὁ ἀρραβωνιαστικὸς σας εἶναι θυμωμένος.

Ἐκείνη γελοῦσε μὲ τὴν καρδιά της: —Μπᾶ! Ἐστὶ τὸ κάνει. Δὲν εἶναι καθόλου εὐγενὲς δυστυχῶς.

—Θὰ ζηλεύῃ φαίνεται πολὺ.

—Καθόλου. Αὐτὸ ποὺ λέτε ἔσσεις ζήλεια εἶναι ἀδιαφορία. Εἶναι ἕνας Ταυταγχάμων σημερινός. Περισσότερο μούμινα παρὰ ζωντανὸς ἄνθρωπος. Εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς καλλίτεροους νέους ἀντι-

να θαρῶ καὶ ἐπιβλητικὸ δόσος ἀπὸ τε-
ράστιες κολόννες, μεγάλωστομο ὕμνο
τῆς πέτρας πρὸς τὴν αἰωνιότητα. Ἦ-
ταν τέτοια ἡ ὑποβολή, ὥστε σιγά-σι-
γά ἐχανόντουσαν μέσα στοὺς δγκους
τῶν στήλων, ἀμφεβαλλαν ἂν πάντες σὲ
στερὸ ἔδαφος καθὼς ἡ ἀτμόσφαιρα
τῆς «ὑπόστυλης αἰθουσας» τοῦ ναοῦ
τοῦ Κάρνακ τοὺς ἐξεμυδένιζε, τοὺς ἐ-
λύτρωνε ἀπὸ τοὺς νύμους τῆς θαρύτη-
τος καὶ τοὺς ἀνέβαζε ψηλά στὶς σφαί-
ρες τοῦ ἀπείρου. Μέσα στὸν ἀρχαι-
κονικὸ αὐτὸ διθύραμβο εἶχαν ξεχαστή
ἐντελῶς, ἔχασαν τοὺς ἄλλους, ἐπλάνη-
θηκαν κοντὰ - κοντὰ μέσα στὸ χάος τῶν
ἐρείπων, ἀνάμεσα σὲ κολοσσισαῖα ἀ-
γάλματα, δδελιστικούς πανύψηλους — ἔ-
ξαρχοι τοῦ γρανίτη πρὸς τὸ ἄπειρο—σὲ
πέτραν περὶ πέρα καὶ κιονοστοιχίες
καὶ περιστόλια, στὴν μικρὴ λίμνη τῆς
θεᾶς Μούτ, μέσα σὲ δολόκληρη τὴν ἀ-
πέραντι πατοῦτα τῆς πέτρας ὅπου εἶ-
ναι χαρναγμένες οἱ ἰστές μιᾶς μουσικῆς
ἀλλόκοτης, ἡ ὀπύγηρ τῆς ὀποιᾶς, ἀ-
δυνατισμένη ἀπὸ τὴν ἀσύλληπτη ἀπό-

Πρώτη φορά ἐρχόσαστε τὴν Αἴ-
γυπτο;
—Πρώτη φορά.
—Εἶστε εὐχαριστημένοι;
—Κάτι περισσότερο.
—Μένετε στὰς Ἀθήνας;
—Ναί. Κι εἴσεις;
—Στὴν Μίνια. ἤλθα ὁμως δυὸ φο-
ρὰς στὰς Ἀθήνας. Μ' ἀρέσουν πολὺ.
Ἐμείνα δυὸ ἑβδομάδες στὴν Κηφισιά
μαζὶ μὲ τὸν μπαμπά μου καὶ ἄλλες δυὸ
στὸ Λουτράκι. Ἐγὼ ἀπὸ τὸ ταξίδι μοι
αὐτὸ τίς χριώτερες ἀνμνήσεις.
—Ξεχάσαμε νὰ συστηθοῦμε. Πέτρος...
—Χίρω πολὺ. Φάτμα...
—Εἶμαι ἐνθουσιασμένος.

“Ἀλλάξαν τὴν πρώτη χειραψία μέσα
στὸ τραῖνο, μιὰ χειραψία πού ἐτράντα-
ξε ἔλεγε· τὸν Πέτρο Γαλανὸ σάν νὰ
τοῦ μετέδωσε στὸ κορμί ἡλεκτρικὸ
ρεῦμα ὑψηλῆς ἐντάσεως. “Ἀκουε πάν-
τα ἀπὸ τοὺς σοφοὺς γνώστες τῶν μυ-
στικῶν τοῦ θηλικιόκοσμου ὅτι ἡ ἀραπί-
να καθὼς ἔχει φθάσει στίς ψηλότερες
βαθμίδες τῆς ἐξελεκτικῆς τῆς διαμορ-
φώσεως ἀποτελεῖ τὸ χάρμα τῆς δημι-
ουργίας—ένας εἶδος μελαψοῦ παραδει-
σου, τὸν σὺν κόλπους τοῦ ὁποίου εὐχεται
μὲ τὴν ψυχὴ του τὸ Εὐρύματιος νὰ ἔρῃ
τὴν πιὸ ἱερωδὴ μακαριότητα. “Ὅτι εἶναι
ἀκόμῃ ἡ πιὸ ραφινάτῃ ἔκφραση τῆς ἀ-
φρικανικῆς θερμῆς πού μετεσαρκώθη ἀ-
σφριγνῆλὰ θέλυγτρα. Τὴν εἶχε γνωρί-
σει, ἀπὸ μακριὰ ὁμως, στὰ βουλεῶρ-
τα τοῦ Καίρου, εἶδε νὰ λικνίζωνται
στοὺς περιπάτους τῆς Γεζίρας τὰ σιγ-
χὰ τὰ τόξα τῶν φλύαρων καμπυλῶν τοῦ
γλυκυτέρου καρποῦ τῆς Αἰγύπτου πού
ὠριμάζει τόσο γρήγορα κάτω ἀπὸ τὴν
θερμὴν τοῦ ἀφρικανικοῦ ἡλίου. Ἀλλὰ ἡ
γυναῖκα δὲν εἶναι ὑπόθεση μουσείου
γιὰ νὰ τὴν μελετῇ κανεὶς ἀπὸ μα-
κριὰ ὁποιαδήποτε ὥρα σὲ οποιοδήποτε
τόπο. “Ἐχει τίς στιγμὲς τῆς. Καὶ
αὐτὴ τὴν στιγμὴ καθὼς τὸ τραῖνο ἔ-
σιγιζε μὲ ταχύτητα ἐννενηντα γυλιόμε-
των τὴν αἰγυπτιακὴ πεδιάδα, εἶχε τὴν
ἐξαιρετικὴν τυχὴ νὰ ἔρῃ αὐτὴ τὴν νοη-
τευτικὴ ὁρατὶνα ἐπάνω στὴν πιὸ θελ-
κτικὴ στιγμὴ τῆς ρωμαντικῆς τῆς δια-
θέσεως πού ἀποτελεῖ τὸν πρόλογο τοῦ
ἀίσθησιακοῦ ρωμαντίзму.

—'Ωραία στιγμή...
—'Ω ναί! Το δειλινό έπάνω στὸν Νεῖ-
λο εἶναι ὅτι ὠραιότερο ἔναι νὰ προσέ-
ρη ὁ τόπος μας στοὺς εὐχισθήτους. Ὑ-
πάρχουν πολλοὶ πού δὲν τὸ ἐπρόσβλε-
ποῦν. Οἱ ντόπιοι ἐνδιαφέρονται γιὰ τὰ

μαμπάκια οι ξένοι για τις πυραμίδες. Γι' αυτά τα δειλινά του Νείλου πολύ λίγους, σχεδόν κανένα δεν άκουσα να μου μιλά, απ' όσους ξένους έχω γνωρίσει...

Μιλούσε γαλλικά με την τραγουδιστή προφορά της πατρικής της γλώσσας. Καί ήταν γοητευτική αυτή την ώρα του αλυψιακού δειλινού. Έκείνος είχε ξεκινήσει το πρωί από το Κάιρο μέσα σε μία τριανταφυλένια βροχή του ήλιου που ύστερα από ώρες ξέσπασε σε πραγματική καταιγίδα φωτός και τώρα, ύστερα από δέκα ολόκληρες ώρες ταξιδιού, έλεγες, μόλις έκόπασε καθώς ο δίσκος του ήλιου έχάθηκε πίσω εκεί από τους δαίζοντας της έρημου, κι έβαψε στο θυσινί τα όμπρελίνα των φοινίκων και την γαλήνια έπιφάνεια ού Νείλου που φαίνονταν σαν να έκοιμήθηκε ειρηνικά μέσα στη ζεστή άγκυλη της αλυψιακής πεδιάδας. Αυτή την στιγμή ο ούρνος έπαυρε ένα χρώμα μωβ που έσκοραίνε διαρκώς ως ότου οι σιλουέτες των δέντρων άρχισαν να γίνονται άβέβαιες, ν' άνακατέζονται με το ήμφως, να γίνουνται ένα με το σκοτάδι. Έκείνη ήλθε, ένόμιζες, την ώρα που χρειαζόταν. Έμπηκε πρό όλignon ώρων σε ένα μικρό σταθμό, όπου την είχαν ποσπέψει άρσπάδες με όσσια και κελευπίες, και μέσα στους όποιους άποτελούσε την γοητευτικότερη άντίθεση.

—Έταθε σωστή παριζιάνα!

—Κι' έσεις πολύ έπαιχτή! Κάτι περισσότερο. Πολύ υπερβολικός.

—Σας όρκίζομαι διι δεν υπερθάλλω καθόλου.

—Τότε θα σας έμπαρσάη ή άτμόπλοισα. Παίξει μεγάλο ρόλο. Έξερете, στους άνθρώπους.

—Καμιά φορά όμως και οι άνθρώποι

ΕΥΘΥΜΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

«Μπερδεύει λίγο ή γλώσσα του...»

‘Η σιγή στην κλινική του νευρολόγου δόκτωρ ‘Ιάσωνος Φρενούγκια, στην Κέρκυρα. ‘Η κοντέσσα Μπέλλα Καμπαρντίνα τον επισκέπτεται μαζί με τον γιού της Τώνη.

Δόκτωρ.— Κυρία μου... κύριέ μου... Καθίστε, παρακαλώ... Σε τι όφειλεται ή τιμή της επίσκεψέως σας;

Κοντέσσα.— Έρχομαστε κατά σύσταση μιας τακτικής πελατίδός σας, της κοντέσσας Ευλαλίας...

Δόκτωρ.— Λαμπρά. Είς τας διαταγάς σας... ‘Ο κύριος...

Τώνη.— Πα - πα - πα... παρουσιάζομαι, για - για - γιατρέ μου... Τώ - τώ - τώ... Τώνης Κα - κα - κα... κα... Καμπαρντίνας. (κοντεύει να πνιγί)

Κοντέσσα.— ‘Ο κ. Τώνης είναι γιουός μου.

Δόκτωρ.— Νά σās ζήση! Καί σε τι μπορώ να σās εξυπηρετήσω;...

Τώνη.— Είμαι για τὸ τσέ-τσέ-τσέ... Κοντέσσα.— Μην κουράζεσαι, παιδί μου Τώνη, θά έκθέσω εγώ την κατάσταση σου στο γιατρό. Καθώς θά παρατηρήσατε, ίσως, γιατρέ μου, ή Τώνης φαίνεται νάχη τάσεις να μπερδεύη λίγο ή γλώσσα του...

Τώνη.— ‘Ω ναι! Πολύ λί - λί - λί... λίγο!

Δόκτωρ.— Τὸ βλέπω... Σχεδὸν ἀνεπαίσθητα! Καί πόσο χρονῶν εἴσατε παρακαλῶ;

Τώνη.— Τρι - τρι - τρι... τριάντα τρία... τριάντα τέσσερα... τριάντα πέντε... τριάντα ἔξη... τρι...

Κοντέσσα.— Σιγά, παιδί μου καί παραπῆρες φόρα! Εἶναι 33 χρονῶν, γιατρέ μου.

Δόκτωρ.— Κί ἀπὸ πότε «μπερδεύει ή γλώσσα του»;

Τώνη.— Μπε - μπε - μπε... μπερδεύει ή γλώσσα μου ἀφότου ἤμουν μπε - μπε - μπε... μπεμπής!

Κοντέσσα.— Σῶπαινε, παι - παι - παι... παιδί μου καί μπερδεύεις κι' ἐμένα καί τὸν γιατρό! ‘Ο Τώνης ἄρχισε νὰ σκοινιάφει στὶς συλλαβὲς ἀπὸ ἡλικίας δεκαεφτά χρονῶν, ὕστερα ἀπὸ μιὰ σφοδρὰ συγκίνηση.

Δόκτωρ.— ‘Α! ἄ! Κοντέσσα.— ‘Ο Τώνης ἔτρεξε ὅλη τὴν Κέρκυρα μὲ μέση ταχύτητα τριάνταπέντε χιλιόμετρων τὴν ὥρα—κατὰ τὸ λέγειν τῶν χωρικῶν ποὺ τὸν εἶδαν...

Δόκτωρ.— Καταλαβαίνω: θά κατέρριψε κανένα ρεκὸρ τοῦ δρόμου...

Κοντέσσα.— Καλέ, τι λέτε, γιατρέ μου; Τὸν κυνηγοῦσε ἕνας λυσσαμένος γάιδαρος!

Τώνη.— Θη - θη - θη... θηρίον τῆς ‘Αποκα - κα - κα...λύμεις!

Κοντέσσα.— Τὸ καὺμένο τὸ παιδί πῆρε μιὰ τρομάρα... Κουράστηκε κι' ὅλα... Κί ἀπὸ τότε, μπερδεύει λίγο ή γλώσσα του...

Τώνη.— Ναί... μπε...μπε...

Κοντέσσα.— Τι ἔκανε, λέει; «Μπε - μπε»;

Τώνη.— Μπε... μπερδεύομαι λιγάκι... ‘Εννοεῖται, δόκτωρ, ὅτι τὸ φριχτὸ ζῶο τὸ σκοτώσαμε ἀμέσως μὲ μπα - μπα...

Κοντέσσα.— Μὲ «μπαμπά»; Τι εἶ-

ναι αὐτὰ ποὺ λές, παιδί μου; Τώνη.— Μὲ μπα - μπαστουνιές! Καί με κο - κοτ...

Κοντέσσα.— !!! Τώνη.— Κο... κοτρονιές! Κοντέσσα.— Παιδί μου, ὁ χρόνος τοῦ γιατροῦ εἶναι πολὺτιμος... Μὴν μεταχειρίζεσαι, δύσκολες φράσεις...Κάθισε, περίμενε νὰ μιλήσω ἐγὼ μὲ τὸν γιατρό. (‘Ο Τώνης κάθεται στὴ μπάντα).

Δόκτωρ.— Μά ὅχι, τι λέτε! Παρακαλῶ! Δέχομαι πελάτες ὡς τὴν δεκάτη ἑσπερινή! ‘Ο νέος μπορεῖ νὰ τραυ... νὰ μιλά ὅσο θέλει!

Κοντέσσα.— Εἰσαθε πολὺ καλὸς καί πολὺ εὐγενής, γιατρέ μου. Μὰ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σās πονοκεφαλὰ μὲ τὴν περιγραφή τοῦ σκοτωμοῦ τοῦ λυσσαμένου γαϊδαροῦ... Τι σās ἐνδιαφέρει ἐσας, γι' αὐτὸ τὸ ζῶο...

Δόκτωρ.— Φυσικά: ἐμένα μ' ἐνδια-

να αὐτὰ ποὺ λές, παιδί μου; Τώνη.— Μὲ μπα - μπαστουνιές! Καί με κο - κοτ...

Κοντέσσα.— !!! Τώνη.— Κο... κοτρονιές! Κοντέσσα.— Παιδί μου, ὁ χρόνος τοῦ γιατροῦ εἶναι πολὺτιμος... Μὴν μεταχειρίζεσαι, δύσκολες φράσεις...Κάθισε, περίμενε νὰ μιλήσω ἐγὼ μὲ τὸν γιατρό. (‘Ο Τώνης κάθεται στὴ μπάντα).

Δόκτωρ.— Μά ὅχι, τι λέτε! Παρακαλῶ! Δέχομαι πελάτες ὡς τὴν δεκάτη ἑσπερινή! ‘Ο νέος μπορεῖ νὰ τραυ... νὰ μιλά ὅσο θέλει!

Κοντέσσα.— Εἰσαθε πολὺ καλὸς καί πολὺ εὐγενής, γιατρέ μου. Μὰ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σās πονοκεφαλὰ μὲ τὴν περιγραφή τοῦ σκοτωμοῦ τοῦ λυσσαμένου γαϊδαροῦ... Τι σās ἐνδιαφέρει ἐσας, γι' αὐτὸ τὸ ζῶο...

Δόκτωρ.— Φυσικά: ἐμένα μ' ἐνδια-

να αὐτὰ ποὺ λές, παιδί μου; Τώνη.— Μὲ μπα - μπαστουνιές! Καί με κο - κοτ...

Κοντέσσα.— !!! Τώνη.— Κο... κοτρονιές! Κοντέσσα.— Παιδί μου, ὁ χρόνος τοῦ γιατροῦ εἶναι πολὺτιμος... Μὴν μεταχειρίζεσαι, δύσκολες φράσεις...Κάθισε, περίμενε νὰ μιλήσω ἐγὼ μὲ τὸν γιατρό. (‘Ο Τώνης κάθεται στὴ μπάντα).

Δόκτωρ.— Μά ὅχι, τι λέτε! Παρακαλῶ! Δέχομαι πελάτες ὡς τὴν δεκάτη ἑσπερινή! ‘Ο νέος μπορεῖ νὰ τραυ... νὰ μιλά ὅσο θέλει!

Κοντέσσα.— Εἰσαθε πολὺ καλὸς καί πολὺ εὐγενής, γιατρέ μου. Μὰ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σās πονοκεφαλὰ μὲ τὴν περιγραφή τοῦ σκοτωμοῦ τοῦ λυσσαμένου γαϊδαροῦ... Τι σās ἐνδιαφέρει ἐσας, γι' αὐτὸ τὸ ζῶο...

Δόκτωρ.— Φυσικά: ἐμένα μ' ἐνδια-

να αὐτὰ ποὺ λές, παιδί μου; Τώνη.— Μὲ μπα - μπαστουνιές! Καί με κο - κοτ...

Κοντέσσα.— !!! Τώνη.— Κο... κοτρονιές! Κοντέσσα.— Παιδί μου, ὁ χρόνος τοῦ γιατροῦ εἶναι πολὺτιμος... Μὴν μεταχειρίζεσαι, δύσκολες φράσεις...Κάθισε, περίμενε νὰ μιλήσω ἐγὼ μὲ τὸν γιατρό. (‘Ο Τώνης κάθεται στὴ μπάντα).

Δόκτωρ.— Μά ὅχι, τι λέτε! Παρακαλῶ! Δέχομαι πελάτες ὡς τὴν δεκάτη ἑσπερινή! ‘Ο νέος μπορεῖ νὰ τραυ... νὰ μιλά ὅσο θέλει!

Κοντέσσα.— Εἰσαθε πολὺ καλὸς καί πολὺ εὐγενής, γιατρέ μου. Μὰ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σās πονοκεφαλὰ μὲ τὴν περιγραφή τοῦ σκοτωμοῦ τοῦ λυσσαμένου γαϊδαροῦ... Τι σās ἐνδιαφέρει ἐσας, γι' αὐτὸ τὸ ζῶο...

Δόκτωρ.— Φυσικά: ἐμένα μ' ἐνδια-

να αὐτὰ ποὺ λές, παιδί μου; Τώνη.— Μὲ μπα - μπαστουνιές! Καί με κο - κοτ...

Κοντέσσα.— !!! Τώνη.— Κο... κοτρονιές! Κοντέσσα.— Παιδί μου, ὁ χρόνος τοῦ γιατροῦ εἶναι πολὺτιμος... Μὴν μεταχειρίζεσαι, δύσκολες φράσεις...Κάθισε, περίμενε νὰ μιλήσω ἐγὼ μὲ τὸν γιατρό. (‘Ο Τώνης κάθεται στὴ μπάντα).

Δόκτωρ.— Μά ὅχι, τι λέτε! Παρακαλῶ! Δέχομαι πελάτες ὡς τὴν δεκάτη ἑσπερινή! ‘Ο νέος μπορεῖ νὰ τραυ... νὰ μιλά ὅσο θέλει!

Κοντέσσα.— Εἰσαθε πολὺ καλὸς καί πολὺ εὐγενής, γιατρέ μου. Μὰ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σās πονοκεφαλὰ μὲ τὴν περιγραφή τοῦ σκοτωμοῦ τοῦ λυσσαμένου γαϊδαροῦ... Τι σās ἐνδιαφέρει ἐσας, γι' αὐτὸ τὸ ζῶο...

Δόκτωρ.— Φυσικά: ἐμένα μ' ἐνδια-

να αὐτὰ ποὺ λές, παιδί μου; Τώνη.— Μὲ μπα - μπαστουνιές! Καί με κο - κοτ...

Κοντέσσα.— !!! Τώνη.— Κο... κοτρονιές! Κοντέσσα.— Παιδί μου, ὁ χρόνος τοῦ γιατροῦ εἶναι πολὺτιμος... Μὴν μεταχειρίζεσαι, δύσκολες φράσεις...Κάθισε, περίμενε νὰ μιλήσω ἐγὼ μὲ τὸν γιατρό. (‘Ο Τώνης κάθεται στὴ μπάντα).

Δόκτωρ.— Μά ὅχι, τι λέτε! Παρακαλῶ! Δέχομαι πελάτες ὡς τὴν δεκάτη ἑσπερινή! ‘Ο νέος μπορεῖ νὰ τραυ... νὰ μιλά ὅσο θέλει!

Κοντέσσα.— Εἰσαθε πολὺ καλὸς καί πολὺ εὐγενής, γιατρέ μου. Μὰ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σās πονοκεφαλὰ μὲ τὴν περιγραφή τοῦ σκοτωμοῦ τοῦ λυσσαμένου γαϊδαροῦ... Τι σās ἐνδιαφέρει ἐσας, γι' αὐτὸ τὸ ζῶο...

Δόκτωρ.— Φυσικά: ἐμένα μ' ἐνδια-

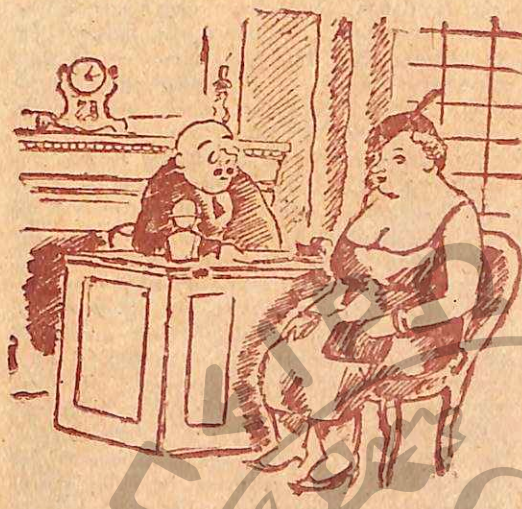
να αὐτὰ ποὺ λές, παιδί μου; Τώνη.— Μὲ μπα - μπαστουνιές! Καί με κο - κοτ...

Κοντέσσα.— !!! Τώνη.— Κο... κοτρονιές! Κοντέσσα.— Παιδί μου, ὁ χρόνος τοῦ γιατροῦ εἶναι πολὺτιμος... Μὴν μεταχειρίζεσαι, δύσκολες φράσεις...Κάθισε, περίμενε νὰ μιλήσω ἐγὼ μὲ τὸν γιατρό. (‘Ο Τώνης κάθεται στὴ μπάντα).

Δόκτωρ.— Μά ὅχι, τι λέτε! Παρακαλῶ! Δέχομαι πελάτες ὡς τὴν δεκάτη ἑσπερινή! ‘Ο νέος μπορεῖ νὰ τραυ... νὰ μιλά ὅσο θέλει!

Κοντέσσα.— Εἰσαθε πολὺ καλὸς καί πολὺ εὐγενής, γιατρέ μου. Μὰ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σās πονοκεφαλὰ μὲ τὴν περιγραφή τοῦ σκοτωμοῦ τοῦ λυσσαμένου γαϊδαροῦ... Τι σās ἐνδιαφέρει ἐσας, γι' αὐτὸ τὸ ζῶο...

Δόκτωρ.— Φυσικά: ἐμένα μ' ἐνδια-

—‘Ο νέος μπορεῖ νὰ τραυ...νὰ μιλή ὅσο θέλει!

ση αὐτὴ δὲν μπορεῖ νὰ δικαιωνίηται! ‘Ο Τώνης λυώνει ἀπ' τὸν ἔρωτα! Γι' αὐτὸ κανονίσαμε μιὰ συνάντηση μὲ τὰ δυὸ περιστέρια, κι' αὐριο ὁ Τώνης θά ἐκφράσῃ τὴν φλόγα του.

Δόκτωρ.— ‘Α! ἄ! Κοντέσσα.— ‘Ο Τώνης ἔμαθε τὴν «ντεκλαρασιόν» τοῦ ἀπόξω κι' ἀνακατωτά, μὸ τὴν ἀγγέλει ἀριστα, σήμερα τὸ πρωῒ. Φοβοῦμαι ὅμως ὅτι ἡ παρουσία ἐνὸς ξένου προσώπου θά τὸν κάνη νὰ δειλιάσῃ. ‘Αν παραλύσῃ ή γλώσσα του.. πάει, χάνεται ή νύφη! Τώνη, ἀπάγγειλε στὸν κύριο τὴν «ντεκλαρασιόν» σου!

Τώνη (μὲ στεντορεῖα φωνή).— ‘Αγνή!...

Δόκτωρ.— Λαμπρά! ‘Η ἀρχή μās ὑπόσχεται πολλὰ.

Τώνη (συνεχίζει).— Δὲν ὑποχωρῶ! ‘Η τύχη εὐνοεῖ τοὺς τολμηροὺς! Ρίχνομαι στὰ γόνατά σας, λέγοντάς σας: «‘Αγά - ἀγά - ἀγάπη μου... ‘Ονει - δνει - δνει... δνειρό μου!» Εἶναι ή κατὰ... καταστροφή ποὺ φοβοῦμαι! (Πάει νὰ πνιγί).

Δόκτωρ.— Δὲν πᾶμε καλά! Σηκώστε τὸ μανίκι σας, νὰ σās κάνω μιὰ ἐννεση. Εἶναι μέθοδος μὲ ἀμεσον καί, κατὰ γενικὸν κανόνα, ριζικὸν ἀποτέλεσμα... Μὴν κουνηθῆτε... (τοῦ κάνει τὴν ἐννεση).

Τώνη.— ‘Οἱ! ‘Οἱ! Πόνεσα! Δόκτωρ.— Αὐτὸ ἦταν ὄλο. Τώρα κατεβάστε τὸ μανίκι σας. Δὲν ἀρχίσατε νὰ νοιώθετε μιὰ παράξενη εὐεξία;... Μιλήστε, τώρα...

Τώνη.— Τι θέλετε νὰ σās πῶ, γιατρέ;

Δόκτωρ.— Βλέπετε ὅτι δὲν τραυλίζετε πιά.

Κοντέσσα.— ‘Αλήθεια, Τώνη, δὲν τραυλίζεις πιά!

Τώνη.— Γιατρέ μου, εἰσαθε μεγαλοφυῖα. Σὰς χρωστῶ τὴν μεγαλύτερη χαρὰ τῆς ζωῆς μου. Χάρης σέ σās θά μπερῶ νὰ παντρευθῶ ἐκείνην ποὺ λατρεύω...

Κοντέσσα.— Δὲν ξέρω πῶς νὰ σās εὐχαριστήσω...

Δόκτωρ.— Παρακαλῶ! Μόνον ἀπερισκεψίες νὰ μὴν ἔχουμε! Νὰ ἀποφεύγετε πρὸ πάντος τίς συγκινήσεις, τίς ἀντεγκλήσεις... Μιὰ ζωηρὴ συγκίνηση, κάτι κακὸ ποὺ δὲν τὸ περιμένετε, μπορεῖ νὰ σās ἐπαναφέρῃ τὸ τραῦμα καί τότε θά εἶναι πιά ὀριστικῶς ἀθεράπευτο, γιατί τὴν ἐννεση μόνον μιὰ φορά μπορεῖ νὰ τὴν χρησιμοποιοῦ κανεῖς...

Τώνη.— ‘Εγνοῖα σας καί θά φυλάγωμαι!

Κοντέσσα.— Καί τώρα, γιατρέ μου, τι σās ὀφείλω, παρακαλῶ;

Δόκτωρ.— 15.000 δραχμές, κυρία μου.

Τώνη.— Τι ἔκανε, λέει; Πόσα;

Δόκτωρ.— 15.000 εἶπα! Εἶναι συνηθισμένο τιμολόγιο γι' αὐτὴ τὴνθεραπεία!

Τώνη.— Δέ - δέ - δέ... δεκαπέντε χιλιάδες δραχμές!... Μὲ - μὲ - μὲ... μέπιασε ή κα - κα - κα... καρδιά μου... Εἶναι ἀπά - ἀπά - ἀπά... ἀπάτη! (Πνίγεται ὀλωσιδίου).

Κοντέσσα.— Φυσικά, ή κατὰστα-

να αὐτὰ ποὺ λές, παιδί μου; Τώνη.— Μὲ μπα - μπαστουνιές! Καί με κο - κοτ...

Κοντέσσα.— !!! Τώνη.— Κο... κοτρονιές! Κοντέσσα.— Παιδί μου, ὁ χρόνος τοῦ γιατροῦ εἶναι πολὺτιμος... Μὴν μεταχειρίζεσαι, δύσκολες φράσεις...Κάθισε, περίμενε νὰ μιλήσω ἐγὼ μὲ τὸν γιατρό. (‘Ο Τώνης κάθεται στὴ μπάντα).

Δόκτωρ.— Μά ὅχι, τι λέτε! Παρακαλῶ! Δέχομαι πελάτες ὡς τὴν δεκάτη ἑσπερινή! ‘Ο νέος μπορεῖ νὰ τραυ... νὰ μιλά ὅσο θέλει!

Κοντέσσα.— Εἰσαθε πολὺ καλὸς καί πολὺ εὐγενής, γιατρέ μου. Μὰ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σās πονοκεφαλὰ μὲ τὴν περιγραφή τοῦ σκοτωμοῦ τοῦ λυσσαμένου γαϊδαροῦ... Τι σās ἐνδιαφέρει ἐσας, γι' αὐτὸ τὸ ζῶο...

Δόκτωρ.— Φυσικά: ἐμένα μ' ἐνδια-

να αὐτὰ ποὺ λές, παιδί μου; Τώνη.— Μὲ μπα - μπαστουνιές! Καί με κο - κοτ...

Κοντέσσα.— !!! Τώνη.— Κο... κοτρονιές! Κοντέσσα.— Παιδί μου, ὁ χρόνος τοῦ γιατροῦ εἶναι πολὺτιμος... Μὴν μεταχειρίζεσαι, δύσκολες φράσεις...Κάθισε, περίμενε νὰ μιλήσω ἐγὼ μὲ τὸν γιατρό. (‘Ο Τώνης κάθεται στὴ μπάντα).

Δόκτωρ.— Μά ὅχι, τι λέτε! Παρακαλῶ! Δέχομαι πελάτες ὡς τὴν δεκάτη ἑσπερινή! ‘Ο νέος μπορεῖ νὰ τραυ... νὰ μιλά ὅσο θέλει!

Κοντέσσα.— Εἰσαθε πολὺ καλὸς καί πολὺ εὐγενής, γιατρέ μου. Μὰ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σās πονοκεφαλὰ μὲ τὴν περιγραφή τοῦ σκοτωμοῦ τοῦ λυσσαμένου γαϊδαροῦ... Τι σās ἐνδιαφέρει ἐσας, γι' αὐτὸ τὸ ζῶο...

Δόκτωρ.— Φυσικά: ἐμένα μ' ἐνδια-

να αὐτὰ ποὺ λές, παιδί μου; Τώνη.— Μὲ μπα - μπαστουνιές! Καί με κο - κοτ...

Κοντέσσα.— !!! Τώνη.— Κο... κοτρονιές! Κοντέσσα.— Παιδί μου, ὁ χρόνος τοῦ γιατροῦ εἶναι πολὺτιμος... Μὴν μεταχειρίζεσαι, δύσκολες φράσεις...Κάθισε, περίμενε νὰ μιλήσω ἐγὼ μὲ τὸν γιατρό. (‘Ο Τώνης κάθεται στὴ μπάντα).

Δόκτωρ.— Μά ὅχι, τι λέτε! Παρακαλῶ! Δέχομαι πελάτες ὡς τὴν δεκάτη ἑσπερινή! ‘Ο νέος μπορεῖ νὰ τραυ... νὰ μιλά ὅσο θέλει!

Κοντέσσα.— Εἰσαθε πολὺ καλὸς καί πολὺ εὐγενής, γιατρέ μου. Μὰ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σās πονοκεφαλὰ μὲ τὴν περιγραφή τοῦ σκοτωμοῦ τοῦ λυσσαμένου γαϊδαροῦ... Τι σās ἐνδιαφέρει ἐσας, γι' αὐτὸ τὸ ζῶο...

Δόκτωρ.— Φυσικά: ἐμένα μ' ἐνδια-

σταση τῶν αἰῶνων, φθάνει ὡς τὴν ἐποχή μας.

Καί σέ μιὰ στιγμή καθὼς προχωροῦσαν, ἐκείνος τὴν ἀγκάλιασε δυνατά, τὴν ἐσφίξε μὲ πάθος καί τὴν φίλησε μὲ θέρμη στὸ στόμα. ‘Εκείνη παρέλυσε τὴν ἀγκαλιά του, χωρὶς τὴν παραμικρότερη ἀντίσταση.

—Σ' ἀγαπῶ Φάτμα.

—Κί' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ...

—Δὲν φοβάσαι;

—Τί νὰ φοβῆθῶ;

—Τὸν ἀρραβωνιαστικὸ σου...

—“Όταν ἀγαπᾷ μιὰ γυναῖκα ἐδῶ στὸν τόπο μας δὲν φοβάται τίποτα. Οἱ ἄνδρες μας εἶναι σκληροὶ πολλὲς φορές. ‘Αλλὰ γινόμεστε κι' ἐμεῖς σκληρότερες. Ποῦ θά εἶσαι τὸ θράδου;

—Μήπως ξέρω;

—Στὸ ξενοδοχεῖο σου ἔχει χορὸ ἀπόψε.

—Θά ρθῇ;

—Σίγουρα.

—Τότε εἶμαι ἐκεῖ.

Δὲν εἶχαν τελειώσει καλὰ - καλὰ τὴν κουβέντα τους κι' ἀκούστηκαν φωνές ἀπὸ πλάι. Οἱ δικοὶ τῆς ἐρχόντουσαν μαζί μὲ τὴν ἄλλη συντροφιά. Διαμαρτυρήθηκαν ὅλοι ζῶηρα γιατί τοὺς ἔχασαν. ‘Ο Γαλανὸς ἔκανε τὸν ἀδιάφορο— ἦταν ὀλόκληρη τρικυμία στὴν ψυχὴ του ἀκόμη ἀπὸ τὰ φίλια καί τὰ λόγια τῆς Φάτμας. Τὴν ἔδλεπε κομπή, ψηλὴ, μὲ τὸ γκριζο ταχυερὰκι τῆς νὰ ξεχωρίζῃ ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς ἄλλους σὰν ἕνα τριαντάφυλλο μέσα σὲ τσουκνίδες. Πότε - πότε ἐγύριζε καί τοῦρριχνε μιὰ ματιά καί τότε καμάρωνε ἀπὸ μακριὰ τὸ ὑπέροχο χρῶμα τοῦ μελαψοῦ προσώπου τῆς, τὴν φλόγα τῶν ματιῶν τῆς, τίς ἐντονες γραμμὲς τοῦ σφιχτοδεμένου στήθους τῆς ποὺ ἐκρυβε ὅλα τὰ μυστικά τῆς αἰσθησιακῆς παραδόσεως τῶν θηλυκῶν τῶν τόπων τῆς. ‘Ο ἀρραβωνιαστικὸς ποὺ δὲν τοῦ εἶχε μιλήσει ὡς τώρα, καθὼς ἔθβαιναν ἀπὸ τὸν ναὸ τὸν ἐπλησίασε καί τοῦ εἶπε μὲ ὕφος περιέργου:

—Σας ἀρέσει ὁ ναὸς μας, κύριε;

—“Ω ναι! ἔκανε ὁ ‘Αλανός. ‘Αἰεῖται νὰ σηκωθῇ κανεὶς ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ κόσμου γιὰ νὰ ἔλθῃ ἐδῶ καί νὰ τὸν θαυμάσῃ.

—Εἶναι ἀπέραντος. Εἶδατε; Μπορεῖ νὰ χαθῇ κανεὶς μέσα ἐδῶ...

—‘Αλήθεια, ἔκανε ὁ Γαλανός.

Καί ὁ νέος ἀρχαιολόγος πρόσθεσε ἀλλάζοντας ὕφος:

—Μὲ λίγη καλὴ θέληση, μάλιστα, χάνεται ἀσφαλῶς...

□ □

Τὸ θράδου στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ εἶχε ζωηρὴ κίνηση. ‘Η μουσικὴ ἔπαιζε συνεχῶς καί στὰ σαλόνια ἐστριφοῦριζαν περιέργα ζευγάρια, ξερακιανὲς περιηγήτριες ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ ξεχωρήσῃς ἀν' ἐπάτησαν τὰ εἰκοσι ἢ ἄν ἐφυγαν κι' ἀπὸ τὰ πενήντα, σιωπηλοὶ ἐγγλέζοι κι' ἀμερικανοί, ἀραπάδες ἐξευρωπαϊσμένοι, ποὺ μόνον τὸ φῶς τοὺς εἰδειχνε πῶς ἦταν ντόπιοι, ἐγγλέζοι ἀ-ξιωματικοὶ ποὺ ἐτρίκλιζαν ἀπὸ τὰ οὐίσκου, ἀραπίνες σιταρόχρωμες καί τέσσερις Ἕλληνες, ἕνας ἐργοστασιαρχὸς ἀπὸ τὸ Κάιρο, δυὸ ἀλεξανδρινοὶ κι' ἕνας ντόπιος. Γνωρίστηκε γρήγορα μ' αὐτοὺς κι' ἔκατσαν σὲ μιὰν ἄκρη κουβεντιάζοντες γιὰ τὴν ‘Ελλάδα. ‘Ηταν ἡ ὥρα ἐντεκα ὅταν ἐπὶ τέλους εἶδε τὴ Φάτμα νὰ μπαῖνῃ μόνῃ μὲ τὸν πατέρα τῆς στὴν μεγάλη σάλα. ‘Ο ἀραβωνιαστικὸς αὐτὴ τὴ φορά ἔλειπε. “Όταν σὲ λίγακι τοὺς ἐπλησίασε, πατέρας καί κό-

ρη τὸν χαιρέτησαν μὲ ἐγκαρδιότητα. Τοὺς ἐκάλεσε στὸ τραπέζι του καί τοὺς προσέφερε κάτι. “Υστερα ἐξήγησε νὰ χορεύῃ μὲ τὴν Φάτμα. ‘Εκείνη ἐσηκώθηκε πρόθυμα. “Ενοιῶθε τώρα μιὰ ἀκατανίκητὴ ἔλξη πρὸς τὴν ἀγνωστὴ αὐτὴ γυναῖκα, σὰν νὰ τὴν ἐγνώριζε χρόνια, σὰν νὰ εἶχε μαζί τῆς παλῆους αἰσθηματικούς ‘δεσμούς, ἀπὸ ἐκείνους ποὺ δὲν σπάζουν εὐκόλα. Καθὼς ἐκολλοῦσε ἐπάνω του στὰ στριφογυρίσματα τοῦ σλόου, τὰ μαῦρα μαλλιά τῆς ἐχάιδευαν τὸ πρόσωπό του, κι' αἰσθανόταν τοὺς χτύπους τῆς καρδιάς του δυνατούς στὸ στήθος του.

—Φάτμα, σ' ἀγαπῶ...

—Καί ἐγὼ σέ λατρεύω...

—Εἶσαι ὁ πῶν γλυκὸς καρπὸς τοῦ τόπου αὐτοῦ. Εἶναι αἰχμάλω

ΟΙ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΑΙ ...ΤΗΣ ΠΕΙΝΑΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΓΙΟ ΙΩΑΝΝΗ ΤΟΝ ΝΗΣΤΕΥΤΗ, ΩΣ ΤΟΥΣ
ΜΟΝΤΕΡΝΟΥΣ ΑΠΕΡΓΟΥΣ ΤΗΣ ΠΕΙΝΑΣ.

Η νέα κατάσταση, μαζί με τα άλλα που έχει καταργήσει, έθεσε τέρατα και στις απεργίες της πείνης. Οι Έλληνες που θα είχαν ίσως την μανία να μεταβληθούν εις 'Αγίους Ιωάννηδες Νηστεύτας, άφησαν κατά μέρος τώρα τα περσικά αυτά άστεια, και τρώνε. Περνά λοιπόν και το φρούτο αυτό στην ιστορία.

Αν όμως οι απεργοί της πείνης είναι πρόδοντα των νεωτέρων χρόνων, οι νηστευταί υπήρξαν και έδρασαν σ' όλες της εποχές. Μπορούμε να τους χρονολογήσουμε από την εποχή του 'Αγίου Ιωάννου του Νηστευτού, που αναφέραμε και του αγίου Συμεών του Σηλίτη.

Ας τους πάρουμε όμως από την αρχή.

□ □

Πρώτα-πρώτα, θα τους κατατάξουμε σε κατηγορίες.

Είναι οι νηστευταί από θρησκευτικό φανατισμό και με αντικειμενικό σκοπό την άγιωσύνη, είναι οι απεργοί της πείνης από ιδεολογία ή εις ένδειξιν διαμαρτυρίας για μια άδικη, κατά την αντίληψή τους, φυλάκιση ή καταδίκη, όπως ο περίφημος Ιρλανδός δήμαρχος του Κόρκ, Μάικ Σούνιν, και η ακόμη πιο περίφημη Κα 'Αννώ του σκανδάλου της 'Εφημερίδος του Φράγκου, οι επαγγελματίαι νηστευταί, που δεν τρώνε για να τους θαυμάση ο κόσμος... και να μαζέψουν δεκάρες, όπως ο Σούτσι ο Μερλάτι, ο Φάουμπερ κ. ά. Τέλος οι άκοιστοι νηστευταί, όπως οι ναυαγοί και οι χαμένοι στις έρημους, όπως ακόμη και οι άλλοι εκείνοι που... ανηστεύει ο δούλος του Θεού γιατί δεν έχει να φάγη... Για πολλούς και διαφόρους λόγους αυτοί, από τους οποίους ο πρώτος... και ο τελευταίος είναι η άπενταγία.

Ας αρχίσουμε από τους πρώτους.

ΘΕΛΟΝΤΑΙ... ΤΗΣ ΠΕΙΝΑΣ

Ύστερα από τους 'Αγίους, ο πιο παλιός νηστευτής, είναι όπως φαίνεται η γαλάτης άρχηγος Ντραπές, ο οποίος ύστερα από την ήττα του Γαλάτη ήρωα Βερταινζετορίε, που πιάστηκε μάλιστα και αιχμάλωτος από τους Ρωμαίους, προτίμησε να πεθάνη της

πείνας, παρά ν' αφήση να τον υπεβάλουν στον έσχατο έξευτελισμό, όπως έθεωρείτο το δόσιμο του ήττημένου πίσω από το όρμα του νικητού.

Αναφέρεται ύστερα από τους ιστοριογράφους της πείνας, ο γλύπτης Τορρετζίανι. Αυτός είχε κάνει το άγαλμα της Παναγίας, όταν όμως επρόκειτο να του το πληρώσουν του έδωκαν ένα τόσο μικρό ποσό ώστε ο γλύπτης θύωσε και το έσπασε. Αυτά γινόντανε στην 'Ισπανία, επί 'Ιεράς 'Εξετάσεως. Ο καλλιτέχνης άμέσως συνελήφθη επί ιεροσυλία φυλακίστηκε. Ο Τορρετζίανι όμως προτίμησε να κηρύξη απεργία της πείνας, από της οποίας και πέθανε, παρά ν' άνεβή στην πυρά, όπου άσφαλώς θα τον ώδηγούσαν. Δεν ήξεραν ακόμη την εποχή εκείνη την τεχνητή διατροφή με σολήνα από τον οίσοφάγο, ή με ένσεις φυσιολογικού όρρου και γλυκόζης.

Ιστορικώτατη απεργία πείνας είναι και της περιφήμου αγγλίδος αρχισυμφραξέτα, Καρ Ππανκχόρστ. Οσάκις την έπαιναν επί διαταράξει της δημοσίας τάξεως—και αυτό συνέβαινε συχνά — ή τρομερή άρχιφερμίνιστρια κήρυττε απεργία πείνας για να την αφήσουν ελεύθερη. Άλλά ή άγγλική κυβέρνηση δεν συνεκινείτο και ή Κα Πανκχόρστ έτρέφετο τεχνιώς. Έχρηζόνταν όμως να την κρατούν έξω από το ανθρώπινο για να της δίνουν τροφή από τον οίσοφάγο. Τέτοιο θηρίο ήταν! Περίφημη θα μείνη στην ιστορία της πείνας και ή απεργία του δημάρχου του Κόρκ που τον είχαν φυλακίσει οι 'Αγγλοι ως έπαναστάτη. Νήστευε πάντως 74 μέρες, και στο τέλος πέθανε, χωρίς να συγγινηση την άγγλική κυβέρνηση, πρόεδρος της οποίας ήταν τότε ο τρομερός «Λέων της Ουαλλίας», ο Λ. Τζώρτζ. Όλοι θαύμασαν το κατόρθωμά του. Όταν όμως πέθανε ο δυστυχισμένος δήμαρχος, τότε εγνώσθη ότι οι γιατροί του έκαναν ένσεις γλυκόζης, με τις οποίες του έδωσαν στον όργανισμό 40—50 γραμ. έάχαση την ήμέρα. Έτσι παρέτειναν το μαρτύριό του τόσες μέρες.

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΑΙ ΝΗΣΤΕΥΤΑΙ

Αυτοί είναι οι πρακτικώτεροι απ' όλους επιτυχάνουν το μεγαλύτερο κέρδος με την μικρότερη δαπάνη, όπως λέγει ένα έμπορικό αξίωμα, ή καλλίτερα χωρίς την παραμικρή δαπάνη. Δεν τρώνε τίποτα επί ή μέρες για να μαζέψουν δεκάρες: έχουν επάγγελμα την άντοχή τους στην πείνα. Κλείνονται επί έβδομάδες μέσα σε γυάλινα κιβώτια χωρίς να φάνε και να πούν το παραμικρό. Ο κόσμος μπαίνει με εισοδό στο μέρος όπου επιδεικνύονται για να τους θαυμάση. Άλλοι πάλι θάβονται επί εβδομάδες χωρίς να φάνε. Ο δόκιμος Ρέις, αναφέρει τελευταία επί 101 μέρες!

Έχει δηλαδή κατασείψει όλα τα ρεκόρ.

Ο δήμαρχος του Κόρκ που είχε τραγικόν τέλος

πανίδος της Σεβίλλης, που έμεινε θαμμένη επί 72 μέρες χωρίς να πάρη ούτε σταγόνα νερού.

Ο διασημότερος επαγγελματίας νηστευτής υπήρξε ο Ιταλός Σούτσι. Για πρώτη φορά αυτός νήστεψε το 1880, επί 30 μέρες συνεχώς, χωρίς να πάρη τίποτα. Μονάχα από καιρού εις καιρόν έπαιρνε δυο-τρεις σταβόνες ενός μυστηριώδους ύγρου, το οποίο είχε φέρει από την Ν. Αμερική και το οποίο όπως ισχυρίζονταν, είχε την ιδιότητα να υμιοποιή τρόπον τινά προσωρινώς το σώμα και να το κάμνη άτρωτο στους νυμφούς της πείνας!

Αργότερα ο Σούτσι, πήγε να καταγράψη το ίδιο του ρεκόρ, δηλώνοντας ότι θα νήστευε επί 50 μέρες, αλλά μόλις κατώρθωσε να φθάση στις 44, μ' όλο το θαυματουργό έλιξήριό του.

Έν τώ μεταξύ βγήκε κι' ένας ανταγωνιστής, ο Μερλάτι, που κατώρθωσε να σπάση το ρεκόρ του Σούτσι, νηστεύοντας 50 μέρες, άλλ' αυτός έπινε όσο νερό ήθελε

ΑΚΟΥΣΙΟΙ... ΠΕΙΝΑΛΕΟΙ

Είναι οι πιο συμπαθείς αυτοί, γιατί το κάτω-κάτω τίποτα δεν χρωστούν να θρεθούν ξαφνικά καμιά μέρα, ενώ ταξιδεύουν ήσυχα-ήσυχα στον ώκεανό, μέσα σε καμιά βάρκα, ή επάνω σε μια σχεδία, χαμένοι μεταξύ ουρανού και θαλάσσης επί μέρες, χωρίς νερό και τροφή καμιά.

Ιστορικοί θα μείνουν οι ναυαγοί της «Μεδούσης». Ήσαν 150 επάνω σε μια μεγάλη σχεδία. Τις πρώτες μέρες όποιος πρωταρπάξει της ζωοτροφίες που είχαν περισσεί από το ναυάγιο, κατόπι άλλοι αυτόκτονήσαν από την πείνα και άλλοι πέθαναν, εις τρόπον ώστε, όταν συνάντησε επί τέλους την σχεδία το μπρίκι «Άργος» βρήκε επάνω της... μόνον 15 ναυαγούς.

Νηστευταί όμως καταναγκαστικοί δεν θάσκονται μόνο στην θάλασσα, ύστερα από ναυάγια, αλλά και στα έγκατα της γης, κατόπι άπό μια καταστροφή σε όρυγεία.

Τέλος είναι και μια άλλη κατηγορία των νηστευτών, οι φαίριαι, όπως αυτός του οποίου την εικόνα δημοσιεύουμε σήμερα. Ένας έτοιμος φαίριος ήμικας 80 ετών, νήστευε τελευταία επί 101 μέρες!

Έχει δηλαδή κατασείψει όλα τα ρεκόρ.

Στη δέση μιας άλλης:...

ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΛΛΑΙΝ ΣΕΡΝΤΑΚ

Κυρία! Η κυρία άνοιξε το ένα μάτι ύστερα το άλλο, τεντώθηκε και με νυσταγμένη φωνή, έπινε:

—Καλημέρα, Μελανία.

Ήταν ή πιο άσχημη στιγμή της μέρας της, ή στιγμή που έρχόταν σ' έπαφή με την ζωή. Κι' όμως, δεν την περίμενε καμιά έννοια, ήταν όμως, από αυτούς τους ανθρώπους, που οι ώρες τους είναι τόσο κενές ώστε ο ύπνος είναι γι' αυτές λιγώτερο άνάπαυση και περισσότερο χασομέρι.

Ήταν ή έννάτη πρωινή και ή σοκολάτα της την περίμενε.

Αφού ξύπνησε δλωσιόλου, ή Σιμόνη πρόσεξε πως το πρόσωπο της καμαριέρας της φανέρωνε μια μεγάλη συγκίνηση:

—Η κυρία δεν τώμαθε; Βρήκαν μισή γυναίκα πνιγμένη μέσα στο ποτάμι.

—Τι είναι αυτά που λές;...

Η Σιμόνη Κερφέ τινάχτηκε στο κρεβάτι της, με ένδιαφέρον γι' αυτή την είδηση που διέκοπτε την καθημερινή μονοτονία:

—Όχι και πολύ κοντά απ' το σπίτι, υποθέτω;

—Ούτε όμως και πολύ μακριά, έπινε ή καμαριέρα. Η πνιγμένη βρέθηκε στα σύνορα του χωραφιού του Γκαρνιέ. Ο ίδιος την βρήκε εκεί που ζητούσε σκουλήκια για δόλωμα. Κάλεσαν άμέσως τους χωροφύλακες. Βρίσκεται ακόμη εκεί. Αν θέλη να την δει ή κυρία...

—Μελανία, δεν είσαι καλά! φώναξε ή Σιμόνη με άηδία. Τι φρίκη!

—Ασφαλώς, δεν είναι ώρα το θέαμα πρόσθεσε ή υπηρέτρια την στιγμή που θα έβγαινε από το δωμάτιο.

Η κυρία της όμως την έμπόδισε:

—Έξακριβώθηκε περί τίνος πρόκειται: Αυτοκτονία; Δυστύχημα; Έγκλημα;

—Μάλλον αυτοκτονία, κυρία. Θα κάνουν όμως άκόμη άνάκριση, λένε... Κι' έφυγε.

Η Σιμόνη άρχισε να προγευματίζει κακόκεφα. Δεν είναι τρόπος, να ξυπνά κανείς και μαζί με το πρωινό ρόφημα να έλξη μπροστά του την θέα ενός πτώματος. Δεν ήξερε καλά-καλά με ποιάν ήταν θυμωμένη: με την καμαριέρα που της έλειπε και το στοιχειώδες τάκτ, ή με την πνιγμένη. Ξαφνικά, πήδηξε κάτω απ' το κρεβάτι της, πέρασε βιαστικά την ρόμπα της και κατέβηκε στον κήπο.

Απ' το άλλο μέρος του φράχτη είδε συγκέντρωση ανθρώπων στην όχθη του ποταμού. Η κ. Γκαρνιέ της έκανε νόημα να πλησιάση και της άνοιξε ή ίδια τον φράχτη. Φαινόταν κατασκευνημένη:

—Ακόμη να συνέλθω ο άνδρας μου από το θέαμα που αντίκρυσε!

—Ποιά είναι αυτή ή γυναίκα; ρώτησε ή Σιμόνη.

—Κανείς δεν ξέρει άκόμη.

—Έξακολουθεί να βρίσκεται στην ίδια θέση;

—Μάλιστα, οι χωροφύλακες όμως άπαγορεύουν να πλησιάση κανείς. Σκέπασαν το πτώμα μ' ένα σεντόνι μου.

—Την είδατε σείς;

—Φυσικά. Ο Ζώρς με φώναξε άμέσως.

—Ήταν φριχτή!

—Νέα; Γρήα;

—Ίσως είκοσιπέντε χρόνων. Ποιος ξέρει;

Έκαναν να προχωρήσουν προς το μέρος όπου ήταν ξαπλωμένη ή πνιγμένη, ο σκοπός όμως χωροφύλακας δεν τους το επέτρεψε.

Σε λίγο, έρχόταν ή νεκροφόρος από το Μω για να παραλάβη το πτώμα. Ο κ. Γκαρνιέ έπινε στις δυο γυναίκες πως

Σφίχτηκε επάνω του, τότε τον κυριεύσε ο πόθος

ασφαλώς θα της έκαναν νεκροψία. Η Σιμόνη Κερφέ, χλωμή, είδε να περνά αυτό που άλλοτε υπήρξε γυναίκα.

—Είναι αυτοκτονία, έπινε ο Γκαρνιέ μόλις έφυγαν οι χωροφύλακες. Ο ένομοτάρχης συμφωνεί μαζί μου. Γιατί όμως ν' αυτοκτονήση μια γυναίκα στα είκοσι πέντε της χρόνια, σάς παρακαλώ; Από έρωτα.

—Ωστε υπάρχουν άνθρωποι που σκοτώνονται από έρωτα έκανε ρεμβά ή Σιμόνη.

Εκείνος σήκωσε τους ώμους.

—Τρελλοί. Παντού και πάντα συναντά κανείς τέτοιους τύπους. Πάντως, σήμερα το πρωί είχα μια πολύ δυσάρεστη έκπλη-

ξη, σάς το όρκίζομαι...

—Φεύγω, έπινε ή Σιμόνη. Ακόμη δεν ντύθηκα καλά-καλά... Κι' εγώ κατασυγκινήθηκα που το άκουσα από την Μελανία...

□ □

Το περιστατικό συνεκίνησε ζωηρά τον πληθυσμό του Σαίγυ-σέρ Μάρν, όπου έμενε το καλοκαίρι ή Σιμόνη Κερφέ. Ήταν είκοσιεφτά χρόνων και παντρεμένη έδώ και τρία χρόνια μ' έναν πολύ μεγαλύτερο της στα χρόνια, επιθεωρητή μιας ασφαλιστικής εταιρίας, που ή θέση του τον έκανε ν' άπουσιάζη συχνά. Το άντράγυνο έμενε σε μιάν ιδιόκτητη βίλλα κι' ή Σιμόνη περιούσε τον περισσότερο καιρό, τεμπέλικα με την συντροφιά της καμαριέρας της.

Η Σιμόνη είχε παντρευτή τον Ζάν Κερφέ γιατί ήταν ευκατάστατος, σοβαρός και γιατί ή οικογένειά της είχε πολύ έμπειρο να γίνη αυτός ο γάμος. Ποτέ δεν τον είχε αγαπήσει, γιατί δεν μπορούσε να νοιώση έρωτα—της είχε άρέσει όμως. Οι σαρκικές τους σχέσεις δεν υπήρξαν γι' αυτήν ούτε σκληρή άπογοήτευση, ούτε ένθουσιαστική άποκόλληση: περισσότερα δεν περίμενε. Σήμερα, έβλεπε μ' ευχαρίστηση τον σύζυγό της να έπιστρέφει στο τέλος κάθε έβδομάδας. Τον ξανάβλεπε να φεύγει χωρίς πληγή την Τρίτη πρωί. Αδύτη ή εβδομαδιαία έναλλαγή μεταξύ συζυγικής ζωής και έγκαταλείψεως ήταν μια ευχάριστη ποικιλία στην ζωή της. Δηλαδή το άντράγυνο Κερφέ φαινόταν πρότυπον του πιο συνηθισμένου τύπου άντράγυνο.

Ο Γκαρνιέ, στην αρχή του άπογεύματος, πήγε το πρωί για να πάη στο Μω και ν' αγοράση άκίστρια για το ψάρεμα. Έπέστρεψε την τέμπλη έσπερνή κι' άχισε ν' αναζητή την σύζυγό του. Καθώς δεν την βρήκε άμέσως, έρριξε κλεφτές ματιές στον κήπο των Κερφέ.

—Κυρία μου, έπινε στην Σιμόνη, που διάβαζε ξαπλωμένη στην σάλ-λόγκ της, έρχομαι απ' το Μω.

—Λοιπόν;

—Βρήκαν την κλειδα του μυστηρίου. Θέλω να πω πως βρήκαν την ταυτότητα της πνιγμένης.

Η Σιμόνη σηκώθηκε άπότομα και πλησίασε τον φράχτη.

—Ξέρετε πως κι' εγώ όλο το άπόγευμα την συλλογίζόμουν;

—Δεν πήγα γι' αυτήν στο Μω, διαμαρτυρήθηκε άδωα ο Γκαρνιέ. Πήγα τυχαία, συνάντησα όμως εκεί πρόσωπα που γνώριζον την πνιγμένη...

Και πρόσθεσε με θεατρικό ύφος:

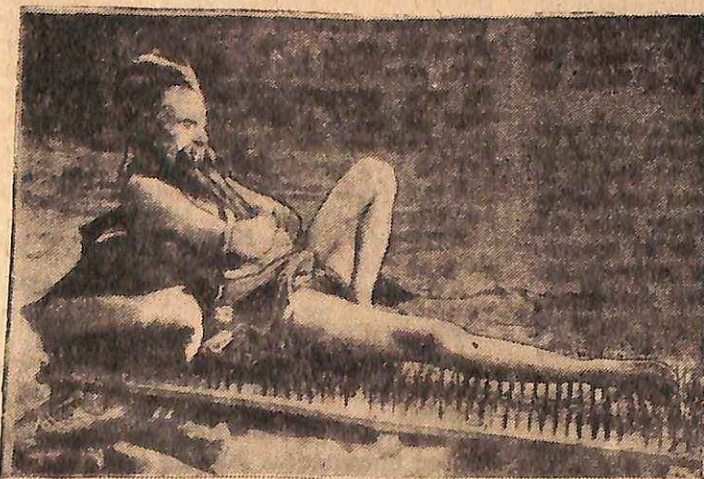
—Ξέρετε, πέθανε από έρωτα!

—Είναι δυνατόν;

—Ασφαλώς. Αν σάς ενδιαφέρει, θα σας διηγηθώ την ιστορία.

—Βέβαια, έπινε ή Σιμόνη, πλησιάζοντας περισσότερο το πρόσωπό της στο πρόσωπο του συνομιλητή της, με έλαρκετικό ενδιαφέρον για την τραγωδία που άρχι διαδραματίζετο κοντά στην βίλλα της.

Μια πρατόγνωρη συγκίνηση έκανε καρδιά της να χτυπά! Είχε άμυδρά

Φακίρης που νηστεύει ξαπλωμένος επί πλέου επάνω σε καροφιά

την εντύπωση ότι έμπαινε μέσα σ' ένα παραμυθένιο κόσμο. Καλά να πεθαίνει κανείς από έρωτα στα βιβλία, όχι όμως ανάμεσα στο Μω και το Σαίγυ-σέρ Μάρν...

—Ήταν μιά δακτυλογράφος, άρχισε ο Γκαρνιέ. Όνομαζόταν Ρενέ Βασερόν κι είχε γνωρίστ' η μ' έναν νέο της ηλικίας της σέ κάποιο ντάισιν του Παρισιού. Είχε αγαπηθ' η τρελλά. Καθώς ο νέος ήταν καλής οικογενείας, εκείνη ευχόταν να τον παντρευτ' η. Συνηθισμένη ιστορία, καθώς βλέπετε.

—Συνεχίστε, δέν πειράζει!

—Οί σχέσεις εξακολούθουν. Ή Ρενέ Βασερόν έπιμένει. Έκείνος, έγωιστής καθώς είναι σκέπτεται πως θά μωρέσει, άργότερα, να κάνει έναν πολύ πιό έπωφελ' η γάμο! Είναι εξ άλλου ένας δόν Ζουάν που δέν μπλέκεται με αισθηματικούς δεσμούς. Μιά μέρα, της λέει πως οι γονείς του δέν θά συγκατατεθούν ποτέ σ' αυτόν τον γάμο. Πώς δέν μπορεί να μην ακούσει στην έλλ' ηση της και πως, υπ' αυτές τās συνθήκας, ήταν προτιμότερο να χωρίσουν άμέσως.

—Θέε μου! φωνάζει η Σιμόνη.

—Αντιλαμβάνεσθε την ψυχική κατάσταση της νέας. Κατόπιν μιας έξαιρετικά βιαίας σκηνης, εκείνη γράφει στον έραστή της δυο-τρία γράμματα με ίκεσίες κι' απειλές. Έκείνος προσπαθεί στην άρχη, να έπαυρ' ησθ' η το κακό που έκανε, ένευρισμένος όμως άπ' την έπιμονή της της λέει να τον αφήσει ησυχ' η! Ή Ρενέ Βασερόν του γράφει έπανεπιλημένως χωρίς να λάβη καμιά απάντηση. Τέλος, με μιά καρτούλα του, ο νέος την είδοποιεί πως είναι άμεταίεστος. Ή νέα γράφει αυτές τις λέξεις μόνο: «Θά έκδικηθ' η. Θά έμποδίσω για πάντα την ευτυχία σου. Όποια δ' η ποτε γυναίκα κι' αν αγαπάς τώρα, θά ένοχλ' η τους έρωτάς σου». Καί προχθές το βράδυ παίρνει ένα ταξί, πηγαίνει στις όχθες του Μάρν, σέ απόσταση 5 χιλιομέτρων άπ' το Μω και ρίχνεται στο ποτάμι. Τό ρεύμα έφερε τό πτώμα της ως έδω...

—Πώς όμως να τ' ημαθαν όλα αυτά; ρώτησε η Σιμόνη που είχε άκούσει ανατριχιάζοντας.

—Έγραψε όλη την ιστορία της προτού να πεθάν' η και την άφησε σέ καταφανές μέρος στο σπίτι που έμενε στο Μω, 10 όδ'ος Μυλωνάδων. Ήταν πολύ γνωστή στην πόλη. Είχε την φήμη μιάς καλής κοπέλλας που φερόταν όμως κάπως έλευθερά-πάντως χωρίς να παρεκτρέπεται. Ό έραστής της, που μένει στο Παρίσι, έρχόταν άρκετά συχνά να την συναντ' η στο σπίτι της. Ή θυρώρος τον γνωρίζει. Φαίνεται πως είναι ο τύπος που άρρ' ησει στις γυναίκες.

□ □

Ή Σιμόνη συλλογίστηκε για πολλή ώρα την πεθαμένη, εκείνο τό βράδυ, προτού κοιμηθ' η και μόλις έγυπνε τό ίδιο άρχισε να συλλογίζεται. Ήταν καταπληκτικό, μιά γυναίκα που δέν είχε δ' η, που δέν είχε καμιά συγγένεια μαζί της να είχε τόση θέση μέσα στα όνειροπαλήματά της. Είναι αλήθεια πως αυτά ησαν, κατά γενικό κανόνα, άρκετά άσυνάρτητα και μπορούσε τό καθετί να τ' η συνεπάρ' η. "Αν η Σιμόνη είχε διαβάσει στην έφημερίδα την άφήγηση αυτής της υποθέσεως, είναι ζήτημα αν θά την πρόσεχε. "Ότι ήταν τυπωμένο, της φαι-

νόταν τόσο μακρυσμένο, σχεδόν φανταστικό, οι κινήσεις των ατόμων που άνεφερε ο Τύπος της φαινόταν σαν να άνήκαν σέ άλλον κόσμο από τον ημερο και γαλήνιο δικό της κόσμο... Τό πτώμα όμως της Ρενέ Βασερόν είχε έκβρασθ' η στα σύνορα του γειτονικού κτήματος. Τό είχε δ' η ή ίδια να τό μεταφέρουν τέσσερις άνδρες, κάτω από ένα σάβανο που τό σκέπαζε μ' ένα αγωνιώδες μυστήριο, και τό συνηθισμένο έρωτικό δράμα είχε θίξει μιά άγνωστη χορδή ευαισθησίας της Σιμόνης. Διασκέδαζε συναρμολογώντας τις λεπτομέρειες της τραγωδίας, ζώντας τες ή ίδια. Ήταν ένα παιχνιδιό συναρπαστικό που την έκανε να άφαιρεθ' η, σέ σημείο να ξεχάσει πως ήταν Σάββατο κι' ο σύζυγός της έπείστρεφε τό βράδυ. Ή Μελάνια ανέλαβε ρωτώντας την διακριτικά για τό μενού του γεύματος, να την έαναφέρει στην πραγματικότητα.

□ □

Μόλις ο Ζωρζ Κερφέ στέγασε τό αυτοκίνητό του μέσα στο μικρό υπόστεγο που ήταν κολλητό στην βίλλα του, μόλις έπλυνε τά χέρια του και μόλις φίλησε την γυναίκα του, την ρώτησε κατ' άπαράβατον κανόνα:

—Τι νέα αυτές τις μέρες;

—Πώς, δέν ξέρεις; φώναξε η Σιμόνη. Δέν διαβάξεις λοιπόν τις έφημερίδες;

—Ναί, άρκετά ταχτικά.

—Τότε πως δέν είδες πως βρήκαν μιά πνιγμένη στο Σαίγυ-σέρ Μάρν;

—Όμολόγησε πως ή είδηση είχε ξεφύγει άπ' την προσοχή του. Φλύαρε, η Σιμόνη διηγ' ηθηκε όσα ήξερε για την υπόθεση...

—Οί Γκαρνιέ βρήκαν, τον μπλόκ τους με τό πτώμα, συμπέρανε ο σύζυγός της. Τό κύτταξε με οίκτο:

—Άσφαλώς, άρκεστήκε να του άπαν-

τήση.

—Είναι ή μεγαλύτερη κουταμάρα στον κόσμο να σκοτώνεσαι σέ ηλικία 25 χρονών για μιά αισθηματική υπόθεση. Πρό παντός, όταν είσαι καλοφτιαγμένος Χάινεϊς έναν... και τους βρίσκεις μάτσο! Σέ μιά βδομάδα, θάβρισκε έναν άλλο έραστή. Κι' ή άνάμνηση του πρώτου θά είχε σβύσει.

—Πάντως, άποκρίθηκε η Σιμόνη που ένευριζόταν με αυτή την συζήτηση, εκείνη έκδικήθηκε!

—Σπουδαία τά λάχανα! Νά δηλητηριάσει την ζωή ενός άνδρος που δέν μωρέσει να συγκρατήση στο πλευρό της. Αυτό είναι άπλούστατα: άνανδρία.

—Με κάνεις να σέ συναθ' η φώναξε νέα. Αυτά είναι άγώιστικά και κυνικά λόγια άνδρων-όπως είσθε όλοι σας! Κι' έσύ, αν σέ άπατούσα, αν ήθελα να σέ έγκαταλείψω, δέν θά αντίδρούσες; Δέν θά σκεπτόσουν; Χάνεις μιά... και τις βρίσκεις μάτσο!

—Μά αγάπη μου, τρελλάθηκε; είπε ο Ζωρζ Κερφέ. Έσύ είσαι γυναίκα μου, τό πράγμα διαφέρει. Έξ άλλου... ούτε καν σκέπτομαι τέτοιο πράγμα.

—Σ' ευχαριστ' η, είπε ξερά η Σιμόνη.

Δέν έπαυ' ησθ' η στο ίδιο θέμα, στο όποιο διαφωνούσε με τό σύζυγό της. Ή φαντασία της όμως δούλευε. Σκεπτόταν πως ή ζωή της ως τότε ήταν αισθηματικά κενή-όλωσηδ' ηλ' η κενή. Ό σύζυγός αυτός που περιόβσε μαζί της ίσως έν συνόλ' η έν τον του έτους, στα μάτια της ήταν άπλως μιά συνήθεια. Ήνα έπιπλο. Δέν ήταν, άσχετα προτιμότερο, να είχε πεθάνει σέ ηλικία 25 χρονών, άφο-

γνώρισε όμως ό,τι είχε γνωρίσει η Ρενέ Βασερόν;

Θά έπιθυμούσε να διεισδύσει παραπά-νω στην ζωή αυτής της γυναίκας-της έλειπαν όμως οι πληροφορίες. Ήξερε πως ή δακτυλογράφος είχε μιάν έπιδερμίδα μάτ, άνοιχτοκόκκινα μάτια. Αυτά ήξερε μόνο. Καί τι δέν θάδινε για να έχη μιά φωτογραφία της;

Ή θέα του ύποταγμένου στο μοιραίο συζύγου της, της γινόταν μέρα με την μέρα άσυπόφορη. Τόν είδε να ξεφεύγ' η με άφάνταστη άνακούφιση.

Την έπομένη, έπαιρνε τό τραίνο για τό Μω. Μόνο μιά φορά είχε άκούσει την διεύθυνση της πεθαμένης άπ' τον Γκαρνιέ-δέν την είχε όμως ξεχάσει. Βιαστικά πήγε στην όδο Μυλωνάδων.

Κοντά στην είσοδο, διάβασε: «Ενοικιάζεται έπιπλωμένον διαμέρισμα. Άποταθ' ηει εις την θυρωρόν, εις τό βάθος της αύλης».

Ή θυρωρός της έδειξε τό διαμέρισμα, στο δεύτερο πάτωμα. Άποτελούσαν άπό δυο μικρά δωμάτια και μιά κουζίνα. Πίσω άπ' τά κλεισμένα παντζούρια, έμοιάζε σαν τάφος. Δέν είχαν άνοιξει άφο-του ή θυρώρος, ύστερα άπ' τις άνακρίσεις της άστυνομίας, τό είχε τακτοποιήσει κι' είχε βγάλει τά άτομικά άντικείμενα της τελευταίας νοικάρισσας.

Ή έπιπλώση ήταν κράμα στυλ ψευτο Λουδοβίκου 16ου και μοντέρνου. Σ' ένα δωμάτιο, ύπήρχε ένα κομ' η από ψευτοσκαζού, ένα ντιβάνι σκεπασμένο με ύφανση με έμπριμέ μεγάλα μπλε τριαντάφυλλα. Στο άλλο, δυο καρέκλες νορμανδικού στυλ, ένα μεγάλο φωτέγ' η από λυγαριά, ένα ντρεσουάρ κι' ένα στρογγυλό τραπέζι.

Ήταν ή τραπέζαρία της νέας, που τον περισσότερο καιρό έμενε σέ άλλο δωμάτιο, τό πιό ευρύχωρο. —Όλα είναι στην κατάσταση που τά άφησε; ψιθύρισε η Σιμόνη.

—Τά συγυρίσαμε λίγο. Ήταν όμως γυναίκα που της άρρ' ησε ή τάξη, νοικοκυρά.

—Πού βρέθηκε τό γράμμα όπου διηγόταν...;

—Άπάνω στο τραπέζι...

—Και δέν ήταν τίποτε άπάνω στα έπιπλά, στους τοίχους, οικγενειακές φωτογραφίες;

—Ω! ναί, δυο όμορφες εικόνες της «Ίλλυστρασιόν» κορινθιασμένες. Κι' ή φωτογραφία της μητέρας της έπάνω στο κομ' η. Κι' άπάνω στο μικρό στρογγυλό τραπέζακι, κοντά στο ντιβάνι, του άρραβωνιαστικού της.

—Και τι έγιναν όλα αυτά;

—Παρεδόθησαν στην άδελφή της που ήρθε να τά πάρ' η... Τι κρίμα! Τι όμορφη κοπέλλα που ήταν, Θεός σωρέσ' η την!

—Πώς ήταν τά χαρακτηριστικά της;

—Λίγο σαν κι' έσας: αέσου άσότηματος, καστανή, με χαριτωμένη μυτίτσα, με κάπως θλιμμένο ύφος...

—"Α! έκανε με συγκίνηση η Σιμόνη. Κι' εκείνος πως ήταν;

—Άρκετά ώραιος νέος με μουστάκι λλ' άμερικαν' η.

—Θά σκεφθ' η και θά σ' άπαντήσω άπόψε, είπε η Σιμόνη.

—Ή κυρία λογαριάζει να έγκατασταθ' η στο Μω; ρώτησε ή θυρωρός.

—Ναί, για έια-δυο μήνες. Έχω φίλους στην πόλη και θά ήρθωμ' η κάπου-κάπου. Μου χρειάζεται ένα διαμέρισμα.

—Ύστερα από μιά ώρα, η Σιμόνη επέ-

στρεψε και συμφωνούσε με τον σπιτονοικοκύρη.

□ □

Την μεθεπομένη, ή νέα πήγαινε να κάμ' η μιά φαινομενική έγκατάσταση. Έφερε μιά βαλίτσα με μερικά χρεϊώδη. Τό είχε σκάσει κυριολεκτικ' η άπ' τό σπ' ητι της, έπωφελούμενη της άπουσίας της καμαριέρας της, χωρίς την παραμικρή έξήγηση. Ή άπερισκεψία αυτής της περιπετειάς την μεθούσε. Δέν ήξερε άκόμη που θά παρασυρόταν ούτε πως θά δικαιολογούσε τό έλλειμμα των 300 φράγκων του ένοικίου άπ' τον προϋπολογισμό του άντρογυνο... Μέσα στο διαμέρισμα της Ρενέ Βασερόν, με κλεισμένα παντζούρια, άναπολούσε τό φάσμα της πεθαμένης. Προσπαθούσε, συγκεντρώνοντας όλες τις δυνάμεις της φαντασίας της, να γνωρίσει τις ώρες που εκείνη είχε ζήσει στο πλευρό του έραστου της και τά βασάνά της... Τότε είχε τό συναίσθημα πως δέν η αν πια ή ίδια, αλλά ή άλλ' η. "Εβγαινε άπ' τό διαμέρισμά με τό στανιό, σαν ύπνωτισμένη και δέν συνερχόταν πριν φθάση τό τραίνο στο Σαίγυ-σέρ Μάρν.

Είχε άνακαλύψει μέσα στο κομ' η ένα μπιλιετίκι όπου ο έραστής της Ρενέ του είχε άναγγείλει τον έρχομό του για την έρχομένη Κυριακή. Ή διέυθυνση του νέου βρισκόταν άπάνω στην κάρτα. Ή Σιμόνη τό πήρε άπόφαση και κάθησε στο τραπέζι όπου η Ρενέ Βασερόν συνήθιζε άσφαλώς να γράφ' η.

Φεύγοντας, εκείνο τό βράδυ έστειλε δυο λόγια στον κ. Τιερρύ. Μπασολε 164, όδ'ος Έπιχειρηματιών. Παρίσι. Έγραψε πως είχε μερικά ένθύμια της πεθαμένης που της είχε άναθέσει να του δώση και τον περίμενε στο παλιό διαμέρισμα της Ρενέ που τώρα τό κρατούσε αυτή.

Ύστερα από μερικές μέρες, έλαβε ένα γράμμα ευχαριστήριο. Ό έπιστολογράφος έλεγε πως δέν μπορούσε προς τό παρόν να ταξειδέυση ως τά εκεί. Της ζητούσε να του όρση ένα ραντεβ' η μέσα στο Παρίσι. Ή Σιμόνη άνέμενε, χαρακτηρίζοντας ως άνανδρία την άσέβεια προς τις τελευταίες θελήσεις της πεθαμένης.

Οί τύψεις έκαναν τον ένδιαφερόμενα να γράψ' η, ρωτώντας την πια έινε.

«Σ' άς τό έχω π' η, είμαι μιά φίλη της Ρενέ Βασερόν. Είμαι είκοσιεφτά χρονών, με καστανά μαλλιά, με όρίσκουν όμορφη. Δέν θά μετανιώσετε που ήρ-ατε ως έμένα. Θά σ' άς περιμένω τό ήθελοτό άπόνευμα στις τέσσαρες. Ά-ήητε κατ' ευθείαν, έξέρετε πως ή θυρωρ δέν μπορεί να σ' άς δ' η».

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ Κ. ΠΕΙΡΑΧΤΗΡΗ

Ό κ. Πειραχτήρης έινε προσκεκλημένος με την παρέα του σέ χορό μετεμφεσμένων. "Ενας φίλος του πρόκειται να ντυθ' η σέ άρκούδα. Πηγαίνοντας στον χορό, ο κ. Πειραχτήρης συναντά τον φίλο του, και χάρη άστειότητος, του δίνει μιά φιλική κλωτσιά. Δέν πρόσεξε όμως ότι τό χρώμα του ήταν λίγο διαφορετικό...

—Όχι! Όχι! Όχι αυτό! Κάνετε μου, ό,τι θέλετε! Είσθε τρελλ' η! Είχα πολύ άδικο νάρθω μέσα σ' αυτό τό δωμάτιο, στην ίδια ατμόσφαιρα, Πώς την διατηρήσατε, την ξαναδημιουργήσατε την ατμόσφαιρα! Για μιά στιγμή, δέν ήξερα αν φιλούσα έσας ή εκείνην.

«Έγινωσ' ης και δέν είμαι άναίσθητος, όπως με φαντάζεσθε. Ή Ρενέ έκδικήθηκε, με τό παραπάνω μάλιστα. Άπόφωτο πέθανε, δέν έζησα έστω και μιά ώρα ειλικρινούς χαράς.

«Πιστεύετε πως ο άνδρας που έγκατολείπει μιά γυναίκα διέκοψε μια για πάντα μ' αυτήν; Τί γελασμένος που είσθε! Χρειάζεται υπεράνθρωπη θύμη για να υποστή κανείς όρισμένες άναμνήσεις. Άφ' ότου πέθανε, μόνο αυτήν συλλογίζομαι. Βρήκε τον τρόπο να με συγκρατήση».

Ή Σιμόνη εξέσπασε σέ λυγμούς.

—Τι έχετε; την ρώτησε.

—Τίποτε. Τίποτε άπολύτως. Συλλογίζομαι εκείνην, έμένα. Βλέπετε όψη-ξε δυστυχισμένη, γιατί είχε κάτι. Είχε έσ' ης. Σ' άς αγάπησε, άφο' η πέθανε άπ' τον έρωτά σας. Γιατί να ζήση παραπάνω; Είχε έκτελέσει τον προορισμό της. Δέ την κλαίω.

«Ακούστε. Ένοιωσα μιά στιγμή τρέλλας εξ αίτίας της. Λίγο έλειψε, πρό όλίγου, να μ' η μιλήσετε. Άντελήφθη όμως πως είσαστε και σεις ένας δυστυχισμένος. Τό ειλικρινές ύφος σας με άφώπλισε. Όταν σ' άς κάλεσα έδω ήθελα να γίνω δική σας. Κι' ύστερα θά έπιχειρούσα να σ' άς συγκρατήσω. Άν άρνιόσασταν, αν με άπατούσατε... τότε...

Άπ' τό κορσάξ της πήρε ένα μικροσκοπικό ρεδόλνερ και τό τό έδειξε.

—Τό είχα αγοράσει για σ' άς, είπε. Σ' άς τό δίνω. Σ' άς είχα υποσχεθ' η ένα ένθύμιο από αυτήν. Είχα ψέμματα, δέν έχω. Νά ένα ένθύμιο δικό μου. Καί τώρα, φύγετε, φύγετε.

Με περιμένει τό σπίτι μου, ο άνδρας μου, ή ρουτίνα της ζωής με την άνία της, που δέν την υποπευδύμουνα ποτέ, και που ή νεκρή μ' έκανε να την δώ... "Όπως σ' άς είπα, δέν την κλαίω πια εκείνην... Ίσως θάθελα να κλάψω τη δική μου ζωή, που δέν έχει τίποτα τό ένδιαφέρον, τό άξιον λόγου... Έινε όμως άργα για να την αλλάξω... Ωστόσο, χάρις στην νεκρή, έζησα μιά ώρα καταπληκτική, κι' άντελήφθηκα έστω κι' από μακριά, τί μπορεί νάναι τό πάθος, ή μεγάλη συγκίνησι που οδηγεί κάποτε στο θάνατο, μ' ά ποτέλει, την πραγματική ζωή...

Γιαυτό, έπιτρέψτε μου να σ' άς ευχαριστήσω...

ΑΛΛΗΝ ΣΕΡΝΤΑΚ

'Απ' όλα δι' όλους

ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΚΩΔΙΞ ΤΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

Δέν πρόκειται για κανένα κώδικα με τὸν ὁποῖο συνεννοοῦνται οἱ μουσικοὶ ἀναμεταξύ των καὶ γιὰ δικό τους μονάχα λογαριασμό.

Ὁ κώδικς ποὺ θὰ σᾶς ποῦμε ἐφαρμόζεται σ' ὅλες τὶς αἰθούσες θεάτρων, συναυλιῶν κ.λ.π. μουσικῶν θεαμάτων, τῆς Ἀγγλίας, καὶ εἶναι πρὸς ὄφελος τῶν θεατῶν.

Εἶναι δηλ. μιὰ εἰδικὴ μελωδία τὴν ὁποία καταλαβαίνουν μόνον οἱ μουσικοὶ, καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ θεάτρου, καὶ εἶναι προωρισμένη νὰ προλαβάνη τὸν πανικό σὲ περίπτωση κινδύνου: πυρκαϊᾶς π.χ.

Μόλις εἰδοποιηθῇ ὁ μάστερς ὅτι κάτι τὸ ἐκτακτὸ καὶ κινδυνώδες συμβαίνει, βάζει ἀμέσως μπρὸς τὸν κώδικα. Τὸ προσωπικὸ ἀρχίζει νὰ παίρνῃ ὅλα τὰ μέτρα γιὰ μιὰ γρήγορη καὶ χωρὶς δυσάρεστα ἐκκένωση τῆς αἰθούσας, χωρὶς νὰ ἀντιληφθῇ τὸ κοινὸν τίποτα. Ὅταν ὅλα εἶναι ἔτοιμα τότε ἐμφανίζεται στὸ προσκήνιο ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου καὶ ἀναγγέλλει στὸ κοινὸ ὅτι κάτι τρέχει καὶ πρέπει μὲ τὴν ἡσυχία του ν' ἀδειάσῃ τὸ θέατρο.

□ □

ΓΙΑΤΙ ΤΑ ΜΑΝΤΗΛΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΕΤΡΑΓΩΝΑ;

Παρατηρήσατε ὅτι, ὅποιοδήποτε καὶ νᾶναι τὸ μέγεθος τῶν μαντηλιῶν, αὐτὰ εἶναι πάντα τετράγωνα; Μὴν τὸ πάρετε αὐτὸ ὡς καμμιά ἰδιοτροπία τῶν κατασκευαστῶν τους ἢ ὡς μόδα ποὺ βαστᾷ ἀκόμη, ἀπὸ τὴν

πρώτη μέρα τῆς ἐμφάνισσας τοῦ χρησιμοτάτου αὐτοῦ εἶδους.

Τὸ σχῆμα τῶν μαντηλιῶν ἔχει καθιερωθῇ διὰ νόμου ἐπὶ Λουδοβίκου 16ου. Ὡς τότε

τὰ μαντήλια ἦσαν στρογγυλά, τριγωνικά, τετράγωνα, παραλληλόγραμμα κ.λ. Εἶχαν δηλ. ὅλα τὰ γεωμετρικὰ σχήματα. Ὅποτε ἡ σύζυγος τοῦ Λουδοβίκου, ἡ περίφημη Μαρία Ἀντουανέττα, ἡ ὁποία δὲν ἀγαποῦσε παρὰ μόνον τὸ τετράγωνο σχῆμα, ζήτησε ἀπὸ τὸν βασιλέα νὰ καθιερώσῃ διὰ νόμου τὸ σχῆμα αὐτὸ γιὰ ὅλα τὰ μαντήλια.

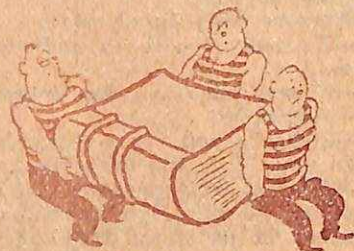
Ἀπὸ τότε τὰ μαντήλια εἶναι τετράγωνα, ἐφόσον κανεὶς δὲν ὁρέθηκε ὡς τώρα νὰ τοὺς ἀλλάξῃ τὸ σχῆμα.

□ □

Η ΒΙΒΛΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀξιοπεριέργων τῆς βασιλικῆς βιβλιοθήκης τῆς Στοκχόλμης, ὑπάρχει καὶ ἓνα χειρόγραφο γνωστὸ ὑπὸ τὸ ὄνομα ἡ Βίβλος τοῦ Διαβόλου. Τὸ λένε ἔτσι, γιατί εἶναι τερατωδῶν, διαβολικῶν, ἄς ποῦμε διαστάσεων χωρὶς ὅλου νὰ εἶναι καὶ διαβολικὸ περιεχομένου.

Ἐχει 90 ἑκατοστὰ πλάτος, καὶ χρειάζονται τρεῖς ρωμαλεῖοι ἄνθρωποι γιὰ νὰ τὸ σηκώσουν. Σήμερα ἔχει 309 σελίδες, οἱ ἐπὶ ἔχουν χαθῇ. Κάθε σελίδα εἶναι γραμμένη σὲ δίστιχο σχῆμα, ὑπολογίσθηκε δὲ ὅτι γιὰ νὰ γίνῃ τὸ χειρόγραφο αὐτὸ χρησιμοποιήθηκαν

1 δέρματα 160 ὄνων.

Τὰ γράμματα εἶναι γοτθικά, τὰ κεφαλαῖα χρυσὰ καὶ χρωματιστά, καὶ στολισμένα μὲ διάφορες διακοσμήσεις. Τὰ καλὸνιστά του εἶναι ἀπὸ δρῦ ἀτόφιο, πάχους 4½ ἑκατοστῶν, καὶ τὰ κλειστὰ του ἀπὸ μέταλλο. Εἶναι δὲ περικυλισμένο μὲ δέσμα ἀντιλόπου.

Ὅταν κατὰ τὸ 1797 ἐπιάσαν φωτιά τὰ ἀνάκτορα τῆς Στοκχόλμης, γιὰ νὰ σωθῇ τὸ πολυτίμητο βιβλίον, χρειάστηκε νὰ τὸ ρίξουν ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο, παρ' ὀλίγο δὲ νὰ σκοτώσῃ ἓνα πυροσβεστή!

□ □

ΠΩΣ Η ΚΑΡΟΤΣΑ... ΕΓΙΝΕ ΑΡΣΕΝΙΚΙΑ

Δέν ἀλλάζουν γένος μόνον οἱ ἄνθρωποι ἀλλὰ καὶ οἱ λέξεις.

Στὴν γαλλικὴ, ὅπως καὶ στὴν ἑλληνικὴ ἡ καρότσα, ἦταν γένους θηλυκοῦ. Ἡ τὰ ν, γιατί δὲν εἶναι πιά. Καὶ ἔξερτε γιατί; Εἶναι περίεργη ἡ ἱστορία.

Μέχρι τοῦ 15ου αἰῶνος, ἡ λέξη, στὰ γαλλικά ἦταν θηλυκή: «ἡ καρότς».

Μιὰ μέρα, ὁ Λουδοβίκος 14ος, ὁ περίφημος Βασιλεὺς - Ἡλῖος, ὅταν ἦταν ἀκόμη παιδί, εἶπε σ' ἓνα ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς τοῦ παλατιοῦ νὰ τοῦ φέρουν τὴν καρότσα του. Ἀντὶ ὅμως νὰ πῇ τὴν εἶπε τὸν καὶ ἀπὸ τότε ὅλοι οἱ Γάλλοι θεωροῦν καὶ πρῶτον τὴν λέξη ὡς νᾶταν γένους ἀρσενικοῦ.

Βασιλικὴ διαταγὴ καὶ τὰ σκυλιὰ δεμένα!..

□ □

ΤΑ «ΒΩΔΙΑ ΤΟΥ ΜΠΡΟΥ»

Στὴν Γαλλία ὑπάρχει ἓνα χωριουδάκι ποὺ τὸ λένε Μπρού.

Ἐπὶ πολλὴν καιρὸ τοὺς κατοίκους αὐτοῦ τοῦ χωριοῦ τοὺς ἐπωνόμαζαν «τὰ βώδια τοῦ Μπρού» καὶ ἰδοὺ γιατί:

Ἐπὶ βασιλείας, ἐφθασαν στὸ Μπρού τρεῖς νεαροὶ ἀπατεῶνες, οἱ ὁποῖοι, παρουσιάστηκαν ὡς καλλιτέχναι τοῦ βασιλέως καὶ ἀνήγγειλαν ὅτι θὰ ἔδιναν μιὰ παράσταση μὲ τὸ ἀνέκδοτο ἔργο «Ἡ φυγὴ τῶν ἀπεντάρων».

Οἱ κάτοικοι τοὺς παρεχώρησαν εὐχαρίστως ἓνα ἀχυρῶνα γιὰ τὴν παράσταση, καὶ ἐνῶ ὁ ἓνας ἔμενε στὴν πόρτα καὶ εἰσέπραττε τὸ ἀντίτιμο τοῦ εἰσιτηρίου, οἱ δύο ἄλλοι ἔπαιζαν μέσα βιολί. Ὅταν ὁ ἀχυρῶνας γέμισε κόσμο, οἱ τρεῖς ἀπατεῶνες ἔκλεισαν μέσα τὸ «νοῦμον κοινόν» καὶ ἔγιναν... λαοί.

Σὲ ἀπόσταση μιᾶς λεύγας ἀπὸ τὸ Μπρού συνήντησαν ἓνα ἄνθρωπο, ποὺ πῆγαινε πρὸς τὰ ἐκεῖ. Τοῦ ἔδωσαν τότε τὸ κλειδί τοῦ ἀχυρῶνα καὶ τὸν παρεκάλεσαν νὰ τὸν ἀνοίξῃ ὅταν θὰ ἐπιστρέψῃ γιατί ἔκλεισαν ἔξ ἀπροσεξίας μέσα, ἀρκετὰ βώδια, τὰ ὁποῖα θὰ φᾶνε τώρα ὅλο τὸ σανό. Ὁ ἄλλος πῆρε πρόθυμα τὸ κλειδί καὶ σὲ λίγο ἔσκαινε στὰ γέλια.

Ἐτσι τὸ πάθῆμά τους μαθεύτηκε καὶ γιὰ πολλὴν καιρὸ, οἱ κάτοικοι τοῦ Μπρού ἦσαν γνωστοὶ μόνον ὡς «Βώδια τοῦ Μπρού».

Τζώρτζ Μπρέντ

...ὁ ἀνερώτευτος

ΕΝΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΑΡΘΡΟΝ ΤΟΥ ΧΑΡΡΥ ΛΑΓΚ

Ὁ Τζώρτζ Μπρέντ δὲν θέλει εἰδύλλια καὶ ρωμαντισμούς! Τουλάχιστον πρὸς τὸ παρόν...

Ἐχει στερεὰν ἀπόφασιν νὰ μὴν ἐρωτευθῇ ἐπὶ ἔξ ὀλόκληρα χρόνια. Ὡς τὸ 1942 σκοπεῖ νὰ μείνῃ γεροντοπαλλήκαρο. Ἐτσι, σήμερα, ζῇ μόνος του σὲ μιὰ ὠραιότατη ἑπαυλὴ στὸ Σάν-Φερνάντο, δέκα χιλιόμετρα μακριὰ ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ. Πολὺ λίγοι ἄνθρωποι ξεύρουν τὴν διεύθυνσίν του. Ἀκόμη λιγώτεροι τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου του.

Ποτὲ δὲν ὀφθαίνει ἔξω μὲ γυναῖκες ἢ κορίτσια. Ἀδιαφορεῖ ἐντελῶς καὶ γιὰ τὶς ξανθὲς καὶ γιὰ τὶς μελαχροινὲς καὶ γιὰ τὶς πλατιναριμένες καὶ γιὰ τὶς ροῦσες. Τὸ σπῖτι του εἶναι ἀπαλλαγμένο ἀπὸ κάθε παρουσίαν γυναίκας, μόνον ἄνδρες τὸν ὑπηρετοῦν.

Στὸ στούντιο εἶναι εὐχάριστος καὶ εὐγενὴς στὶς γυναῖκες μὲ τὶς ὁποῖες συνεργάζεται. Ὅταν τὸ σενάριο τὸ ἐπιβάλλει ἐρωτεύεται τὴν πρωταγωνίστρια, τῆς δίνει φλογερῶτα καὶ περιπαθὴ φιλία—δὲν ὥρα διαρκεῖ τὸ γύρισμα.

Μόλις τελειώνει ἡ ἐργασία του στὸ στούντιο παίρνει τὸ καπελλάκι του, μπαίνει στὸ αὐτοκίνητό του καὶ δρόμο γιὰ τὸ σπῖτι του. Δὲν ἐμφανίζεται στὸ Χόλλυγουντ παρὰ τὸ ἄλλο πρωί.

Δὲν ἔχω καμμιά διάθεση γιὰ ἐρωτες καὶ εἰδύλλια! λέγει μόνος του. Δὲν ἔχω οὔτε καιρὸ γι' αὐτὰ οὔτε καὶ καμμιά κλίση γιὰ ρωμαντισμούς. Εἶμαι ἐντελῶς εὐτυχὴς ἔτσι ὅπως εἶμαι.

Ἐκτὸς αὐτοῦ δὲν ἔρθηκα κανένα κορίτσι ποὺ νὰ μὲ τραβήξῃ ἰδιαίτερος. Ὑπάρχουν πάρα πολλές γυναῖκες στὸ Χόλλυγουντ οἱ περισσότερες εἶναι ὠραῖες κοῦκλες χωρὶς ἴχνος μυαλοῦ. Μόνη τους ἀπασχόληση εἶναι ἡ ὀμορφιά τους καὶ τὸ κουτοποπιλῶ. Δὲν μπορῶ νὰ ἀρνηθῶ ὅτι ὑπάρχουν καὶ πολλὲς ἐξυπνες γυναῖκες στὸ Χόλλυγουντ. Αὐτὲς ὅμως εἴτε εἶναι παντρεμένες, εἴτε εἶναι πολλὴ ἀπασχολημένες μὲ τὴν καριέρα τους ὥστε νὰ τὴν ἐγκαταλείψουν γιὰ τὸν ἔρωτα.

Μπορεῖ νὰ νομίσῃ κανεὶς ἀκούοντας αὐτὰ ὅτι ὁ Τζώρτζ Μπρέντ εἶναι ἓνας μισογύνης. Καὶ ὅμως δὲν συμβαίνει αὐτό. Τὸ κατάλαβα καλὰ αὐτὸ ἐγὼ στὸν ὅποιον ὁ Μπρέντ ἀνοίξῃ τὴν καρδιά του ἴσως ἐπειδὴ μὲ θεωρεῖ περισσότερο φίλο του παρὰ δημοσιογράφου.

Δὲν εἶμαι καθόλου μισογύνης, μοῦ εἶπε, ἀπεναντίας, εἶμαι ἓνας ἄνδρας ἐντελῶς ἰσορροπημένος μὲ ὅλες τὶς ἀνδρικές ἐπιθυμίες καὶ ἀντιδράσεις. Εἶμαι τριαντατριῶν χρονῶν. Θασμάζω τὶς γυναῖκες καὶ καταλαβαίνω ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ ἀνδρὸς δὲν εἶναι πλήρης ὅταν λείπῃ ἀπ' αὐτὴν ἡ γυναῖκα. Ἀπεφάσισα μόνον νὰ μὴ παντρευθῶ πρὶν ἀπὸ τὸ 1942 καὶ δὲν συνήθισα νὰ κυνηγῶ τὶς γυναῖκες καὶ νὰ τρέχω πίσω ἀπ' αὐτὲς ὅπως κάνουν οἱ περισσότεροι ἄνδρες.

Ὅσοι ξέρουν καλὰ τὸν Τζώρτζ

Μπρέντ ὅπως καὶ ἐγὼ, καταλαβαίνουν ὅτι στὴν ἀπόφασή του αὐτὴ εἶχε μεγάλη ἐπίδραση ὁ ἀποτυχημένος γάμος του μὲ τὴν Ρούθ Τσάτερτον ποὺ κατέληξε στὸ σύντομο διαζυγίό τους. Ὁ γάμος του μὲ τὴν διάσημο ἡθοποιὸ τὸν ἐδίδασκε ὅτι εἶναι πολὺ δύσκολον νὰ ἐπιζῇ ὁ ἔρως ἀνάμεσα σὲ δύο ἡθοποιούς ποὺ εἶναι τόσο ἀφωσιωμένοι, ὁ καθεὶς χωριστὰ στὴν δική του καριέρα.

□ □

Φυσικὰ λέγει ὁ Τζώρτζ ποτὲ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ εἶναι ἐντελῶς βέβαιος. Μπορεῖ ἐντελῶς ἀπροσδόκητα νὰ φανερωθῇ μπροστά μου ἡ κείνη ποὺ εἶναι προωρισμένη γιὰ μένα. Μπορεῖ νὰ φανῇ σήμερα, εἴτε αὔριο, εἴτε τὴν ἄλλη ἐβδομάδα, εἴτε τὸν ἄλλο χρόνο. Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἀποκλείσῃ κανεὶς ἐντελῶς. Πιστεύω ὅμως ὅτι δὲν ὑπάρχει ἓνα κορίτσι στὸ Χόλλυγουντ κατάλληλο γιὰ νὰ γίνῃ γυναῖκά μου.

Τοῦ ἔθεσα τὴν παλὰ κλασικὴ ἐρώτηση:

—Δὲν ὑπάρχει, Τζώρτζ καμμιά «ιδεώδης» γυναῖκα γιὰ σένα;

—Ἐκεῖνος γέλασε. Γιὰ μιὰ στιγμὴ μονάχα. Ὑστερὰ τὸ πρόσωπό του ἔγινε σοβαρὸ καὶ τὰ χεῖλιά του ἔκαναν ἓνα χαρακτηριστικὸ μορφασμὸ ἐνῶ μὲ ρωτοῦσε:

—Μήπως πιστεύετε σεῖς ὅτι ὑπάρχει

τίποτα «ιδεώδες» σήμερα;

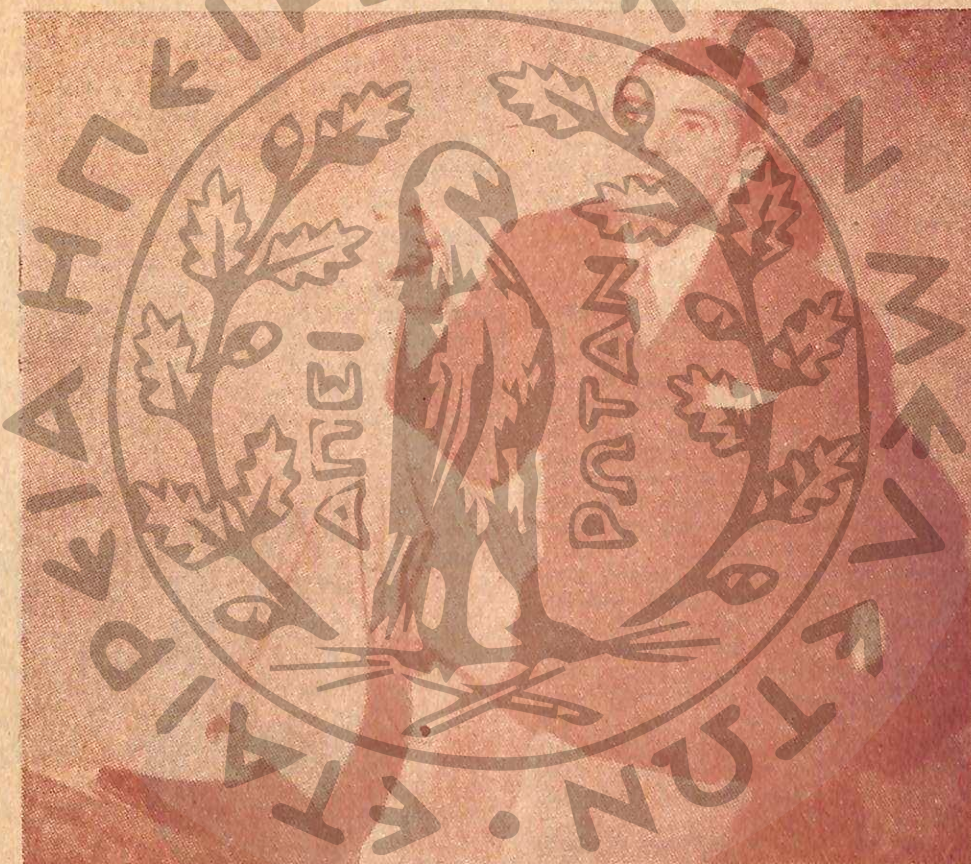
Δὲν μὲ ἐπείσε ὅμως. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ Τζώρτζ ἔχει κάποια ιδεώδη γυναῖκα ἔστω καὶ ὑποσυνειδήτως. Κάποτε πίστεψε ὅτι ἡ Ρούθ Τσάτερτον ἐκπροσωποῦσε τὸ ιδεώδες αὐτό. Δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς καὶ ἡ πραγματικότης τὸν ἀπεγοήτευσε.

Νομίζω ὅτι ἐκεῖνο ποὺ ἐπιθυμεῖ ὁ Τζώρτζ—καὶ ἀσφαλῶς θὰ τὸ ἔρῃ μιὰ μέρα—εἶναι ἓνα κορίτσι ποὺ πρῶτα ἀπ' ὅλα θὰ ἔχῃ τὰ χαρίσματα ποὺ ἔχουν οἱ ἀληθινὲς γυναῖκες, ἓνα κορίτσι ποὺ θὰ εἶναι ἡ πραγματικὴ συντροφὸς γι' αὐτόν. Ἐνα κορίτσι ποὺ θὰ μῇ στὸ ἀεροπλάνο νὰ ταξιδεύῃ μαζί του ὅταν τὸ θελήσῃ ἐκεῖνος, ποὺ θὰ καθήσῃ στὸ σπῖτι μαζί του σιωπηλὴ καὶ ἀμίλητη ὥρες ὀλόκληρες, ὅταν ἐκεῖνος ἐπιθυμεῖ αὐτό. Ἐνα κορίτσι ποὺ θὰ παραμερίσῃ τὴν δική του προσωπικότητα γιὰ νὰ εἶναι ὀλοκληρωτικὰ ἡ κυρία Τζώρτζ Μπρέντ. Καὶ θὰ τὰ κάνει ὅλα αὐτὰ, ὅχι γιατί θὰ εἶναι σκλάβος του, ἀλλὰ γιατί θὰ τὸν ἀγαπᾷ καὶ θὰ θεωρῇ τὴν ἀγάπῃ της ὡς τὸ σπουδαιότερο πράγμα στὴν ζωὴ της. Ἐνα κορίτσι ποὺ δὲν θὰ ἔχῃ δική της καριέρα γιὰ νὰ παρεμβάλλεται στὴν συζυγικὴ της ζωὴ. Ἐνα κορίτσι ποὺ δὲν θὰ μαζεύῃ κάθε θράδυ σπῖτι της ὅλους τοὺς σκηνοθέτας καὶ τοὺς παραγωγούς τοῦ Χόλλυγουντ γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τοὺς φιλόδοξους σκοπούς της.

□ □

Ὁ Τζώρτζ Μπρέντ μοῦ ἐξήγησε τοὺς λόγους τοῦ «ἐξαετοῦς σχεδίου του» ἐναντίον τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ γάμου.

—Τὸ συμβόλαιό μου μὲ τὴν ἑταιρία μου λήγει τὸ 1942. Καὶ ὡς τότε εἶναι σὺν νόμῳ φυλακισένος. Εἶμαι πολὺ ἀπασχολημένος ὥστε νὰ μὴν ἔχω καιρὸ γιὰ ἄλλο τίποτα. Γυρίζω ἀδιάκοπα ἓνα σωρὸ φιλμ. Ἀναγκάστηκα ἀκόμη νὰ πουλήσω καὶ τὸ ἀεροπλάνο μου

Ὁ ὁραῖος Τζώρτζ Μπρέντ ποὺ ἀδιαφορεῖ γιὰ τὴν γυναῖκα

γιατί δεν εξήρκα καθόλου καιρό να κάνω πτήσεις. Το ίδιο συμβαίνει και με τις γυναίκες. Πώς διάβολο μπορώ να ζητήσω από ένα κορίτσι να μου προσφέρει ολόκληρη την ζωή της όταν εγώ δεν μπορώ να της το ανταποδώσω.

“Έτσι εξωστράκιζα τον έρωτα από την ζωή μου για έξη χρόνια, καταστρώνοντας ένα δικό μου «έξαετές σχέδιο». Αυτά τα έξη χρόνια θα εργασθώ σκληρά σαν να ήμουν φυλακισμένος. Άλλα το 1942 θα τα αποχαιρετήσω όλα αυτά, θα μπω σε ένα βαπόρι και θα πάω όπου μ' άρεσει. Τότε θα έχω άφθονα χρήματα και άφθονο καιρό. Τότε θα είμαι μόλις σαράντα χρονών. Και όταν εμφανισθώ ή αγάπη δεν θα της γυρίσω σαν σήμερα την πλάτη μου θα της ανοίξω την αγκαλιά μου. Άρκει να ρθώ...

□ □

Τώρα πάλι που η Γκρέτα Γκάρμπο έπείσσεψε στο Χόλλυγουντ, οι διάφοροι κουτσουπόληδες διερωτήθηκαν με περιέργεια αν θα εύρισκαν καινούργιο θέμα συζητήσεως.

Γιατί είναι γνωστό ότι υπήρξε κάποια αρχή ειδυλλίου μεταξύ του Τζώρτζ Μπρέντ και της Σφίγγας του Χόλλυγουντ.

Το ειδυλλίο άρχισε όταν η περίφημη Γκρέτα πρωταγωνιστούσε στο «Βαμμένο Πέπλο» με τον Τζώρτζ Μπρέντ. Κάθε βράδυ ο Τζώρτζ έπαιρνε το αεροπλάνο του και πετούσε επάνω από την έπαυλη της Γκάρμπο. Η Γκρέτα θαύμαζε τις ώρες και επικίνδυνες πτήσεις του Ρωμαίου της, κτυπούσε τα χέρια της και φώναζε μπράβο.

Καμμία όμως έρωτική εξομολόγηση; Δεν μεσολάβησε μεταξύ τους. Πάντως οι γνωστοί του Τζώρτζ ήξευραν ότι ενδιαφερόταν πολύ για την Γκρέτα.

Μία μέρα, η Γκρέτα είπε στον Μπρέντ έντελως απρόοπτα:

—Πόσο είμαι κουρασμένη! Θάθελα να πάω στην πατρίδα μου.

Και σε δυο μέρες έφευγε για την Σουηδία.

“Η Γκάρμπο ξαναγύρισε τώρα. Άλλα ο Τζώρτζ ούτε πήγε καν να την επισκεφθώ. Όπως φαίνεται από τα ιράγματα τα ειδυλλία έσβυσε.

□ □

Τώρα ο Τζώρτζ Μπρέντ είναι ευχαριστημένος με την δουλειά του, ίσως έπειδη και στο νέο φιλμ που γυρίζει έχει ως συμπαίκτρια την Καίη Φράνσις. Η Καίη και ο Τζώρτζ είναι δυο καλοί φίλοι. Δεν μεσολάβησε ποτέ ο παραμικρός ρωμαντισμός στην φιλική τους. Είναι πολύ ευχαριστημένος όταν παίζει μαζί της, γιατί η Καίη Φράνσις είναι μία από τις καλλίτερες και εξυπνότερες πρωταγωνίστριες.

Μετά την δουλειά του ο Τζώρτζ ξαναγυρίζει στο σπίτι του, στα βιθλία του, στο τένις του και στους σκύλους του. Κάθε πρωί ξαναρνίζει την δουλειά στο στούντιο και έτσι μέρα με τη μέρα, εβδομάδα με την εβδομάδα, μήνα με τον μήνα και χρόνο με τον χρόνο ο Τζώρτζ Μπρέντ προχωρεί μέσα στη φανταστική φυλακή του συμβολαίου του. Έως το 1942. Τότε θα είναι σαράντα χρονών.

Και για τον Τζώρτζ Μπρέντ η ζωή θα ξαναρχίσει στα σαράντα.

HARRY LAGK

ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΑ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΑ

Πολλές φορές συμβαίνουν δυστυχήματα στα πιο απίθανα μέρη και με τον πιο απροσδόκητο τρόπο. Δυστυχήματα δηλ. εξωφρενικά.

Σας αναφέρουμε μερικά παραδείγματα:

□ □

“Ένας νεοπροσληφθείς βουκόλος σε μία κτηνοτροφική φάρμα της Καλιφόρνιας έσπασε δυο λαιμό του, την ώρα που έσκυβε απότομα για ν' άρμέξει μία αγελάδα ενώ μία αμερικανίδα μίς σε μία κοσμική συγκέντρωση έβγαλε το χέρι της την στιγμή που προσπαθούσε μόνη της να λύση πίσω στην πλάτη της το κορδόνι του σουτιέν της!

□ □

Σ' ένα πρόσθετο του Ντιτρόιτ, μία νέα έσπασε δυο πλευρές του λεπτού και αδύνατου φίλου της, μ' ένα θερμό της σφιχταγκάλισμα!

“Ένας γαιοκτήμων του Ζήλτ προκάλεσε ένα κάταγμα στο πόδι του την στιγμή που πήγε να κλωσήρη ένα ένοχλητικό γουρουνί.

□ □

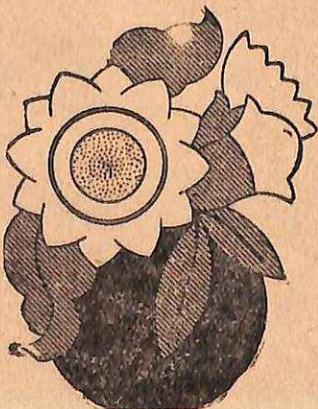
“Ο κατάλογος των εξωφρενικών δυστυχημάτων είναι μακρύς:

Στο Λονδίνο, έδω και τρία χρόνια, ένα κορίτσάκι, ηλικίας μόνον δυο χρονών, έβγαλε όλα τα μπροστινά δόντια του πατέρα του, πετάγοντάς του, έτσι στ' αστεία, το μπουκάλι με το γάλα του...

Στην Κολωνία, ένας λαποδότης, μόλις διέπραξε την κλοπή του στο κατάστημα ενός χασάπη, και κατόπιν έπιχειρούσε να διαφύγει, έμπλεξε στην βιασύνη του το κεφάλι του σε κάτι λουκάνικα που ήταν κρεμασμένα, και περασμένα από έναν σπάγγο χοντρό. Το άπιστευτο αποτέλεσμα ήταν να σφιχτεί ο σπάγγος στον λαιμό του και να τον πνίξει!

□ □

Πριν δυο χρόνια στην Λυών, η ούρα ενός σκύλου πιάστηκε στην σκανδάλη ενός κυνηγετικού όπλου. Ο σκύλος τρομοκρατήθηκε, Έκανε να φύγει, τραβήχτηκε ή σκανδάλη, έκπυροσκόπησε το όπλο και το αποτέλεσμα ήταν να σκοτωθώ ο κύριός του ο οποίος βρισκόταν εκεί κοντά και γελούσε με το πάθημα του σκύλου του!

Μαρσεγιέζικες ιστορίες

ΤΗΝ ΕΠΑΘΕ ΚΑΤΑ ΛΑΘΟΣ

“Ο Μάριος, ο Τιτέν κι' ο Όλιβ γενματίζουν μαζί και διηγούνται μεταξύ τους τις μικροέγνοιες τους.

Μάριος.— Άλήθεια, έξασα να σ' εσω, ένας διαρρήκτης μπήκε στο σπίτι μου τις προάλλες την νύχτα, λίγο πριν έπιστρέψω εγώ στο σπίτι μου.

Τιτέν και Όλιβ.— Χριστός και Παναγιά! Καί σου κλέψε τίποτα;

Μάριος.— “Ο φουκαράς βρίσκεται στο νοσοκομείο. “Η γυναίκα μου νόμισε πως ήμουν εγώ που έπιστρέφα...

□ □

ΣΤΟ ΡΕΣΤΟΡΑΝ

“Ο Μάριος γενματίζει σ' ένα ρεστοράν της Κανεμπίερ. “Ο καταστηματάρχης τον βλέπει να μιλά με το μπιφτέκι που έχει μέσα στο πιάτο του.

Τόν πλησιάζει.
Έστιάτωρ.— Μιλάτε με το μπιφτέκι σας, κύριε;

Μάριος.— Άκριβώς. Είναι τόσο σκληρό που προσπαθώ να το μαλακώσω λιγάκι... Έστιάτωρ.— Περιεργό πράγμα, και είναι άλογο!

Μάριος.— Τότε θα μου σερβίρατε και τα λάθος το πέταλό του!

□ □

ΜΟΛΙΣ ΣΥΝΗΘΙΖΕ...

“Ο Μάριος είναι έξω φρενών γιατί φίλο νείκησε με την γυναίκα του.

Διηγείται την σσηνή στον Όλιβ.

Όλιβ (εκπληκτος).— Τα κώδικες με την γυναίκα σου; Αυτήν που είναι η προσωποποίηση της καλωσύνης;

Μάριος.— Δεν τις έξερες καλά τις γυναίκες! Μόλις συνηθίζω να φορώ ένα πουκάμισο μία εβδομάδα, με αναγκάζει να φορέσω άμέσως άλλο!

□ □

ΟΛΑ ΕΙΧΑΝ ΠΑΓΩΣΕΙ

“Ο Μάριος με τον Όλιβ κυνηγούν με φοβερή παγωνιά.

Όλιβ.— Παναγία μου, τί κρύο που κάνει!

Μάριος.— Πώς βλέπει κανείς ότι δεν πήγες ποτέ στον Βόρειο Πόλο!

Όλιβ.— Και σάμπως πήγες εσύ, Μάριε;

Μάριος.— Άμφιβάλεις. Όλιβ; Νά, μία μέρα έκανε τόσο κρύο που βλέποντας μιάν αρκούδα μακριά, την σημάδεψα και πυροβολώ, Μπάμ! ή σφαίρα βγαίνει απ' την κάννη, προχωρεί δέκα μέτρα κι' ύστερα στέκεται ακίνητη στον αέρα: είχε παγώσει!

Όλιβ.— Μάριε, τα παρτάλε; “Η βαρύτης θάκανε την σφαίρα να πέσει!

Μάριος.— “Η βαρύτης... ποιά βαρύτης; Άρχιβάνα, κι' αυτή είχε... παγώσει!

□ □

ΣΥΝΗΘΙΖΕ

Συστάσει του γιατρού, ο Μάριος πήγε κάμποσο καιρό στα λουτρά για να θεραπεύσει τους πόλους του, γι' αυτό κάλεσε τον φίλο του Όλιβ να τον επισκεφθώ.

“Ο Όλιβ, φθάνοντας απρόοπτα, βλέπει κατάπληκτος τον Μάριο να βουτά την άκρη του δακτύλου του μέσα σ' ένα ποτήρι νερό. Όλιβ.— Τί είναι αυτά που κάνεις, φίλε μου;

Μάριος.— “Ο γιατρός μου διέταξε να κάνω φυχρά λουτρά και γι' αυτό... συνηθίζω!

Περίμενα έσένα!

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΖΕΝΕΒΙΕΣ ΝΕΡΑΝΒΑΛ

Έπάνω στο λευκό τραπεζομάντηλο, το κουβέρ είναι στρωμένο με εξαιρετική επιμέλεια. Λουλούδια είναι σκορπισμένα εδώ κι' εκεί. “Η κ. Ντενεμόν φαίνεται ταραγμένη. Φοβάται τόσο πολύ μην άποτύχη το γεύμα της, μην μεσολάβηση κανένα περιστατικό που να διαταράξει την γιορτή που δίνει προς τιμήν του γιου της Ζάκ. Το γιοιού της! Τόν κρίνει άνωτερο από όλους τους φίλους του. “Εχει τόσο προσωπικότητα στον χαρακτήρα του.

Απόψε, ο Ζάκ γίνεται είκοσιπέντε χρονών! “Επαψε να είναι το τυραννικό παιδί που ξυπνούσε τους γονείς του την νύχτα για να του διηγηθούν μία ιστορία ένα παραμύθι ή για να καταπιάσουν τον φόβο του. Δεν είναι πια ο άτακτος μαθητής ή ο στρατιώτης που υπερχαναβόταν γιατί όηρητεί την πατρίδα. “Εγινε άνδρας! Μόνο που πατέρας και γιός δεν συμφωνούν σε ώρισμένα ζητήματα. “Ο ένας φαίνεται αδιάλλακτος, ο άλλος απότομος. “Η μητέρα κι' ή νεαρά αδελφή συχνά μπαίνουν στη μέση για να τους χωρίσουν...

Κι' όμως, αυτό το βράδυ των γενεθλίων, ή κ. Ντενεμόν δεν θέλει να είναι λυπημένη. Χώνει κάτω απ' την πετσέτα του γιου της το μικρό δώρο του κι' ύστερα, άνυπόμονη, καρτερεί την έπιστροφή των τριών υπάρξεων που αποτελούν τον μόνο σκοπό της ζωής της.

“Ο Ζάκ, υπάλληλος Τραπεζής, φθάνει συνήθως, στις έφτά. Μηχανικά, ή κ. Ντενεμόν κυττάζει το ρολόι του τοίχου. Τί άργά που κινείται το βαρίδι!

Πρώτοι, καταφθάνουν ο σύζυγος κι' ή κόρη της.

—“Ο Ζάκ δεν ήρθε ακόμα;

—Δεν θ' άργήσει.

Κι' οι τρεις περιμένουν με άνυπομονησία εκείνο που πρόκειται να εύχηθούν.

Τέλος χτυπά το κουδούνι!

“Η μητέρα όρμα στην πόρτα:

—Μικρό μου, γιατί άργησες;

—Άφησέ με.

Μπαίνει με βαρύ περπάτημα ενώ πίσω του φυσά ένας άνεμος συμφοράς που διαταράζει την χαρά των άλλων.

“Ο πατέρας, ή αδελφή, άνήσυχτοι, του θέτουν την έρώτηση:

—Τί σοφ συμβαίνει λοιπόν;

“Ο νέος πετά το καπέλο του με υπόκαφη φωνή, όμολογεί.

—Είμαι χωρίς θέση.

“Ο κ. Ντενεμόν παρξενεύεται!

—“Ο διευθυντής σου πού είδα μόλις πρό δυο ήμερών δεν μού μίλησε

για την άπόλυσή σου.

—Τότε ήσαν διαφορετικά τα πράγματα.

—Έξηγήσου. Πρέπει να μεσολάβησε κάτι το πολύ σοβαρό...

—Πολύ σοβαρό, πραγματικά. Σήμερα το πρωί, έλειπαν 1000 φράγκα, απ' το ταμείο μου!

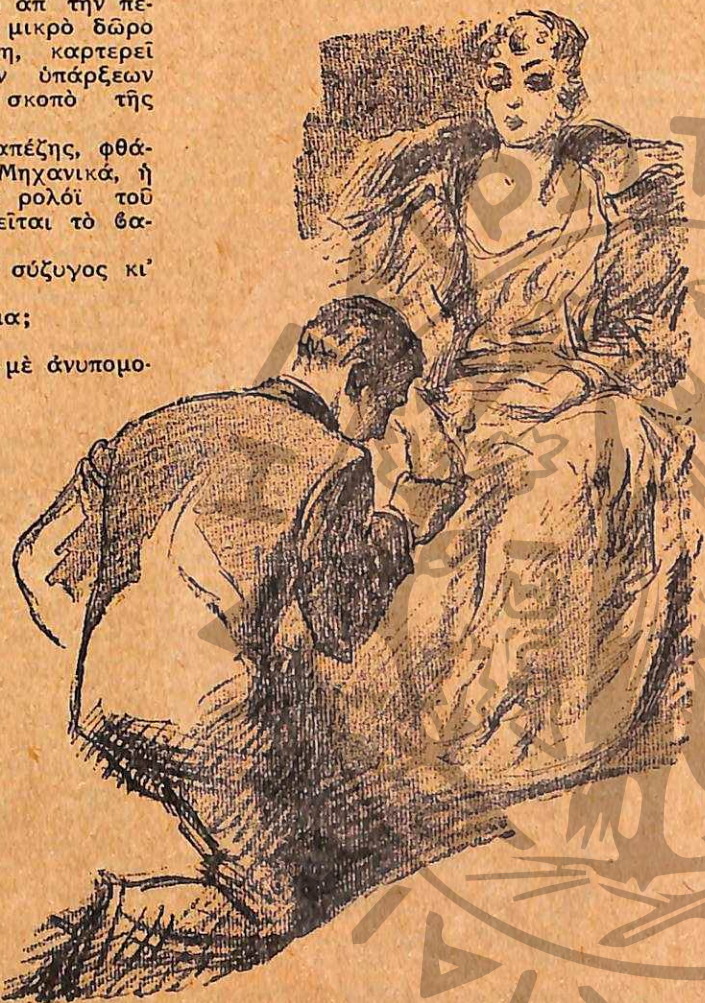
—Και τί έγιναν αυτά τα χρήματα;

—Τά είχα ανάγκη. Πίστευα πως θα μπορούσα να τα ξαναβάλω στην θέση τους... “Ο μισθός μου δεν είναι άρκειος για να μου επιτρέψω να έξοικονομήσω γρήγορα αυτό το ποσό... Το άντελήφθησαν μοιραία, δεν θέλησαν όμως να με συλλάβουν... “Ηξεραν πως θα πληρώνατε σεις τα χρήματα.

Και κάνει αυτή την εξομολόγηση χωρίς συγκίνηση! Τρεις κραυγές του άποκρίνονται. “Ο πατέρας κι' ή αδελφή διαπιστώνουν πως έθιγη σοβαρά ή ύπόληψή του. “Η μητέρα προαισθάνεται πως αυτό είνε συνέχεια, όχι μόνον μισά αρχή. Κι' ή καρδιά της σπαράζει γιατί της άποκαλύπτεται ή νοσηρά νοοτροπία εκείνου που γέννησε.

—Εσύ κλέφτης! φωνάζει άγρια ο πατέρας. Γιατί όμως να πάρης αυτό το ποσό; Γιατί!

Καμμία άπάντηση. “Ο κ. Ντενεμόν

και πέφτει στα πόδια της.

χάνει την ύπομονή του. Δεν συγκρατείται πιά. Προχωρεί έναντιόν του γιού του, ένθ ή μητέρα, τρομαγμένη όρμα να τους χωρίση.

—Ήσυχία! Νά ζητεί!

Δεν την άκούν όμως. “Ενα χέρι χαστουκίζει το πρόσωπο του Ζάκ που γίνεται κατάχλωμος, έτοιμος να άνταποδώση την χειρονομία.

—Φύγε! Φύγε! φωνάζει ο πατέρας.

Είνε μία λήση. “Ο Ζάκ θγαίνει τραντάζοντας τις πόρτες. Φεύγει για πάντα! Μένουν στην τραπεζαρία όπου ξεφυλλίζονται τα τριαντάφυλλα, οι δυο γυναίκες που κλαίνε με λυγμούς κι' ένας άνδρας που πεσμένος βαρειά σε μία καρέκλα, χαίδεύει το μάγουλό του με χέρι που τρέμει...

Δέκα χρόνια πέρασαν από αυτή τη βραδυά που είχε τόσο τραγικό τέλος μέσα στις προτομασίες του γλεντιού. Δέκα χρόνια που ρυτίδωσαν πρόωρα τον Ζάκ Ντενεμόν. Άνίκανος να άμυνθώ μόνος του, ύστερα από λίγες έδομάδας ήταν μία χαμένη ύπαρξη. Κάθε μέρα θυθιζόταν πιδ θαθεία στον θόδρο της άναρχίας, της κλοπής και του εγκλήματος άκόμη.

“Αδυνατισμένος με τριμμένα ρούχα κρύνει γιατί το σακκάκι του δεν άρκει για να τον προφυλάξει απ' το κρύο. Μηχανικά τυλίγει γύρω απ' το λαιμό του ένα ξεθωριασμένο φουλάρι! Σπίτι του είνε το γεφύρι, το παγκάκι όπου κοιμάται παγωμένος με τον διηνεκή φόβο μην τον ξυπνήση ή πυγμή ενός άστυφύλακος. Για να ζήσει κάνει τά πιδ έξευτελιστικά έπαγγέλματα. Τά ξεμερώματα, όσηθει στο ξεφόρτωμα των άυτοκινήτων που τροφοδοτούν την πρωτεύουσα. “Αφού σκύβει κάτω απ' το βάρος των τροφίμων, φεύγει με άδειανή κοιλιά παραμορφωμένος απ' την κούραση.

“Ο νέος άναπολεί συχνά το ζεστό σπιτάκι που τον περίμενε κάθε βράδυ. Πρό παντός την γλυκειά μητέρα που είνε πρόθυμη να δικαιολογήση κάθε άδυναμία του.

—Μαμά στενάζει κάπου—κάπου μέσα στον θάσανισμένο ύπνο του.

“Η περηφάνεια τον έμποδίζει να πάη να ζητήση συγγνώμη—όπως θέλει. “Αν ήταν νικητής πρό πολλού θά είχε έπιστρέψη κοντά στους δικούς του. Νικημένος ντρέπεται να έξομολογήθω την άπόγνωσή του. Περιπλανάται κάπου—κάπου στην παλιά του συνδικία. Ρώτησε μάλιστα το θυρωρό:

—“Η κ. Ντενεμόν μένει άκόμη έδω;

—Μάλιστα. Τί την βέλετε;

“Ο Ζάκ ένοιωσε πως τον κύτταζε φιλόποτα. Κατάλαβε πως άφορμή ήταν το ντύσιμό του κι' άπομακρύνθηκε χωρίς να τολμήση να ρωτήση τίποτε άλλο.

“Απόψε το κρύο κι' ή πείνα τον κάνουν να νοσταλγήση παραπάνω τους δικούς του:

—Μαμά!

“Επαναλαμβάνει το λατρευτό δνοισ, σαν τον εύλαβή που επαναλαμβάνει πιδ προσευχή για ν' άντλήση άκρίως. Σάν άλήτης που καταδιώκει ο άστυφύ-

λας, τρέχει προς την διεύθυνση του πατρικού σπιτιού. Σταματά μόνο όταν βρίσκεται αντίκρυ στα παρθένα πίσω απ' τα όποια πέρασε τα παιδικά του χρόνια. Τα μισόκλειστα παντζούρια αφήνουν να φαίνεται μία λάμψη.

—Είπε εκεί!

Ο νέος στέκει άναποφάσιτος. Βρίσκεται τόσο κοντά στους δικούς του που δεν μπορεί να αντέξει στον πειρασμό να τους ξαναδεί. Εκεί κοντά του είναι η χλιδαρή αντιόφαιρα, η έστία: κι' είναι τόσο άθλιος τόσο μόνος.

Απότομα ο Ζάκ χώνεται στην πόρτα ανεξάνει λαχανιασμένος τα τρία πατώματα κι' ύστερα σταματά με χτυποκάρδι. Τι τρέλλα είναι αυτή που θέλει να κάνει; "Αραγε θα αναγνωρίσει" αυτόν τον αλήτη το παιδί που τους εγκατέλειψε γεμάτο νειάτα και δύναμη;

Αδιάφορο! Και να τον διώξουνε ακόμη θάχει τουλάχιστον ξαναδεί, για μία ακόμη φορά τα πρόσωπα που ζωγραφίζονταν άμυδρά μέσα στη μνήμη του.

Το ισχυρό δάκτυλό του τρέμει ενώ πιέζει το κουμπί. Αναγκάζεται να άκουμπήσει στον τοίχο. Άνοίγει μία πόρτα. Η μητέρα του είναι εκεί, καθισμένη σε μία πολυθρόνα. Δεν τον αντιλαμβάνεται. Έκείνος όμως μπήγει μία κρουγή:

—Μαμά!

Τρέχει και πέφτει στα πόδια της.

—Μικρέ μου! Γύρισες επί τέλους! έπι τέλους!

Εκπληκτός ο Ζάκ κυττάζει γύρω του. Η μητέρα του είναι μόνη. Απάνω σ'ένα τραπέζι είναι η φωτογραφία του πατέρα του στολισμένη με λουλούδια. Η κ. Ντενέμον μαντεύει την έρώτηση που δεν τολμά να του ξεφύγει απ' τα χείλη. Κουνά λυπημένα το κεφάλι της!

—Ο πατέρας σου δεν ζή πιά...

Ο νέος σωριάζεται σε μία καρέκλα καταβεβλημένος. Ο άσκλητος αυτός άνθρωπος πέθανε θασανισμένος.

—Κι' η αδελφή μου;

—Παντρεύτηκε κι' έφυγε στις άποικίες.

—Εμεινες μόνη εδω;

—Ναι παιδί μου, ας εινε ο ρολος κάθε μητέρας.

Αυτή η δυστυχισμένη μικρή δεν μπορούσε να θυσιάσει την ζωή της για μένα... Είχε την τύχη να γνωριστη μ'έναν καλό νέο και την συμβούλευσε να τον πάρει...

Ο Ζάκ καταλαβαίνει εκείνο που δεν του όμολογούν. Δύσκολα αποκαθίσταται μία νέα όταν δεν έχει περιουσία και πρό παντός όταν ο άδελφός της διέπραξε μίαν αξιόποινη πράξη.

Οι τύψεις τον κυριεύουν όταν συλλογίζεται τις συμφορές που σκορπούσε γύρω του, και πρό παντός όταν βλέπει αυτή τη γυναίκα που άφωσιώθηκε σε όλους και θυσιάστηκε.

Η θροαχινή φωνή του προσπαθεί να μαλανώσει, ενώ λέει:

—Δεν έπρεπε να σ' εγκαταλείψω.

—Είχα υποσχεθί να φύγω κι' εγώ για να θαρύνω στην άποφασί της... Την τελευταία στιγμή, δεν μπόρεσα... Μούλειψε το θάρρος...

—Μά επί τέλους, γιατί μένετε μόνη εδω;

Εκείνη φίλησε τον γυϊό της κι' άπλούστατα, πρόσθεσε:

—Ίσως να περίμενα εσένα!

ZENEVIEB NERANBAL

Τὰ περιφημότερα αὐτόματα

ΑΠΟ ΤΟ ΕΥΛΙΝΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ ΤΟΥ ΑΡΧΙΤΑ, ΩΣ ΤΟΥΣ ΡΟΜΠΟΤ ΤΟΥ 1936.—Η ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ ΜΥΓΑ ΤΟΥ ΜΟΥΛΛΕΡ ΚΑΙ Η ΔΙΑΒΟΛΙΚΗ ΚΑΡΡΟΤΣΑ ΤΟΥ ΛΟΥΛΟΒΙΧΟΥ 140b.—Η ΜΗΧΑΝΙΚΗ ΠΑΠΙΑ ΠΟΥ ΤΡΩΕΙ ΠΕΡΙΦΗΜΑ.—Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΦΛΑΟΥΤΙΣΤΑΣ ΤΟΥ ΒΩΚΑΝΣΟΝ

Η εποχή μας είναι εποχή της μηχανικής προόδου και των θαυμασιωτέρων εφευρέσεων. Ασφαλώς. Όπως δε μας βεβαιώνουν οι σοφοί, θάρρη και όχι πολύ άργά, μία μέρα που οι «ρομπότ» τα τελειοποιημένα αυτά αυτόματα, θα αντικαταστήσουν κάθε εργατικό χέρι.

Είναι όμως, σε' αλήθεια τα αυτόματα, μοντέρνα εφεύρεση;

Αν πάρουμε τις «Ωδες» του Όρατίου, θα δούμε στο πρώτο βιβλίο ότι ο Άρχιτας είχε κατασκευάσει ένα ξύλινο περιστέρι που πετούσε έδώ και εκεί χάρις σ' ένα ξύπνιο μηχανήμα που είχε μέσα του. Αυτό γινότανε παραπάνω από 400 χρόνια πρό Χριστού.

Πολύ αργότερα, κατά το 19ον αιώνα, ο Γερμανός Μούλλερ, έκανε κάτι καλλίτερο: Είναι αλήθεια ότι είχε πίσω του την πίστη αιώνων, άλλ' άποσδήποτε. Ο Μούλλερ λοιπόν αυτός κατασκεύασε... μία αυτόματο μύγα, που πετούσε γύρω από το τραπέζι όταν ο εφευρέτης της έτρωγε, και που καθότανε μάλιστα και επάνω στο χέρι του, ή στη μύτη του, προς άπειρη κατάληψη των καλεσμένων του κατασκευαστού της!

Αλλ' ως ξαναγυρίσωμε πίσω. Στον 17ο αιώνα ένας Ιστορικός της εποχής μας βεβαιώνει ότι είχε κατασκευασθί το έξης θαυμάσιο παιχνίδι για τον Λουδοβίκο 14ο. Ήταν μία μικροσκοπική καρρότσα με πολλά άλογα που κυλούσε μόνη της επάνω στο τραπέζι. Στην αρχή ο άμαξας έκανε στράγγες με το καμινάκι του. Τότε τα άλογα άρχιζαν να χτυπούν με τα πόδια την γη, δηλ. το τραπέζι. Έπειτα σιγά-σιγά ήσυχαζαν και τέλος άρχιζαν να περπατούν και σε λίγο να τρέχουν. Μετά, η καρρότσα σταματούσε μπροστά στον βασιλέα. Ένας λακές πηδούσε κάτω, άνοιγε την πόρτα και έδινε το χέρι σε μία κυρία ντυμένη πλούσια φορέματα. Η κυρία διευθύνετο προς τον βασιλέα, του έκανε μια ρεβεράνσα, του έδινε μία άναφορά και κατόπι ξαναγύριζε στην καρρότσα της!

Ο λακές έτρεχε να ξανακλείσει την πόρτα, σκαρφάλωνε έπειτα στη θέση του, ο άμαξας πλατάγνιζε το καμινάκι και τα άλογα ξεκινούσαν καλπάζοντας.

Ήταν μία σιγή άντάξια των παραμυθιών του Γιοούλιερ, και ίσως να την είχαν έμπνευσθί από αυτά.

ΟΙ KANNIBALΟΙ ΔΙΑΒΑΖΟΥΝ ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ

—Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί σφάζονται άράδα εκεί κάτω, αφού δεν τρώνε τα άνθρωπινό κρέας...

Ο ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Τὰ μυστήρια τῆς Πυραμίδος

ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΤΗΣ ΠΥΡΑΜΙΔΟΣ ΧΕΟΠΣ.—ΟΙ ΑΙΓΥΠΤΙΟΙ ΠΡΟΕΒΛΕΨΑΝ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩ ΠΟΛΕΜΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.—Ο ΝΕΙΛΟΣ ΠΟΤΑΜΟΣ ΤΗΣ ΣΑΧΑΡΑΣ...—ΟΙ ΙΤΑΛΟΙ ΠΡΟΒΛΕΠΟΥΝ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ.—ΚΑΙ ΑΛΛΕΣ ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ.

Σε όλες τις προσπάθειες των σοφών, μ' όλες τις ανακαλύψεις από τον Αασπερ ώς τον λόρδο Κάρναβον, οι πυραμίδες εξακολουθούν ακόμη κατά μέγα μέρος να κρατούν το μυστικό τους. Είναι τα μεγάλα μυστήρια της ανθρωπότητας, που για να έξιχνιασθούν θα χρειασθούν πολλά ακόμη χρόνια και πολλή προσπάθεια.

Τόμοι άπειροι, που θα μπορούσαν να άποτελέσουν βιβλιοθήκη, έχουν γραφή επάνω στα μυστήρια των Πυραμίδων. Στην πλούσια αυτή φιλολογία προστέθη τώρα τελευταία και το διαφωτιστικότατο, αληθινά βιβλίο, του Γάλλου κ. Μπαρμπάρν.

Άσχολεται κυρίως με την Μεγάλη Πυραμίδα, που είναι μάλλον γνωστή με το όνομα του Χέοπς.

Ο κ. Μπαρμπάρν, ενδιατρίβει κατά το πλείστον στο βιβλίο του, στις προφητείες που ύπάρχουν στο έσωτερικό της Μεγάλης Πυραμίδος και που άφορούν το μέλλον της ανθρωπότητας από την εποχή που έγινε μέχρι των ημερών μας.

Πρέπει να σημειωθί ότι ολόκληρη ή έσωτερική διάταξη τοι κολοσσιαίου μνημείου έχει για τον έρευνητή την σημασία της. Είσοδοι, διάδρομοι, στοές, θάλαμοι, είναι καμωμένα κατά τέτοιο τρόπο ώστε να άποτελούν και το καθένα από ένα προφητικό σύμβολο. Αφού οι ιερείς της εποχής, γιατί σ' αυτούς άποδίδονται γενικώς τα σχέδια της πυραμίδας, έχουν προβλέψει, τότε ακόμη, τον παγκόσμιο πόλεμο. Μόνο που είχαν κάνει λάθος κατά ένα χρόνο, τον προφήτεψαν δηλ. για το 1913 ενώ αυτός ξεερράγη το 1914.

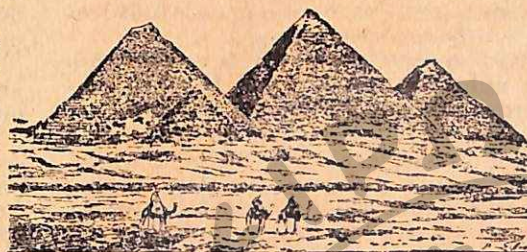
Αλλ' ως πάρουμε πρώτα την Ιστορία της πυραμίδος.

Η πυραμίδα, ή επιλεγόμενη του Χέοπος, κτίσθηκε χιλιάδες χρόνια πριν κοντά στο Κάιρο, του οποίου προηγίθη κατά πολλές δεκάδες αιώνων. Έχει ύψος 137 μέτρων, και κάθε μία από τις προσόψεις της στην βάση της έχει μήκος 227 μέτρων. Η κορυφή της λείπει. Σύμφωνα με μερικά άστρονομικά δεδομένα, ή κατασκευή της πυραμίδος χρονολογείται από το 2592—2654.

Κατά τον Ηρόδοτο, το γιγάντιο αυτό έργο χρειάστηκε για να γίνει είκοσι χρόνια και περισσότερο. Χρησιμοποιήθηκαν 100.000 άθροιστοι, υλικό δηλ. που άνανεώνετο κάθε 3 μήνες, γιατί κανείς δεν μπορούσε να άντέξει περισσότερο στην κυκλώπεια αυτή προσπάθεια. Χρειάσθηκαν, λέγει πάντα ο Ηρόδοτος, δέκα χρόνια, μόνο για να κατασκευασθί ο δρόμος από τον όποιον θα περνούσαν οι όγκολιθοι με τους οποίους θα κτιζόταν ή πυραμίδα. Έχουν χρησιμοποιηθί για τον σκοπό αυτό άποκλειστικώς ψαμμόλιθοι, έξωτερικώς δε το μνημείο ήταν επίχριστο από ένα ισχυρότατο στρώμα τι-

τανώδους άσβέστου. Ο Ηρόδοτος περιγράφει τα γιγαντιαία μηχανήματα που είχαν χρησιμοποιηθί για την άνύψωση των όγκολιθών ως την κορυφή της πυραμίδος, σε ύψος 137 μέτρων. Το υλικό που χρησιμοποιήθηκε είναι τόσο, που για να διαλυθί ή πυραμίδα θα χρειαζόταν δισεκατομμύρια και δισεκατομμύρια δραχμών!

Η πυραμίδα, στην σημερινή της κατάσταση άποτελείται από 203 μικρά πατώματα ως είδος σκαλοπατιών, που το καθένα τους έχει ύψος ενός μέτρου κατά μέσον όρον. Κάθε πλευρά της κορυφής έχει μήκος έξι μέτρων. Η θέα δε από εκεί ψηλά είναι κάτι το έξοχο. Οι φωτεινές άνταύγειες της πυραμίδος σημειώναν άκριβώς τα κυριώτερα σημεία του ήλιακού έτους και έδιναν τις άκριβεις ημερομηνίες του χειμερινού ήλιοστασίου, της εαρινής ίσημερίας, του θερινού ήλιοστασίου

Γενική άποψη των πυραμίδων.

και της φθινοπωρινής ίσημερίας. Κανόνιζε έτσι ή πυραμίδα την καλλιέργεια στο Δέλτα του Νείλου, και την αρχή της σποράς.

Οι πρώτες έρευνες που έγιναν στην πυραμίδα, είχαν τις άφορμες τους σ' ένα θρύλο: ότι ή πυραμίδα έκριβε μέσα της θησαυρούς άμύθητους. Επί Χαλφου Άλ Μαμουν, διαδόχου του περιφημού Χαρούν έλ Ρασίντ, έγινε ή πρώτη έξερεύνηση, άς την ποίμε, της μεγάλης πυραμίδος.

Μήνες ολόκληρους οι εργάται προσπαθούσαν να διαρρήξουν το τιτανώδες επίχριστο το έσωτερικό το μνημείου.

Μία μέρα, τυχαίως, έπεσε μία πέτρα από ψηλά σε μία από τις βαθμίδες. Ο ύπόκωφος κρότος που έκανε πέφτοντας ή πέτρα, έβαλε σε ύποψία τους μηχανικούς του Χαλφου και διέταξαν άμέσως τους εργάτες ν' ανοίξουν το μέρος εκείνο της πυραμίδος. Με πολλές δυσκολίες, οι εργάτες κατόρθωσαν επί τέλους να άποσπάσουν έναν όγκολιθο. Παρουσιάστηκε τότε ένα άνοιγμα από το όποιο άρχιζε ένας στενός διάδρομος, γεμάτος πέτρες. Ο διάδρομος αυτός είχε μήκος 40 μέτρων, ώδηγούσε δε στους θαλάμους της πυραμίδος. Ένας απ' αυτούς και ο επιλεγόμενος «Θάλαμος του Βασιλέως».

Δεν βρέθηκε όμως στο δωμάτιο αυτό ούτε θησαυρός, ούτε τίποτε άλλο από ένα λίθινο κιβώτιο άδειανό, με παχύτατα τοιχώματα. Έπάνω από το βασιλικό θάλαμο βρίσκονταν—άλληπαλλήλας—άλλοι θάλαμοι, κενοί, που παίζουν στην προκειμένη περίπτωση τον ρόλο που παίζουν τα στεγανά διαμερίσματα στα πλοία. Άν δηλ. τύχαινε καμμία καταστροφή, ο θάλαμος του βασιλέως θα κατεστρέφετο τελευταίος, έφόσον θα τον προστάτευαν τα κενά που είχε από πάνω του.

□ □

Ας έρθουμε τώρα στον συμβολικό, τον προφητικό χαρακτήρα τοι οικοδομικού αυτού μεγαθήριου.

Ο κ. Μπαρμπάρν άφιερώνει ολόκληρο κεφάλαιο στο ζήτημα αυτό.

Κατά τον γάλλο συγγραφέα, ή πυραμίδα του Χέοπος, έθεωρείτο άνάκαθεν ως θησαυρός έπιστημονικών μυστικών.

Ο προσανατολισμός της ήταν άμελητος. Όταν κάποτε την έπεσκέφθη μία άποστολή του άστεροσκοπείου των Παρισίων, έμεινε κατάπληκτη με την άκριβεία της, ως προς το σημείο αυτό.

Ο άρβας Μορέν, ένα από τα ρωμαιοτέρα πνεύματα της εποχής μας, συγγραφέας του περιφημού βιβλίου «Η μυστηριώδης έπιστήμη των Φαραώ», γράφει ότι «όλες οι κατακτήσεις της νεωτέρας έπιστήμης, βρίσκονται κλεισμένες μέσα στην μεγάλη πυραμίδα».

Πραγματικά δε, όπως είπαμε και στην αρχή, όλα μέσα στην πυραμίδα έχουν την σημασία τους. Ούτε ένας διάδρομος, ούτε μία διακλάδωση στο λαβυρινθώδες έσωτερικό της, ούτε μία καμψη, κ.τ.λ. δεν είναι καμωμένα χωρίς συμβολική σημασία. Είναι σαν ένα βιβλίο άνοιχτό... που περιμένει τον έρμηνευτή του.

Π.χ. ο διάδρομος που κατεβαίνει από την είσοδο του μνημείου και καταλήγει στον Υπόγειο Όζ, παριστάει την σπορά, τον έκφυλισμό το ανθρώπου, ο οποίος μη μπορώντας να βρή την δρόμο που θα τον άνεΐσει προς την αλήθεια βυθίζεται στα ύποχθονα σκότη.

Ο Υπάγειος Θάλαμος, βρίσκεται σε βάθος έκατό ποδών κάτω από το πρώτο «σκαλοπάτι» της πυραμίδος. Έχει μία λεπά όροφή και έδαφος άνώμαλο.

Κατά τα αίγυπτιακά κείμενα, ο θάλαμος αυτός συμβολίζει την ανθρωπινή παρραφροσύνη. Έρχονται κατόπιν με την συμβολική τους σημασία: ή πρώτη άνοδος, ή όριζοντία δίος, με τον Θάλαμο της Βασίλισσης, και ή μεγάλη στοά που έχει μήκος 47 μ. 85 και πλάτος ενός μόλις μέτρου.

Μέσα στην μεγάλη πυραμίδα, είναι επίσης κλεισμένο και το μυστικό τοι Νείλου. Περικλένεται, όπως πιστεύεται, αυτή το σχέδιο της άνω λεκάνης, τοι Νείλου,

(Τα τέλη στὴ σελίδα 43)

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ λαΐδη Ἑλισσάβετ ἡ Μπέττυ, ἡ νεαρὰ καὶ ὠραία δούκισσα Μπάροκλεϋ, ἀναγκάζεται νὰ ἀφήνῃ ἕνα ταξίδι στὴν Ἀμερικὴ γιὰ νὰ διευκολύνῃ τὸν γάμο τῆς μεγαλειτέρας ἀδελφῆς Βίκι.

Ταξιδεύει μὲ τὴν πλουσιωτάτῃ Ἀμερικανίδα Κα Στέιβς, φίλην τῆς μητέρας της σὲ σπῆτι τῆς ὁποίας καὶ θὰ μείνῃ, καὶ τὴν ἐξαδέλφη της Κας Στέιβς, μίς Γούμπασον.

Κατὰ τὸ ταξίδι γνωρίζεται μ' ἕναν νέο τῆς Γ' θέσεως, ἐξαιρετικῶς ἐντελῶς ἐξωτερικοῦ, ποὺ σώζει ἕνα παιδάκι ἀπὸ θάνατο πνιγμοῦ. Τὸ νέο αὐτὸ τὸν συναντᾷ κατόπι στὸ τελωνεῖο τῆς Ν. Ὑόρκης, ἔτοιμο νὰ τὴν βοηθήσῃ κατὰ τῆς ἀδιακρισίας τῶν Ἀμερικανῶν δημοσιογράφων. Εἶναι ὁ Τόμ Μπρέττ, ἀπάλληλος σὲ μιὰ λέσχη τοῦ Μανχάτταν. Μεταξὺ τῶν δύο νέων κάποιο ἀδιόρατο αἰσθημα συμπάθειας, ἀναπτύσσεται, ἐκδηλώνοντας τὸ δικό του, ὁ Τόμ στέλνει τῆς Μπέττυ ὡς δῶρο ἕνα χαριτωμένο σκυλάκι.

Ἡ Κα Στέιβς δὲν βλέπει διόλου μὲ καλὸ μάτι τὴς ἐκδηλώσεις αὐτές.

Στὸ σπῆτι τῆς Κας Στέιβς ἡ Μπέττυ γνωρίζεται μ' ἕναν νεαρὸ καὶ πλουσιώτατο ἀξιοματικό: εἶναι ὁ ἀδελφὸς τῆς οικοδόσπουνας, Πόττερ Πάρκερ. Ἡ Μπέττυ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τὸν ἀντιπαθεῖ φοβερά. Μιὰ μέρα σ' ἕναν τους περίπατο στὸ Πάρκο τοῦε οἱ δύο νέες συναντοῦν τυχαίως τὸν Τόμ Μπρέττ.

Ἡ Μπέττυ δοκιμάζει μιὰ ζωηρότατη συγκίνηση.

Ἐνῆμερα ἀπὸ λίγες μέρες ὅλοι φεύγουν γιὰ τὴν κοσμικὴ πλᾶξ τοῦ Μπάροκλεϋ, στὸ Νιούπορτ. Ἐκεῖ ἡ Μπέττυ ἀνταμώνεται μὲ ἕναν ἐξάδελφό της ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν, τὸν λόρδο Μόχανσλεϋ.

(Ἡ συνέχεια)

5. Ὅχι, δὲν ἔγινε λάθος, εἶπε αὐτός. Δὲν εἶμαι ἑκατομμυριοῦχος, ἀλλὰ ἐνόμισα ὅτι θὰ μπορούσα νὰ κάνω ἐδῶ ἕνα μπάνιο.

Ἀγαπητὴ μου Σάλλυ, ἐπιτρέψτε μου νὰ σὰς συστήσω τὸν ἐξάδελφό μου λόρδο Μόχανσλεϋ, εἶπα τότε διασπαστικά.

ἐνδιαφέρον.

—Συστήσατέ μας ὅλους, εἶπε ἡ κυρία Πίτσελϋ γελώντας. Ἔτσι θὰ μπορέσωμε νὰ ἐκφράσωμε τὴν συμπάθειά μας στὸ λόρδο... τὸν λόρδο. ὦ, δὲν θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ προφέρω τὸ ὄνομά του.

Τὸν σύστησα στὴν μητέρα καὶ τὴν κόρη καὶ ἐπανέλαβα τὸ ὄνομά του καθαρὰ, συλλαβὴ πρὸς συλλαβὴ.

Αὐτὸς εἶχε ἐγκαταλείψει τώρα κάθε διάθεση νὰ φύγῃ ἀμέσως, καὶ ἡ μυρία του εἶχε κατευνασθῇ. Κύτταξε τὴν κυρία Πίτσελϋ μὲ ἐνδιαφέρον καὶ μὲ ἀκόμη μεγαλύτερο τὴν κόρη της, ἐνῶ ταυτοχρόνως μιλοῦσε μὲ τὸν Πόττερ Πάρκερ καὶ ἀπαντοῦσε στὶς ἐρωτήσεις του εὐγενέστατα. Ἐξήγησε ὅτι πραγματικὰ εἶχε διασχίῃ ἀπὸ τὴν ἀμμουδιά, μαζὶ μὲ τὸ μπανιερό του καὶ ὅλα του τὰ πράγματα, ἀπὸ κάποιοι ἀνατιθέστοι γαϊδουροῦπάλληλων.

Ὁ Πόττερ ἐδείχνε πολλὴ συγκρατάση καὶ λύπη, μὰ ἡ κυρία Πίτσελϋ φαινόταν μάλλον ἔτοιμὴ νὰ γελάσῃ.

—Χά, χά! Ὁρισμένως θὰ τὰ χάσῃ ὁ τύπος αὐτός, ὅταν σὰς δῇ νὰ ξαναγυρίζετε μαζὶ μας, καὶ θὰ μὰς ἀκούσῃ νὰ σὰς ἀποκαλοῦμε λόρδο Μόχανσλεϋ! Ἀρκεῖ νὰ μοῦ τὸν δείξετε ἀπὸ πρὶν καὶ ἐγὼ θὰ σὰς φανάξω ἔτσι, ὥστε ν' ἀκούσῃ!... Βλέπετε, ἡ ἀμμουδιά αὐτὴ εἶναι ιδιωτικὴ — πληρώνομε ὅλοι μας γιὰ τὴς καμπίνες. Ἀλλὰ, φυσικὰ, θὰ δεχθῆτε νὰ σὰς φιλοξενησῶμε καὶ θὰ διαθέσω γιὰ σὰς τὴν καμπίνα τοῦ κ. Πίτσελϋ, ὁ ὁποῖος πῆγε γιὰ ψάρεμα μερικές μέρες. Εἶναι ἀλήθεια ἀστεῖο νὰ σκέπτομαι μόνον ὅτι ὁ λόρδος Μόχανσλεϋ διώχθηκε ἀπὸ τὴν ἀμμουδιά τοῦ Μπαίλεϋ!

—Ἐγὼ δὲν τὸ εὑρίσκα ἀστεῖο ὡς τώρα, εἶπε ὁ Μόχανσλεϋ, στρίβοντας τὸ λεπτὸ μουστάκι του καὶ καταδεχόμενος νὰ γελάσῃ λίγο ἐπὶ τέλους. Ἀλλὰ εἶναι ἀλήθεια ὅτι δὲν εἶμαι ἑκατομμυριοῦχος, ἔξερετε.

—Εἰσθε λόρδος ὅμως, αὐτὸ τὸ διαβάσασι στὸν «Σπινθῆρα» πρὶ ἡμερῶν. Ἐγραφε ὅτι ὁ λόρδος τοῦ Μόχανσλεϋ ἦλθε στὴν Ἀμερικὴ.

—Ἦλθα γιὰ νὰ ἐπισκεφθῶ ἕναν φίλο μου στὴν Καλιφορνία καὶ μοῦ ἦλθε ἡ ἰδέα νὰ περάσω πρῶτα ἀπὸ τὴν Νέα Ὑόρκη. Δὲν εἶχα ὑποφέρει ποτὲ ἄλλοτε ἀπὸ τόσο ζέση, παρὰ ὅταν ὑπηρετοῦσα στὶς Ἰνδίες.

—Μὰ ἕνας λόρδος ποῦ μπορεῖ νὰ ὑπηρετήσῃ; ρώτησε ἡ νεαρὴ Κόρα Πίτσελϋ.

Ὁ Μόχανσλεϋ ἔσπευσε νὰ ἀπαντήσῃ μὲ ὑπερηφάνεια:

—Ἦμουν στὸν στρατὸ. Ἀλλὰ τώρα παραιτήθηκα.

Καὶ ἐπῆρε στάση ἀκόμη περισσότερο καμαρωτῇ. Πράγματι, ὁ Μόχανσλεϋ, μολονότι ἦταν κοντὸς καὶ λιγνός, δὲν ἦταν ἀσχημος, ἀν πρόσεχε κανεὶς καλλίτερα τὰ ἀδρὰ χαρακτηριστικά του. Εἶναι ἕνας μακρυνὸς ἐξάδελφος καὶ τόσο μεγάλος (τώρα εἶναι περίπου σάραντα χρονῶν), ὥστε κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς γνωριμίας μας μοῦ γινόταν εὐχάριστος μὲ τὸ νὰ μοῦ μαθαίνῃ νὰ κάνω ἱππασία ἀπάνω στὸ πόδι του. Πάντοτε ὅμως τὸν ἀγαποῦσα—κάθε φορά ποῦ θυμόμουνα τὴν ὑπαρξὴ του. Φυσικὰ, ὅμως, αὐτὸ δὲν συνέβαινε συχνά, γιὰτὶ μιὰ ἀπὸ τὴς πολλὰς ἐκκεντρώσεις του ἦταν νὰ τριγυρίσῃ διαρκῶς στὰ πέρατα τοῦ κόσμου, ἐπιδιδόμενος ἰδίως σὲ κυνήγια. Κάποτε τρελλαινόταν γιὰ τὴς τίγρεις, ἀλλὰ τελευταίως ἡ ἀδυναμία του ἦταν γιὰ τὴς πολικὲς ἀρκοῦδες, καὶ ἔστειλε στὴν μητέρα ἕνα δέμμα ποῦ κάνει τὸ δροῦνο σαλῶνι νὰ μυρίζῃ ὅλο καμφορά.

—Ἐλπίζω, πάντως, ὅτι θὰ μείνετε ἀρκετὸν καιρὸ στὸ Νιούπορτ, εἶπε ἡ κυρία Πίτσελϋ.

—Σκόπευα νὰ φύγω αὐριο τὸ ποῶ, ἀπήντησε ὁ Μόχανσλεϋ. Ἀλλὰ ἴσως μπορέσω νὰ μείνω κάπου περισσότερο.

—Θὰ διασκεδάσετε πολὺ μαζὶ μας, ἔσπευσε νὰ πῇ ἡ μίς Πίτσελϋ ποῦ φαινόταν τρομερὰ ὠραία.

—Ἀλήθεια; εἶπε ὁ Μόχανσλεϋ. Εἰσθε πολὺ καλὴ. Θὰ τὸ λάβω ὑπὸ σημείωσιν.

Στὸ τέλος, εὐδόκησε νὰ θυμηθῇ ὅτι ἤμουν μπροστὰ ἐγὼ ἡ μικρὴ ἐξαδέλφη του, ποῦ δὲν τὴν εἶχε δὴ ἀπὸ πολὺν καιρὸ, καὶ μὲ ρώτησε πότε εἶχα φθάσει στὴν Ἀμερικὴ, καὶ διάφορα ἄλλα πράγματα. Ἀλλὰ κύτταζε περισσότερο τὴν μίς Πίτσελϋ παρὰ ἑμένα.

Κατὰ τὴν διάρκειά τοῦ μπάνιου γνωριστήκαμε καλλίτερα. Ὁ Πόττερ προσεκάλεσε τὸν Μόχανσλεϋ ν' ἀφήσῃ τὸ ξενοδοχεῖο καὶ νὰ ἔλθῃ νὰ μείνῃ στὴ βίλλα τῆς κ. Στέιβς, ἀλλὰ ἐκεῖνος ἀρνήθηκε, προφασισθεὶς ὅτι ἐσκόπευε νὰ ἀναχωρήσῃ τὴν ἐπομένη μέρα. Ὅταν ὅμως ἡ κ. Πίτσελϋ τὸν προσεκάλεσε στὸ γεῦμα, ἔσπευσε νὰ δεχθῇ μὲ μεγάλη προθυμία, πράγμα ποῦ δυσαρέστησε τρομερὰ τὴν κ. Στέιβς ὅταν τῷ μαθε, στὴν ἐπ'ἀνδοῦ μας.

—Δὲν ἔπρεπε μὲ κανένα τρόπο νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ πάῃ.

—Πόττερ, εἶπε στὸν ἐξάδελφό της ἀσπρηρὰ ἡ Κα Στέιβς.

Ὁ Πόττερ ἀνεσήκωσε τοὺς τετραγώνους ἀμερικάνικους ὤμους του.

—Μπορεῖ νὰ σοῦ φανῇ παράξενο, ἀλλὰ φάνηκε ὅτι ἤθελε καὶ ἐκεῖνος. Ἔτσι ἐκωνόνισθηκε τὸ πρᾶγμα. Δὲν θέλησε νὰ παίξω μὲ τὸν παροῦδι.

Τὰ ἄκρα τῶν χειλῶν τῆς κυρίας

τῆς Λαΐδης Μπέττυ

Στείβς ἔπесαν πρὸς τὰ κάτω, καὶ τὰ μάτια τῆς πέταξαν σπῆτες ἀπ' τὴ ζήλεια.

—Καλὰ μὰς τὰ κατάφερε ἡ Κόρα, εἶπε. Ἔτσι, θὰ ἐξαναγκάσῃ τὴν κ. Βᾶν ντέρ - Βίλτ νὰ τὴν προσκαλέσῃ στὶς δεξιώσεις της, γιὰ νὰ πάῃ καὶ ὁ λόρδος. Καὶ στρεφόμενη πρὸς ἑμένα, πρόσθεσε:

—Μπέττυ, δὲν μπορεῖς νὰ κάνῃς ἐσὺ κάτι; Εἶναι ἐξάδελφός σου. Ἐχεις δικαίωμα ἐπάνω του. Δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀφήσῃς νὰ ἐκτεθῇ μ' αὐτὲς τὴς κυρίες...

Ἐγὼ ὠμολόγησα εἰλικρινῶς ὅτι δὲν ἔχω μεγάλη ἐπιρροή σ' αὐτόν. Ἡ κ. Στείβς ἦταν ἀπαρηγόρητη, κ' ἔγινε ἐξω φρενῶν ὅταν τὸ ἀπόγευμα ἔμαθε ὅτι δέχθηκε τὴν πρόσκληση τῆς κ. Πίτσελϋ νὰ μείνῃ λίγες μέρες σπῆτι της.

—Δὲν τῷ λεγα ἔγώ; ἐπανελάμβανε. Τὸ κατάρθωσα, καὶ τώρα θὰ μὰς κάνουν τὸν καμπόσο!...

Ἐχανε, βλέπετε, ἡ κ. Στείβς τὸ «μνοπώλιο» τῶν λόρδων, τὸ ὁποῖον εἶχε ἐπιτύχει μὲ τὴν παρουσίᾳ μου.

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΡΟΙΣΩΝ

Τὴς ἐπόμενες μέρες ἡ κ. Στείβς ὑπῆρξε ἐξαιρετικὰ ἀπρησολημένη μὲ τὴν ἐτοιμασίαν μιᾶς ἐορτῆς, τοῦ Χοροῦ τῶν Ἀνθῶν, ὅπου θὰ προσκαλοῦσε τὴν ἀφρόκρεμα τοῦ Νιούπορτ γιὰ νὰ μὲ παρουσιάσῃ.

Τὴν ἀκούσα νὰ λέῃ, ὅτι δὲν σκεπτόταν οὔτε μιὰ στιγμὴ νὰ καλέσῃ τὴς Πίτσελϋ, ἀν δὲν εἶχαν «καπαρώσει» τὸν Μόχανσλεϋ. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, τώρα ἡ κύρια καὶ ἡ δεσποινὶς Πίτσελϋ ἦσαν περιζήτητες παντοῦ, χάρις στὴν παρουσίᾳ τοῦ ἐξαδέλφου μου.

Ὁ Μόχανσλεϋ ὑπελόγιζε νὰ μείνῃ μερικές μέρες μόνο, ὅταν ὅμως ἔμαθε ὅτι ὁ φίλος του ποῦ ἤθελε νὰ ἐπισκεφθῇ στὴν Καλιφορνία εἶχε κρατηθῇ ἀπὸ τὴς ἐργασίες του στὴν Νέα Ὑόρκη καὶ ἡ κυρία Πίτσελϋ καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι τὸν παρώτρυναν νὰ μείνῃ, ἀπεφάσισε νὰ μείνῃ. Δὲν ἐφάνταζόμου ποτὲ ὅτι ὁ Μόχανσλεϋ θὰ ἐνδιαφερόταν γιὰ τόσο ἐλαφρὰ πράγματα, ἔπειτα ἀπὸ τόσα χρόνια ποῦ εἶχε περάσει περιπλανώμενος σὲ παράξενες χώρες, καὶ κυνηγώντας τεράστια θηρία. Φαινόταν ὅμως τελείως εὐχαριστημένος, καὶ τίποτε δὲν τὸν στενοχωροῦσε, θάβει νὰ βρισκόταν κοντὰ στὶς Πίτσελϋ.

Ἐνῶ ἡ κυρία Στείβς ἐτοίμαζε τὸν κατάλογο τῶν προσκεκλησάντων γιὰ τὴν μεγάλη τῆς γιορτῆς, συνέβηκε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν ἑαυλὴ μας ὁ Μόχανσλεϋ μόνος. Εἶχε ἔλθει γιὰ νὰ μὰς ἀναγγεῖλῃ ὅτι εἶχε ἀποφασίσει νὰ μείνῃ καὶ νὰ ἐξηγήσῃ τὸ γιατί.

—Βλέπετε, ἐξήγησε, δὲν εἶχα πρόσκληση γιὰ ὠρισμένη ἐποχὴ ἀπὸ τὸν φίλο μου Χάρμμπορ. Ἀπλῶς εἶχαμε συμφωνήσει νὰ συναντηθῶμε, ὅταν τὸν εἶχα δὴ πέρυσι τὸν χειμῶνα στὴν Δαμασκὸ. Θὰ ἐρχόμου ὅποτε ὑπορόσα, μὲ τὴν βεβαιότητά ὅτι θὰ ἤμουν πάντοτε εὐ-

πρόδεκτος. Ὅταν ξεκίνησα, τοῦ ἔστειλα ἕνα τηλεγράφημα, ἀλλὰ δὲν ἔλαβα ἀπάντησιν. Μόλις ὅμως ἔφθασα στὴν Νέα Ὑόρκη, τὸν ἔβρηκα ἐμπρός μου. Χάρηκε πολὺ ποῦ μὲ ἔβλεπε, ἀλλὰ ἡ ταν ὑποχρεωμένος νὰ μείνῃ γιὰ κάποια ἐργασία του στὴν Νέα Ὑόρκη. Τώρα μὲ πληροφορεῖ ὅτι δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τελειώσῃ προτοῦ περάσῃ ἕνα δεκαπενθήμερο ἀκόμη καὶ ἔτσι εἶμαι καὶ ἐγὼ ὑποχρεωμένος νὰ μείνω ἐδῶ, ὅπου εἶναι καλλίτερα παρὰ ὅπουδήποτε ἄλλο.

—Πῶς; Ὁ Χάρμμπορ εἶναι φίλος σας; ρώτησε ἡ κυρία Στείβς μὲ ἐνδια-

φέρον. Ὁ νέος ἑκατομμυριοῦχος ἀπὸ τὸν Ἅγιο Φραγκίσκο;

—Δὲν ξέρω ἂν εἶναι νέος ἢ παλαιός, εἶπε ὁ Μόχανσλεϋ, ἢ ἂν εἶνε ἑκατομμυριοῦχος ἢ ὄχι, γιὰτὶ αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν τὰ ρωτᾷ κανεὶς. Ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν εἶναι ἑκατομμυριοῦχος, μπορεῖ νὰ ἐξοδεύῃ χρήματα, σὰν νὰ ἦταν γιὰτὶ τὸν ἔχω δὴ νὰ τὸ κάνῃ. Εἶναι θαυμάσιος φίλος. Δὲν ἔχω γνωρίσει ἄλλον καλλίτερο.

—Τότε, εἶπε ἡ Σάλλυ στὴν ἐξαδέλφη της, δὲν νομίζεις, ἀφοῦ λένε ὅτι εἶναι τόσο ἐνδιαφέρων καὶ ἰδιόρρυθμος ὡς ἴσως, καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ τόσο φίλος τοῦ

Ἡ Μπέττυ ἐπαλῶθηκε σὲ μιὰ πολὺ θρόνα γιὰ νὰ διαβάσῃ.

λόρδου Μόχανολει, ότι θα ήταν καλό να δώσετε στον λόρδο Μόχανολει μια πρόσκληση για να του την στείλη για τον χορό σου;

—Μά βέβαια, είναι πολύ καλή η ιδέα σου Σάλλυ! άνεφώνησε η κυρία Στέιβς. Θα είναι λαμπρά να έλθω και αυτός. Θα σας δώσω μια πρόσκληση άμέσως τώρα, λόρδε Μόχανολει, αν δεν έχετε αντίρρηση.

Ο λόρδος Μόχανολει είπε ότι θα ευχαριστιόταν πολύ γι' αυτό, αλλά δεν μπορούσε να πη αν ο φίλος του θα δεχόταν την πρόσκληση αυτή, ή μάλλον εφ'αντάζετο ότι δεν θα την δεχόταν, γιατί ο φίλος του μάλλον απέφευγε τις κοσμικές συγκεντρώσεις, αν και ήταν τέλειος τζέντλεμαν...

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ ΚΑΙ ΟΙ ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ

Επί τέλους ήλθε η μέρα της περήφνης εορτής. Τό σουζε της υπήρξε μεγάλο. Όλη η άφροκρεμα των δολλαριούχων συγκεντρώθηκε εκεί. Φυσικά από τις πρώτες, πρώτη και καλλίτερη, ή κ. Λίτμαν με την Κόρα και τον άχώριτό τους ξάδελφό μου. Η κυρία Στέιβς πάει να σκάση από το κακό της αλλά δεν δείχνει τίποτα.

Στην γιορτή θαυμάστηκαν οι έμπνεύσεις της κυρίας Στέιβς, μερικές από τις οποίες ήταν αρκετά επιτυχημένες, άλλες όμως τελείως άμερικάνικες, δηλαδή έξωφρενικές.

Μια Πυθία, μια πραγματική μάντισσα, που πληρώθηκε πεντακόσια δολάρια για το θράδυ εκείνο, έλεγε σ' όλους την τύχη τους και τους έδινε συμβουλές. Ο Πότερ προσπάθησε να με οδηγήσει σ' αυτήν, αλλά εγώ, χωρίς να ξέρω γιατί, αίσθανόμουν μια απέχθεια για το πράγμα αυτό και απέφυγα.

Επειτα ο Πότερ με ώδηγησε στον Λαθύρινθο. Μέσα σ' αυτόν είχε το άντρο του ο Άλαδδίν. Επειτα όμως από αρκετές περιπλανήσεις, αντί να θρούμε τον Άλαδδίν, βρεθήκαμε μπροστά γι' ο Πότερ σε μια άκρη του κήπου.

Πώς θέλετε να ξεφύγω από δω; ρώτησε αυτός άστελως. Εδώ είναι ένας λαθύρινθος. Και εγώ σ' έναν λαθύρινθο δεν έχει κανείς να κάνει άλλο τίποτα παρά να χαθώ. Και, πράγματι, εγώ έχω χαθώ. Το ίδιο και σεις. Έχομε χαθώ μαζί.

—Αλλά τώρα θέλω να ξαναβρεθώ! είπα εγώ. Χαθήκαμε αρκετή ώρα. Έχομε να κάνουμε πολλά άλλα πράγματα ακόμη.

—Έχομε, όμως, όλη την νύχτα στην διάθεσή μας γι' αυτά, είπε ο Πότερ. Έχω την ιδέα ότι θα μείνουμε χαμένοι επί μια ώρα ακόμα, περίπου. Περιπλανιόμαστε από δρομάκι σε δρομάκι τόση ώρα και ακόμη δεν έχουμε άνακαλύψει το περίφημο άντρο. Φαίνεται λοιπόν ότι υπάρχουν αρκετά άλλα ακόμη πράγματα έξω.

—Εσείς πρέπει να ξέρετε και την έξοδο, του είπα. Ο λαθύρινθος δεν είχε κρατηθεί μυστικός από σας, όπως από μένα. Θα έχετε έλθει εδώ αρκετές φορές ήδη, και φυσικά θα ξέρετε πώς μπορεί να βγύ κανείς έξω.

—Και αν το ήξερα, το ξέγασα, απάντησε ο Πότερ με όλη του την άνεση. Και αλλάζοντας άμέσως κοίτην τόνο, πρόσθεσε: Με κάνουν να τα ξεχνάω όλα, Μπέττυ... όλα έκτος από σας!

—Σε παρακαλώ να μη με λένε Μπέτ-

“ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΛΑΙΔΗΣ ΜΠΕΤΤΥ,”

του, του απάντησα εγώ ξερά, γιατί είχα βαρεθεί πια να βλέπω όλες τις όμιλίες του να παίρνουν αυτή την τροπή.

Και σκέφθηκα ότι ασφαλώς θα είχα διασκεδάσει πολύ περισσότερο, αν ήμουν με όποιονδήποτε άλλον. Γιατί τί ωφελεί να φορη κανείς μάσκα, άμα είναι υποχρεωμένος να μιλά μόνο με ανθρώπους που τους ξέρει;

—Υπάρχει κάτι άλλο που έπρεπε να σας το πω πολύ προτιότερα, ψιθύρισε εκείνος. Έλάτε στο άντρο εκείνο, κοντά στο συντριβάνι, και τις πορτοκαλίές, για να σας το πω.

—Δεν θέλω να το μάθω, είπα εγώ.

—Ναι, θέλετε. Έλάτε, εν πάση περιπτώσει μαζί μου και θα σας κόψω ένα πορτοκαλί. Ίσως να υπάρχει κάτι ωραίο μέσα του...

Δεν θα μπορούσε να με δελεάσει με τον τρόπο αυτό. Άλλά μου είχε πιάσει το χέρι και με τραβούσε, και έτσι υποχρεώθηκα να τον ακολουθήσω, έκτος αν ήθελα να αντίσταθω και να θυμώσω αληθινά. Μόλις μπήκαμε μέσα στο μικρό άντρο με τις πορτοκαλίές και το συντριβάνι, αυτός έσπρωξε ένα από τα δέντρα και το δέντρο διά μιας μετακινήθηκε και έκλεισε την είσοδο του άντρου, σε τρόπο ώστε να γίνει άθεατο το έσωτερικό του, από όλους όσοι περνούσαν στο δρομάκι.

—Δεν είναι καλό το τρύκ μου, έ; είπε αυτός. Το είχα ετοιμάσει επίτηδες. —Επίτηδες για ποιά σκοπό; είχα την άνοησία να ρωτήσω.

—Για να σας φέρω εδώ και να σας έχω έντελως δική μου. Αυτό είναι το άντρον της Μπέττυ. Άλλά δεν το ξέρει κανείς άλλος έκτος από σας και από μένα.

Λέγοντας αυτά, έβγαλε την μάσκα του και άπλωσε το χέρι του, σαν να ήθελε να με βοηθήσει να κάνω το ίδιο, αλλά εγώ άπιστοχώρησα με τόσην όρμη, ώστε λίγο έλειψε να πέσω μέσα στην μικρή στέγνα με το συντριβάνι. Ίσως να έπεφτα, αν δεν με έπιασε αυτός από την μέση. Άλλά, αντί να με άφήσει έλεύθερη, όταν με στερέωσε πάνω στα πόδια μου, με τράβηξε ακόμη περισσότερο κοντά του.

Έκασα ένα τσίγκα και άφησα μια μικρή κραυγή θυμού και άκριβώς την ίδια στιγμή, πώς μεγάλη μου χαρά, κάποιος άπ' έξω τράβηξε την πορτοκαλλιά στην προηγούμενη θέση της κι' έτσι ή σκιάς έμεινε πάνω ανοιχτή.

Επετάχθηκα έξω και πήρε το μάτι μου ένα ψηλό προσωπίδοφόρο, που ήταν μεταμφιεσμένος πολύ άπλα σε Άγγλο Πουριτανό, ο οποίος τώρα τραβούσε πάνω το δένδρο για να ξανακλείσει την σκιάδα και να άποικλείσει τον Πότερ μέσα.

Το πράγμα έγινε τόσο γρήγορα, ώστε δεν έπρόλαθα καν να καταλάβω

αν αυτό έγινε για μένα ή όχι, αλλά δεν στάθηκα για να σκεφθώ. Άπλούστατα, έφυγα από εκεί τρέχοντας. Συνήντησα Άρλεκίνους και βασιλίσσες, βασιλείς και Κολομπίνες που τριγύριζαν κατά ζεύγη (οι καταπράσινες άλλες είχαν πλάτος μόνον για δυο πρόσωπα), αλλά εγώ τρύπωνα από δίπλα τους και εξακολουθούσα να τρέχω μέσα στα δρομάκια, αν και πολλές φωνές μ' έκαλούσαν.

Εξαφνα άκουσα μια φωνή από πίσω μου να λέγει:

—Νομίζω ότι από δω είναι μια έξοδος.

Ήταν σίγουρα η φωνή του μελαχροινού νέου του καραβιού. Θά μπορούσα να την άναγνωρίσω μέσα σε πολλές χιλιάδες φωνών. Άλλά όταν κύτταξα, είδα την ψηλή σιλουέττα του σκοτεινού Πουριτανού, που με είχε βοηθήσει να ξεφύγω από τον Πότερ Πάρκερ.

Δεν άπήντησα ούτε λέξη, δεν είπα καν: «Ευχαριστώ», ή «Είστε σεις, άλήθεια, κ. Μπρέττ;» Έτρεξα μόνο προς την διεύθυνση που μου έδειξε και έπειτα από μερικές στιγμές έβρισκόμουν έξω, κάτω από την μακρυά Ιταλική άνοσκαπασμένη πέργκολα, που βλέπει προς την θάλασσα από ψηλά. Έπειτα, κύτταξα πίσω μου και τον είδα πάλιν εκεί, αλλά διατακτικό, σαν να μην είχε άποφασίσει αν έπρεπε να έλθω μαζί μου ή να γυρίσει πίσω.

Όταν το είδα αυτό, στάθηκα και ψιθύρισα χαμηλόφωνα:

—Είστε σεις;

—Είναι άστειό. Δεν είχα το δικαίωμα να τολμήσω τέτοιο πράγμα, αλλά έτόλμησα, με την έλπίδα ότι θα κατάρθωνα να σας δώ μια στιγμή. Ήμουν βέβαιος ότι θα σας άνεγνώριζα με όποιαδήποτε μεταμφίεση.

—Αν μπορούσα και εγώ να φαντασθώ ότι θα είσθε εδώ, θα σας άνεγνώριζα άμέσως, είπα εγώ. Είσθε ψηλότερος από όλους τους άλλους άνδρες εδώ, νομίζω...

—Οι άνδρες είναι ψηλοί στις Δυτικές πολιτείες, από όπου κατάγομαι.

—Και δυνατόι.

—Ναι, και δυνατόι... δόξα τω Θεώ.

—Και γενναίοι.

Γέλασε μια στιγμή κι' έπειτα είπε:

—Μά τέτοιο είδους γενναίοι, υπάρχουν σ' όλο τον κόσμο.

—Φαντάζομαι ότι δεν υπάρχει κανείς γενναίότερος από σας, κ. Μπρέττ! είπα.

—Είμαι πολύ εύτυχής που έχετε τόσο καλή ιδέα για μένα, αν και δεν το αξίζω καθόλου, άπήντησε αυτός. Έν πάση περιπτώσει, θα είμαι σ' όλη μου την ζωή καλλίτερος, που άκουσα τα λόγια αυτά από τα χείλη σας. Δεν μπορείτε να μαντέψετε τι σημαίνει αυτό για μένα. Είναι σαν να είναι κανείς καταδικασμένος σε ισόβια δεσμά μέσα σ' ένα σκοτεινό κελλί και να άκούη μια φωνή συμπαθείας να του μιλά από ψηλά, από ένα λαμπρό άστέρι...

—Μην είσθε τόσο άπαισιόδοξος!... φώναξα.

—Πώς να μην είμαι, όταν σκέπτομαι ότι η θέση μου με καταδικάζει να μην όνειρευθώ ποτέ το ύψος εκείνο, όπου λάμπουν τα άστρα...

—Άλλά, άπορώ, κύριε Μπρέττ, πώς έτε τέτοια πράγματα σεις, ένας άνδρας γενναίος και δυνατός και μάλιστα Άμερικανός... Φαντάζομαι, ότι σεις μπορείτε να φθάσετε παντού, να κάντε ό,τι θελήσετε, άρκεί να το θέλε-

τε πραγματικά.

—Μου τo λέτε αυτό σεις; ρώτησε αυτός.

—Ναι. Δεν υπάρχει καμιά διαφορά, καμιά πραγματική διαφορά, όταν σκεφθή κανείς τα πράγματα κατά βάθος. Τώρα τελευταία έχω σκεφθή πολύ το ζήτημα αυτό, ίσως έπειδή έβρισκομαι μεταξύ Άμερικανών...

—Πέστε μου, τι σκεφθήκατε;

—Ω, δεν είναι εύκολο να το πω. Άλλά πρώτα-πρώτα, άρχισα να βλέπω ότι ένας άνδρας—ένας άνδρας σαν κι' εσάς, παραδείγματος χάριν, κύριε Μπρέττ—δεν πρέπει να θεωρή τον έαυτό του δυστυχισμένο έπειδή είναι φτωχός και δεν μπόρεσε ίσως να έχη τόσα προσόντα, όσα οι πλουσιότεροι άνδρες. Όφείλει, άπλούστατα, να λέγη στον έαυτό του, ότι μέσα του έχει τη δύναμη να γίνη ίσος με όποιονδήποτε άνώτερός του.

—Θέλετε να πητε ότι μπορεί να έλθω τα δυνατό του για να γίνη πλούσιος και έτσι να έξιωθώ με τους εκατομμυριούχους;

—Όχι, δεν είχα ύπ' όψει μου το χρέμα. Έγνώρισα άρκετούς εκατομμυριούχους από τότε που είμαι εδώ, αλλά δεν έρθκα κανέναν, που θα έπρεπε να τον θεωρήτε άνώτερό σας. Αυτό που θέλω να πω, είναι ότι άρκεί να έχη κανείς κάποια φιλοδοξία, και να μην σκέπτεται ότι είναι νικημένος έξ άρχης, για να μωρεήσει να επιτύχη ό,τι ποθεί στη ζωή του...

—Πραγματικά, τα σκέπτεσθε όλα αυτά, λαίδη Μπέττυ; ρώτησε αυτός γοργά. Έχετε τόση πεποίθηση σ' έμένα;

—Ναι, το άπήντησα και μου φάνηκε ότι μαζί με την σκέψη μου έτραγουδούσαν τα άστρα και η θάλασσα. Είχα το συναισθημα σαν να είχα γίνει έλαφρότερη, ένα ύπεροχο συναισθημα, που θα ήταν δύσκολο να περιγραφώ. Είχα όμως την εύχρηστη έντύπωση, ότι το συναισθημα αυτό το συμμερίζονταν και ο Μπρέττ. Η μουσική της Ουγκρικής μπάντας ξεχυνόταν από το σπίτι το σναίσιον μου με το αίσθημα μου. Η φωνή του άντήχησε, σαν να έπάλλετο και αυτή μαζί με την μουσική.

—Δεν μπορείτε να φαντασθήτε ποιές είναι οι φιλοδοξίες μου, άλλως ίσως δεν θα λέγατε αυτό που είπατε.

—Είμαι βέβαιη ότι η φιλοδοξία σας δεν μωρουδ παρά να είναι ευγενικές.

—Πραγματικά, είναι ευγενικές. Άλλά μπορεί να μην τις έπιδοκιμάζετε αν και άποτελούν ένα άναπόσπαστο κομμάτι της ζωής μου. Δεν θα μωρούσα να ζήσω χωρίς αυτές, τώρα πιά.

—Θά ήθελα ν' άκούσω κάτι γι' αυτές, είπα, σαν να μιλούσα περισσότερο στον έαυτό μου, παρά σ' εκείνον.

—Κάποια μέρα, αν συναντηθώ με πάλι—και φαντάζομαι ότι θα συναντηθώ με, άφοι με θεωρείτε φίλο σας—ίσως θα μω έπιτρέψετε να σας πω γι' αυτές. Άλλά όχι τώρα. Δεν τολμώ τώρα να σας μιλήσω γι' αυτά. Δεν έφθασε ακόμη ο καιρός. Μόνον ύποσχεθήτε μου αυτό, λαίδη Μπέττυ, ότι δεν θα με ξεχάσετε, ότι θα με συλλογίζεσθε κάποτε με καλωσύνη.

—Σας συλλογίζομαι πολύ συχνά, είπα εγώ, και μιλά για σας με τον Βιβάς. Ο καυμένος ο Βιβάς. Αυτός δεν μπορεί ποτέ να ξεχάσει. Πώς έκαλλαι όταν τον τραβούσα μακριά σας, στο άλσος των Κέδρων, στο Κεντρικό Πάρκο. Άλήθεια, δεν μοιάζει και εδώ σαν

το άλσος εκείνος; Είναι περίεργο πώς συναντιόμαστε, πάντοτε έτσι άπρόοπτα.

—Έτσι άπρόοπτα, επανέλαθε ο κ. Μπρέττ, με συλλογισμένο ύφος. Είναι περίεργο το πώς συναντηθήκαμε έστω και μια φορά... Όταν λάθη κανείς ύπ' όπιν του όλες τις συνθήκες...

Εκείνη την στιγμή άρκετοι προσκεκλημένοι βγήκαν από τον Λαθύρινθο στον κήπο από την έξοδο που ο κ. Μπρέττ είχε βγύ για μένα. Έτσι έχω ριστήκαμε. Το υπόλοιπο της νύχτας το πέρασα άρκετά εύχρηστα. Ο Πότερ δεν ξαναφάνηκε πωθενά. Έφυγε άραγε, ή σκέφθηκε ν' αλλάξει μεταμφίεση;

Ο ΛΟΡΔΟΣ ΠΑΝΤΡΕΥΕΤΑΙ

Έχουν περάσει περισσότερες από δεκαπέντε μέρες από τότε που μωρεσα να γράφω για τα πράγματα που μω συνέθεσαν. Την τελευταία φορά είχα γράψει για την περίφημη γιορτή της κ. Στέιβς. Την έπομένη μέρα είχαμε μια σπουδαία είδηση: άναγνώστηκαν οι άρραβόνες του Μόχανολει με την Καρολίνα Πίτσλεϊ! Και έμάθαμε ότι ο γάμος θα γίνονταν πολύ γρήγορα, έπειδή ο Μόχανολει είχε λάβει γράμματα που τον καλούσαν να έπιστρέψω στην Άγγλία και ήθελε να πάρη μαζί του και την γυναίκα του.

Ο Μόχανολει φαινόταν κατενθουσιασμένος. Λυτήθηκε μόνο πολύ γιατί ο Καλιφόρνιος εκείνος φίλος του, τον όποιον έπρόκειτο να έπισκεφθή αν δεν έπαιρνε τόσο ξαφνικά την άπόφαση να νυμφευθή, δεν μωρούσε να έλθω για να γίνη κουμπάρος του. Τον προσκάλεσε έπειγόντως, αλλά κάποιο έμπόδιο το έτυχε—ο Μόχανολει δεν μάς είπε τι—και ο κ. Τζαίημσον Β. Χάρμπορ δεν μωρούσε να έλθω στον γάμο. Λυτήθηκε λιγάκι και εγώ, γιατί ο Μόχανολει μάς είχε πη τόσο ρωμαντικά πράγματα για τον φίλο του ώστε όλοι μας θέλαμε να τον δώμε. Φαίνεται ότι ο κ. Χάρμπορ είχε χρηματίσει ναυτικός και κάπου—μπό, και είχε έγκυατα λείψει τα πάντα για να λάθη μέρος στον Ίσπανικό πόλεμο, όπου είχε άναδραγήσει! θα μωρούσε δε να μείνη έπειτα στον στρατό ως λοχαγός, αν θέλετε. Αυτός όμως προτίμησε να ξαναγυρίση στην παλιά έλεύθερη ζωή του, και ήταν ακόμη ένας πτωχός νέος μέχρι προ δύο ή τριών χρόνων, όταν μια έκταση γη, στην οποία είχε άναθετήσει μερικές οικονομίες του, άπεδείχθη χρυσόφορος, με πλουσιώτατα κοιτάσματα χρυσού, ώστε να μετατραπή σ' ένα περίφημο χρυσωρυχείο και να κάνει τον κ. Χάρμπορ πολυεκατομμυριούχο.

Η ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΕΠΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ

Από την ημέρα της γιορτής, ο Πότερ φαινόταν πιο συγκρατημένος άπέ-

ναντί μου. Άπέφευγε να μου άποτεινή συχνά τον λόγο και έκανε τον ψυχρό και υπερήφανο. Ωστόσο έβλεπα καλά ότι τα πράγματα δεν μωρούσαν να τελειώσουν έτσι, ούτε ο Πότερ είναι άπό τους άνθρώπους που εγκαταλείπουν τόσο εύκολα τα σχέδιά τους.

Σήμερα το πρωί, μόλις πήρα το πρόγευμά μου μόνη μου, γιατί η κυρία Στέιβς είχε πάει στην συγκέντρωση ενός γυναικείου σωματείου, ή δε Σάλλυ έχει άναχωρήσει προ ήμερών για να έπισκεφθή κάτι γνωστές της σε μια γειτονική πόλη, κάθησα σε μια πολυθρόνα για να διαβάσω κάποιο καινούριο βιβλίο. Έξαφνα είδα τον κ. Πότερ να καταφθάνη. Το ύφος του ήταν άποφασιστικό και λίγο έπισημο. Με άπαρέτησε με προσποιητή έγκαρδιότητα, κι' έπειτα χωρίς περιστροφές, ήλθε στο προκείμενο.

—Ήθελα, μίς Μπέττυ, να σας δώσω μια εξήγηση και να ζητήσω άπό άπάντησή. Όταν σας παρεκάλεσα την τελευταία φορά να γίνετε γυναίκα μου, συνάντησα την άπότομη άρνησή σας. Άπό τότε ξανασκέφθηκα το πράγμα. Σκέφθηκα ότι σεις δεν είσθε από τον τόπο μας, όπου οι άνδραποι είναι συννηθισμένοι να παίρνουν γρήγορα άποφάσεις, χωρίς να χάνουν τον καιρό τους άδικα. Ίσως σε σας αυτά τα ζητήματα να κανονίζονται έπειτα από μακρά σκέψη. Ίσως χρειάζεσθε λίγον καιρό για να εξετάσετε τον έαυτό σας, και τα αίσθηματά σας για μένα. Άν αυτό συμβαίη πράγματι, δεν θα είχα καμιά αντίρρηση, να σας δώσω όλη την προθεσμία που σας χρειάζεται για να πεισθήτε ότι η πρότασή μου είναι θαυμασία και για τους δυο μας...

Αν δεν ντρεπόμουν, άσκανα στα γέλια, με την νέα αυτή έπίθεση, με την τόσο έμπορικη νοοτροπία του Πότερ, και με τις «προθεσμίες» που μωδινε για να πεισθώ ότι ο προτεινόμενος «συνδυασμός» ήταν καλός.

—Δεν θα είχα ανάγκη να πεισθώ με αυτά, αν σας αγαπούσα, απάντησα. Άλλά δεν σας αγαπώ και δεν μωρώ να σας αγαπήσω. Και να σας πω, δεν μωρεσα ποτέ μου να πιστέψω ότι με αγαπήσατε και σεις αληθινά.

—Αν αυτό είναι ποτέ σας πειράζει, μπορείτε να είσθε ήσυχη. Σας αγαπώ τρελλά.

Τότε λυπούμαι πολύ, γιατί... άπλούστατα, δεν μωρώ να γίνω γυναίκα σας. Θα ήμουν δυστυχισμένη, και το ίδιο και σεις.

—Δεν λογαριάζω τίποτε εγώ. Είσθε ακόμη πολύ νέα και δεν ξέρετε τι έστι έρως. Το μόνο που έχετε να κάνετε είναι να έχετε έμπιστοσύνη σε άλλους που ξέρουν τι θα έπρεπε να θέλετε, καλύτερα από σας την ίδια. Στην μπέσα σας, πασαδείγματος χάριν. Θα θέλατε να την ευχαριστήσετε; Και την άδελφή σας, και τον άδελφό σας—δεν θα το θέλατε; Λοιπόν, όλοι των θέλουν να μω πητε «ναί».

—Πώς το ξέρετε; τον διέκοψα καταβουρκισμένη.

—Το ξέρω. Μπορείτε να ρωτήσετε την Αικατερίνη.

—Δεν θέλω να μιλήσω με αυτήν για ένα τέτοιο ζήτημα.

—Δεν χρειάζεται, λοιπόν, να της μιλήσετε, άρκεί να φανήτε καλό κορίτσι και να κάμετε ό,τι περιμένουν όλοι άπό σας. Έλάτε τώρα, πέστε το ναί και ως γίνωμε εύτυχισμένοι.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

Γιατί δεν μπορώ να παντρευτώ!

Ποιος δεν έχει γνωρίσει τον Ρόμπερτ Τάιηλορ, τον ωραίο και κομψό πρωταγωνιστή τούτων φιλμ, όπως η «Μελωδία του Μπροντοαίς», «Ένας φόνος στο ναυτικό» κτλ. κτλ.

Λοιπόν, ο ωραίος Τάιηλορ, τέχθηκε τώρα τελευταία να κάνει γάμιν των θαυμαστών του όλου του κόσμου τις παρακάτω δηλώσεις: «Ένα σπουδαίο ζήτημα: Γιατί δεν παντρεύεται».

Κι' είναι ένα ζήτημα αυτό στο Χόλλυγουντ, όπου τόσες ωραίες θενέτες τον έποβαλιν.

«Ας αφήσω όμως να μ'ας π'η ο ίδιος. «Η μάλλον... να σ'ας π'η, αγαπητές μας αναγνώστρες!»

«Δεν θέλω να προβλέπω το μέλλον, αλλά σήμερα, ένα πράγμα είναι βέβαιο: δεν μπορώ να παντρευτώ».

«Ξέρω ότι οι δημοσιογράφοι εύχαριστούν να μαυρίζουν στήλες δόξαρες για λόγους μου, με αρραβωνιάζουν, με παντρεύουν, κατά βούλησιν. Φθάνει πολλές φορές να «γυρίσω» με καμιά καινούργια σάρκα, ή να συναντήσω μια γυναίκα, άλλοι εντός από το στούντιο, για να μου αποδώσουν άμέσως ιδέες που ούτε καν μου πέρασαν ακόμη από το νου», όπως η ιδέα του γάμου. Θα μπορούσα να σ'ας δώσω ολόκληρο κατάλογο σ'άρ με τις «ποιές...» έχω παντρεύη ως τώρα, διαδοχικά. «Αν ήτον σ'ήθαια όλα αυτά, θα ήμουν τότε ο φανερότερος πολυγάμος του κόσμου. Ένας νέος Κισανώγων! «Ετσι, με «πλητρώσει» ως τώρα με την Τζάν Πάρκερ, την Τζανέτ Γκαίηντ, την Βιρτζίνια Μπρόντ, την Βαρβάρα Στάνγουϊκ, την Λορέττα Γουόγκι».

«Οι δημοσιογράφοι με παραμονεύουν διαρκώς, τούς βρίσκω παντού. Πώς θέλετε λοιπόν, με μια τόσο ανυπόστη παρακολούθηση να βρω την ειρήνη να γυμνασθώ, με καμιά γυναίκα, να την αγαπάσω»;

«Πιστέψτε με, είναι και αυτός ένας από τους σοβαρούς λόγους που με απομακρύνουν από τον γάμο. Αφού δεν μ'αφήνουν... να πλησιάσω γυναίκα!»

«Για να είμαι όμως ειλικρινής, υπάσχει και ένας ακόμη λόγος, σοβαρότερος. Δεν είδα ακόμη, έστω και από μακριά, εκείνη την όμορφη ελχ μπορούσα να έρωτευθώ ισοβίως. Δυο φορές έως τώρα, νόμισα ότι κρατούσα την μελλοντική μου εύτυχία στα χέρια μου: Την πρώτη φορά όταν ήμουν ακόμη στο γυμνάσιο. Είχα έρωτευθ'η μια συμπαθήτρια μου και είχα σχηματίσει την αντίληψη ότι δεν μπορούσα να ζήσω χωρίς αυτήν. Της τόπα, και αότη είς απάντησιν... παντρεύθηκε μ'έναν άλλον! Έγώ φυσικά δεν πήγα να αυτοκτονήσω, καί... το θέλετε αυτό».

«Τη δεύτερη φορά ήταν στο Χόλλυγουντ. Μόλις είχα φθάσει. Είμουν ακόμη ένας άγνωστος αστέρισκος. Οι άστρονόμοι του Χόλλυγουντ δεν με είχαν ακόμη ανακαλύψει! Έρωτεύθηκα

τότε έναν μέλλοντα αστέρα θηλυκό θέαμα... Μια μέρα το ίδιο μου έφυγε για τη Νέα Υόρκη, όπου είχε προσληφθ'η σ'ένα θέατρο. Πέρασαν εβδομάδες, μήνες, χρόνια. Κάποτε ξαναγύρισε στο Χόλλυγουντ, αλλά όχι και σ'εμένα. Ποι σ'είδα ποι σ'έξερω. Έτσι πάει και το δεύτερο αυτό έρωτικό μου όνειρο. Μην φαντασθήτε όμως πως οι δυο μου αυτές αίσθηματικές απογοητεύσεις μ'έκαναν τόσο σκεπτικιστή ώστε να διατάξω πιά να ξα-

Ο Τάιηλορ σ'έναν περίπατο... τους αγρούς.

ναμπλέξω με θηλυκό.

«Όχι. Μόνο που έγιναν σοφώτερος από τότε, και κατά συνέπεια προσεκτικότερος. Ήλθαν έπειτα και τα χρόνια, που ψαλλιδίζουν πάντοτε τα φτερά μας κι' έτσι... τώρα, προτού συνδεθώ για πάντα με καμιά γυναίκα, θέλω να ταξιδέψω, να γυρίσω τον κόσμο. Είναι το όνειρό μου χρόνια τώρα!»

«Θα κάμω και αυτό το ταξίδι, και κατόπιν, αναλόγως της πείρας που θα συναποκομίσω θα πάρω την απόφασή μου».

«Αν έννοείται δεν συναποκομίσω, έκτος της πείρας και την νέαν συντροφία».

ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ...ΣΤΟ ΜΑΪΑΜΙ

Το Χόλλυγουντ είναι ανάστατο! Μην τρομάξετε. Ούτε κανένα φρικαστικό έγκλημα έχει διαπραχθ'η στην πρωτεύουσα του φιλμ, ούτε κανένας θηλυκός αστήρ απήχθη από τούς γκάγκστερς.

Κατι άλλο, ακόμη, πιο έντυπωτικό συμβαίνει: Το Χόλλυγουντ, δηλαδή η κινηματογραφούπολις μεταφέρεται στην Φλωρίδα, στο περίφημο Μαϊάμι.

Απίστευτο και όμως αληθινό. Καί αιτία, οι φορατζήδες του Λος Άντζελες. Το μέρος αυτό ήταν άλλοτε το πιο εύτυχιό, φορολογικώς, όλης της Αμερικής.

Τα μεγάλα όμως κέρδη που είχαν αρχίσει να πραγματοποιούν από τις πρώτες σχεδόν ακόμη μέρες της συγκροτήσεως της κινηματογραφουπόλεως, οι διάφορες εταιρείες άνοιξαν την όρεξη των φορατζήδων και άρχισαν να φορολογούν άγριως τις εταιρείες και έτσι σήμερα αυτές, συντελούσης και της κρίσεως άρχισαν να βρίσκουν την κατάσταση άφορητη.

Και τέλος πήραν την μεγάλη απόφαση.

Στην αρχή ήσαν κάτι άοριστες φήμες, τις οποίες κανείς δεν τις πίστεψε, όποτε εφηνικά, έσκασε η υπόμπα.

Η μεγάλη εταιρεία Παναμερικαν Πίκτσαρς Κόμπανυ, μεταφέρει άριστικά. Πηγαίνει στο Μαϊάμι της Φλωρίδος.

Το μέρος αυτό, έκτος του ότι είναι πανομοιότυπο, υπό έποψιν οφρανού, κλίματος της Καλλιφορνίας, έχει και τα έξης δύο μεγάλα πλεονεκτήματα: Α-πέχει μόλις 1500 χιλμ. από την Νέαν Υόρκη, την κεντρική έδρα των κινηματογραφικών επιχειρήσεων, ενώ το Λος Άντζελες απέχει περί τα 6.000 χιλμ. και—το και σπουδαιότερο—οι φόροι εκεί είναι ελάχιστοι.

Έννοείται ότι η κίνηση αυτή άνησούχισε τις αρχές του Λος Άντζελες, που άρχισαν να σκέπτονται αν δεν ήταν προτιμότερο να κεραιουν λίγη άβαρία στις απαιτήσεις των. Αλλά οι κινηματογραφικές εταιρείες έχουν πάρει, όπως είπαμε, την απόφασή τους.

Το γεγονός ότι το Μαϊάμι είναι κοντά στην Ν. Υόρκη, το δίνει ένα ακόμη έλγλητρο στα ματιά των κινηματογραφικών εταιρειών. Είναι ένα έσοδο που δεν μπορούν να το παραβλέψουν.

Τώρα μια νέα κινηματογραφούπολις έτοιμάζεται στην ήλιόλουστη λουτρόπολι του Άτλαντικού, εκεί όπου ο ήλιος ούδέποτε δύει, όπως είπε κάποιος λάτρης της.

Οι ξενοδόχοι και οι ιδιοκτήται οπιτιών έτοιμάζονται και αυτοί να υποδεχθούν τις «σάρ», ένας δέ ξενοδόχος από τώρα έχει κιόλας διαθέσει το μεγαλειότερο διαμέρισμα του ξενοδοχείου του για την «θεία» Γκρέτα... έρήμην της.

Θα είναι όμως πολύ περίεργο το θέαμα της μεταφοράς αυτής.

Ένα στούντιο σήμερα είναι μια άπεραντη έκταση που περιλαμβάνει ότι μπορείτε να φαντασθήτε, από τα άνακτορα των Φαραώ, ως το θηριοτροφείο του Άμάρ.

Όλα αυτά θα μεταφερθούν τώρα στο Μαϊάμι.

Η τελευταία του φίλη

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΛΕΟΝ ΦΕΧΤΒΑΓΚΛΕΡ

Ο Ρομπέρ Βίκερσπεργκ κύτταξε το ρολόι του και σηκώθηκε από το παγκάκι του κήπου όπου καθόταν, για να γευματίσει στο ξενοδοχείο. Μολονότι δεν ήταν ακόμα ή ώρα οι λιγοστοί πελάτες έβρισκονταν όλοι εκεί, γιατί πλησίαζε να τελειώσει η σαιζόν και σχεδόν κανείς δεν πήγαινε να λουστή στη λίμνη της Βόρτσαςου. Έρριξε μια ματιά στους άλλους ένοίκους του ξενοδοχείου. Ήσαν μικροαστοί, υπάλληλοι, δακτυλογράφοι, ένα ζευγος Έβραίων, μια οικογένεια Σαξωνών πατέρας, μητέρα και κόρη. Το απόγευμα, ο Ρομπέρ Βίκερσπεργκ πήγε στα μπάνια όπου δεν ήταν ψυχή. Εκείνο ακριβώς που ζητούσε, το είχε βρή: την μοναξιά. Θα μπορούσε να αποτελειώσει το τρίπρακτο έργο του «Ασμοδαίου», που ήδη είχε γράψει τις δυο πράξεις του.

Κάποια, εφηνικά, μπήκε μέσα στο μπάνιο: ήταν η μικρή Σαξωνίδα του ρεστωράν που είχε φθάσει τρέχοντας με το μαγιό και το πενιούάρ της. Τον κύτταξε και του χαμογέλασε. Ήταν όμορφη, σβέλτα, με άμυδαλωτά μάτια. Ο Βίκερσπεργκ όμως δεν της έδωκε, στην αρχή, μεγάλη προσοχή: συλλογιζόταν ότι έπρεπε να δώσει ένα ωραίο και δραματικό τέλος στον «Ασμοδαίο» του για να διαψεύσει τούς ασπόνδους... φίλους του που έλεγαν πως ο μέγας συγγραφέας είχε εξαντληθεί πιά.

Αφού έκανε το μπάνιο του ο Ρομπέρ ξαπλώθηκε μπρούμυτα στη γη, για ήλιοθεραπεία. Ξαφνικά, άκουσε την φωνή της νεαρής Σαξωνίδος:

—Γιατί δεν πήρατε μονομιάς θουτιά μέσα στο νερό;

Κατάπληκτος, στράφηκε και την είδε. Ήταν χαριτωμένη με το πενιούάρ της. Της απάντησε:

—Πιστεύα πως ήταν πιο λογικό.

—Τι ζητάτε στην Βορτσάου; Ένας άνδρας ώριμου ηλικίας θα πλήτη φοβερά έδω.

—Ίσως να έχω διάθεση να πλήξω.

—Και κουβεντιάζετε μαζί μου; Δεν είσθε καθόλου εύγενής.

—Αφού βρίσκετε τον τόπο πληκτικό, κι' έσείς γιατί είσθε έδω; Την ρώτησε.

Το έξηγήθηκε. Ο πατέρας της, εργοστασιάρχης της Δρέσδης, ήθελε στις διακοπές ανάπαυση και φυσική ζωή. Ξαφνικά, η Σαξωνίδα έκοψε την κουβέντα στη μέση παράτησε σύζυλο τον συνομιλητή της και πήρε μια θουτιά.

Όταν ξαναγύρισε, κάθισε κοντά του με οικειότητα γοητευτική με το θρεμένο μαγιό της κολλητό στο σώμα της και φλυάρησαν.

Οι γονείς της είχαν περιουσία, τί άναρδ όμως να σκέπτεται ένα κορίτσι πως θα κλείση το βιβλίο της ζωής του μ'έναν άστικό γάμο! Ήθελε πολύ να γυή στο θέατρο κι' έπαιρνε μαθήματα τραγουδιού και χορού. Την λέγαν «Ιλσε. Το θράδυ, συμφώνησαν να γοούν περίπατο μαζί.

...Το θράδυ όμως, η «Ιλσε δεν είχε καθόλου κέφι, θύμωσε με το παραμικρό. Σκέφτηκε πως τα μαλλιά του

παραήσαν άσπρα κι' ο ίδιος παραήταν σοβάρος. Τον ρώτησε τί δουλειά έκανε.

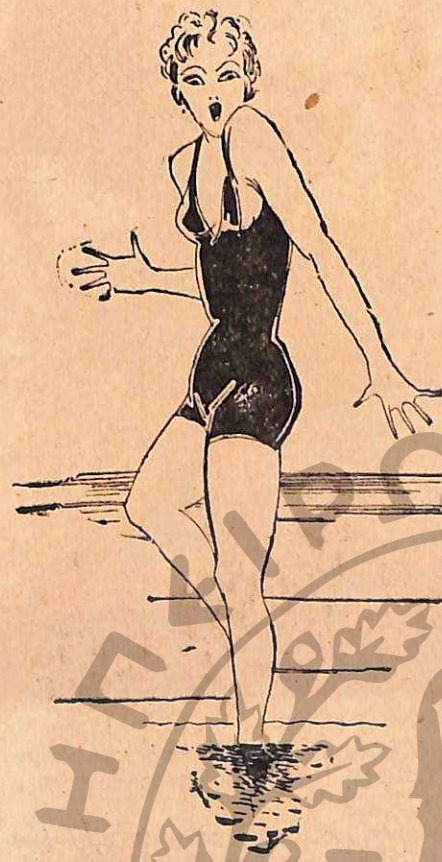
—Γράφω έδω κι' εκεί...

—Αν είσθε δημοσιογράφος βοηθήστε με να βγώ στο θέατρο.

Ντράπηκε να της μιλήσει για τα έργα του. Μήπως είχε πάει σ'αυτή την τρύπα για ν'άρχισή ένα ήλιθιο φλέρτ με έναν κοινότατο τύπο κοριτσιού;

—Είσθε κουρασμένος και πολύ εκνευριστικός, του είπε δύσθυμα εκείνη.

Την επομένη, είδε, στα μπάνια, την Σαξωνίδα μαζί μ'έναν νεαρό. Συστή-

Όταν η «Ιλσε έμαθε πού είχε περάσει την λίμνη, έμεινε κατάπληκτος.

Ήταν. Έγινε λόγος για το νησάκι της λίμνης. Πολλοί πήγαιναν σ'αυτό με θάρκες, άλλοι κολυμπούσαν ένα μέρος της διαδρομής. Ο Βίκερσπεργκ είπε πως ήταν καλός κολυμβητής, για την ώρα όμως δεν είχε προπονηθ'η όσο έπρεπε.

—Πάντα βρίσκει κανείς μια δικαιολογία, του είπε η «Ιλσε και στράφηκε προς τον νεό.

—Θαρρείτε πως δεν μπορώ να κολυμπήσω ως εκεί; ρώτησε ο Βίκερσπεργκ.

Και πήρε θουτιά. Κολυμπούσε ήρεμα, με μετρημένες κινήσεις. Το νερό ήταν παγωμένο, οι κινήσεις του όμως τόν ζεσταίναν. Σουρούπωνε όταν πάτησε το πόδι του στο νησάκι. Μόλις βγήκε έξω από την θάλασσα, το κορμί

του μελάνιασε από το κρύο. Ξεκουράστηκε για δυο λεπτά κι' ύστερα χώθηκε και πάλι μέσα στο νερό, άνορεχτα.

Μελανιασμένος, έφτασε στα μπάνια. Η «Ιλσε με τον νεαρό φίλο της είχαν φύγει πρό πολλού. Ντύθηκε θιαστικά κι' έσπευσε στο ξενοδοχείο του όπου κρεβάτοθηκε, αφού παρήγγειλε στην νοικοκυρά του ζεστό κρασί. Όλη νύχτα δεν έκλεισε μάτι και το σώμα του έκαιγε από τον πυρετό.

Ο Ρομπέρ Βίκερσπεργκ, στο νοσοκομείο, είχε συναισθηθεί ότι πλησίαζε το τέλος του—οι γιατροί είχαν διαγνώσει περιπνευμονία—και συχνά θυτιζόταν σε ληθαργικό ύπνο γεμάτο όνειρα κι' εφιάλτες. Μια φορά μάλιστα, όνειρεύτηκε το μέρος που δεν είχε συμπεληρώσει στον «Ασμοδαίο» του. Οι έφημερίδες είχαν άναγγείλει την λυπηρά είδηση της άσθενείας του κι' ένα σωρό ρέπορτερ έρχονταν να έπισκεφθούν τον διάσημο συγγραφέα. Ήρθε κι' η τέως σύζυγός του—την όποια όμως άρνήθηκε να δεχτεί για δεύτερη φορά.

Κάπου-κάπου, ο Ρομπέρ όνειρευόταν την «Ιλσε. Κι, έξηγοόσε πως είχε αυτή την παράξενη γοητεία απάνω του. Το θυμίζε τόσο πολύ μια παλιά φίλη του—την πρώτη άγάπη του—που είχε τα ίδια έξωτερικά χαρακτηριστικά. Την είχε γνωρίσει, σ'ένα συνοικιακό χορό κι' είχαν πλέξει μαζί ολόκληρο έρωτικό ρομάντσο. Χωρίστηκαν όμως γρήγορα—γιατί ο Ρομπέρ δεν ήταν σταθερός στα αίσθηματά του.

Ο Βίκερσπεργκ, στην κλίνη του μαρτυρίου του, άποτειώσε, στις στιγμές του πυρετού, τον «Ασμοδαίο» του. Ύστερα φρόντισε να τον παραδώσει στην νοσοκόμο του με την παράκληση να τον ταχυδρομήσει στον έκδοτή του, μόλις αυτός κλείση για πάντα τα μάτια του.

Εκείνο που τον βασάνιζε παραπάνω, στις στιγμές της πλήρους πνευματικής διαύγειάς του, ήταν η σκέψις ότι η «Ιλσε ήταν μια τόσο διαφορετική ύπαρξη από την άλλη, μια κόψια και ρηχή ύπαρξη χωρίς κανένα ιδανικό που τούφερε μια ψευδαίσθηση εύτυχίας στην ζωή του—την όποια αυτός θυσίασε στο τέλος για εκείνην...

Όταν η νεαρά «Ιλσε έμαθε πού είχε περάσει προς τιμήν της την λίμνη κολυμπώντας, έμεινε κατάπληκτη. Ολόκληρο απόγευμα έμεινε νηστική κι' άρνήθηκε να συναντήσει τον νεαρό φίλο της. Λυπόταν που δεν είχε μάθει να κολυμπήσει, να κολυμπήσει, φίλη του. Ζυγό του ή τουλάχιστον, φίλη του. Την επομένη, σκέφτηκε πιο πρακτικά να διαδώσει πως είχε πεθάνει γι'αυτό. «Αλλά που δεν θέλαν οι δημοσιογράφοι για να παρατήσουν σύζυλο την τέως σύζυγον του Ρομπέρ Βίκερσπεργκ και να την λανσάρουν στο θέατρο...

Αλλά το παράτησε στο τέλος κι' αυτό.

ΛΕΟΝ ΦΕΧΤΒΑΓΚΛΕΡ

Τελευταία ὥρα τοῦ Χόλλυγουντ

Ὁ περίφημος γάλλος ἡθοποιὸς Σαρλ Μπουαγιέ ἐπέστρεψε στὴν Γαλλία μετὰ τὴν γυναῖκα του Πάτ Πάτερσον. Πρὶν φύγει ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ τελείωσε τὴν νέα του χρωματιστὴ ταινία «Ὁ κῆπος τοῦ Ἀλλάχ». Ἀντιθέτως μία σκηνὴ ἀπὸ τὴν ταινία μαζί με τὴν συμπαικτριά του Μασλὲν Ντήτριχ.

Ἡ ΜΝΗΣΤΕΙΑ ΤΗΣ ΜΥΡΝΑ ΛΟΥ.

Ἡ εἰδησις ὅτι ἡ Μύρνα Λού μνηστεύθηκε ἐπισημῶς μετὰ τὸν γνωστὸ παραγωγὸ ταινιῶν Ἄρθουρ Χόρνμπλουκ δὲν ἐξέπληξε πολὺ τὸ Χόλλυγουντ γιατί πρὸ πολλοῦ εἶχε διαδοθῇ ἡ φήμη τοῦ κινηματογραφικοῦ αὐτοῦ εἰδυλλίου. Ἀπὸ τὸν καιρὸ πού ἡ Μύρνα εἶχε τσακωθῇ μετὰ τὸν Οὐίλλιαμ Πόουελ, τὸν ἀχώριστο σύντροφό της σὲ τόσα πολλὰ φιλμ, καὶ ἀφότου ἐκεῖνος γιὰ νὰ τὴν πικάρῃ ἴσως, εἶχε ἀναγγεῖλει τοὺς ἀρραβῶνας τοῦ μετὰ τὴν Τζίν Χάρλοου, ὅλοι ἤξεραν ὅτι ἡ Μύρνα δὲν ἔμεινε καθόλου ἀπαρηγόρητη.

Ἦταν φανερό ὅτι εἶχε βρεθῇ καὶ γρήγορα μάλιστα ὁ ἀντικαταστάτης τοῦ Οὐίλλιαμ στὴν καρδιά της.

Τὸ μόνο πρᾶγμα πού ἔμεινε μυστηριώδες στὶς ἀρχὲς ἦταν τὸ γεγονός ὅτι παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές των οἱ κουκουμπόλιδες τοῦ Χόλλυγουντ δὲν εἶχαν μπορέσει νὰ καταλάβουν ποῖος ἦ-

ταν ὁ εὐτυχὴς θνητὸς πού κατέκτησε τὴν ὁμορφὴ μελαχροινὴ πρωταγωνίστρια.

Τελευταίως ὅμως σὲ μιὰ πρεμιέρα στὸ περίφημο κινεζικὸ θέατρο τοῦ Χόλλυγουντ, ἡ ἴδια ἡ Μύρνα Λού παρουσίασε στοὺς φίλους καὶ στοὺς δημοσιογράφους ὡς μνηστήρα της τὸν Ἄρθουρ Χόρν Λόου.

Ὁ Ἄρθουρ ἐδήλωσε εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ τύπου ὅτι εἶναι φλογερά, ἐρωτευμένος μετὰ τὴν Μύρνα καὶ σκοπεύει νὰ τὴν παντρευτῇ περὶ τὰ μέσα τοῦ Ὀκτωβρίου.

Ἡ ΕΠΕΜΒΑΣΙΣ ΕΝΟΣ ΚΟΚΚΟΡΑ

Ὁ γνωστὸς γάλλος σκηνοθέτης Ρενέ Πυζὸλ γυρίζει στὶς Κάννες καὶ στὸ Παρίσι ἕνα καινούργιο φιλμ «Πωλεῖται ἕνα παρελθόν» ὅπως ἀναφέραμε καὶ σὲ προηγούμενο φύλλο μας.

Γυρίζανε ἕνα πρῶτὸ μιὰ ὥραιότατὴ σκηνὴ σὲ μιὰ μαγευτικὴ τοποθεσίᾳ

τῶν Καννῶν σὲ μιὰ μεγαλοπρεπῇ βίλλα πού ὑποτίθεται ὅτι ἀνήκει στὴν πρωταγωνίστρια τῆς ταινίας Ζάν Ὠμπέρ. Μέσα σ' ἕνα μαντέρνο αὐτοκίνητο καταθάνει ὁ Μάξ Μισέλ, ἕνας καινούργιος ἡθοποιὸς γιὰ τὸν ὁποῖον ὁ Ρενέ Πυζὸλ προμαντεύει ὅτι εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς καινούργιες δόξες τῆς ὁθόνης. Στὸ βολάν τοῦ αὐτοκινήτου ὁ Πιέρ Μπρασσέρ παίζει τὸν ρόλο τοῦ σωφέρ. Ὅλα εἶναι ἔτοιμα γιὰ τὸ γύρισμα.

Ὁ Πυζὸλ ρίχνει ἐπὶ τέλους τὴν καθιερωμένη κραυγὴ «Σιωπὴ, γυρίζουμε». Τὸ αὐτοκίνητο προχωρεῖ μεγαλοπρεπέστατα καὶ ἀρχίζει ἕνας διάλογος μετὰ ξὺ τῶν δύο ἡθοποιῶν. Συγχρόνως ὅμως ἀκούεται ἕνα διαπεραστικώτατο κουκουρίκου ἀπὸ ἕνα κόκκορα πού φαίνεται ὅτι θὰ βρῖσκεται πολὺ κοντὰ στὴν γειτονιά. «Σταματήστε! φωνάζει ὁ Πυζὸλ ξεαλλος. Ξαναρχίζουμε».

Ξαναρχίσαν... καὶ ὁ κόκκορας τὸ ἴδιο.

—Κάντε νὰ σωπάσῃ ὁ κόκκορας! οὐρλιάζει ὁ σκηνοθέτης. Μὰ πῶς νὰ κάνουν νὰ σωπάσῃ ἕνας

κόκκορας πού ἔχει ἐπιθυμία νὰ χαιρετήσῃ τὸν ἥλιο στὶς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα καὶ ὁ ὁποῖος ἐπὶ πλέον δὲν φαίνεται πουθενά;

Ἡ σκηνὴ ξαναρχίζει τέσσερις φορές διαδοχικὰ χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα γιατί καὶ ὁ κόκκορας κάνει τὸ ἴδιο. Καταστρέφονται μονάχα ἑκατὸ μέτρα ταινίας.

—Μαντρώστε τον! Σφᾶξτε τον! Φάτε τον! ἐξακολουθεῖ νὰ οὐρλιάζει ἀπεγνωσμένα ὁ Πυζὸλ.

Ὅλοι ἀσχολοῦνται μετὰ τὴν ἀνέγερση τοῦ πετεινοῦ καὶ κανεὶς δὲν τὸ κατορθώνει.

Καὶ μόνο πρὸς τὸ τέλος, κυττάζοντας ψηλά, ἀντίκρισαν σὲ ἕνα μεγάλο φράχτη πού κρυβόταν ἀπὸ πυκνὰ φυλλώματα, ἕνα μικρὸ κοκκοράκι πού παρατηροῦσε διασκεδάζοντας τὸ καινούργιο γι' αὐτὸ θέαμα τοῦ γυρίσματος μιὰς ταινίας καὶ περίμενε νὰ ξαναρχίσουν τὴν σκηνή, γιὰ νὰ ἐκσφενδονίσῃ στὸ διάστημα ἀκόμη μιὰ φορά τὸ διαβολικὸ κουκουρίκου τοῦ γιὰ καλοσώρισμα.

Μερικὲς πέτρες, ἐπιδέξια ριγμένες τοῦ ἔδωσαν νὰ καταλάβῃ ὅτι ἦταν περὶ τὸς καὶ ἡ σκηνὴ μπόρεσε νὰ γυριστῇ ἐπὶ τέλους χωρὶς τὴν ἀνεπιθύμητη μουσικὴ ὑπόκρουση.

Ἡ ΡΟΣΕΛΑ ΚΑΙ Ο ΕΡΩΣ

Κάθε ἡθοποιὸς τοῦ Χόλλυγουντ μὲν γίνεται κάπως γνωστὴ γίνεται ἀντικείμενον ἐνὸς ἀκατάσχετου κουκουμπολιού πού ἀφορᾷ κυρίως τὴν αἰσθηματικὴ πλευρὰ τῆς ζωῆς της. Ἔτσι εἶναι πλασμένο τὸ Χόλλυγουντ. Ἡ ἰδιωτικὴ ζωὴ τῶν εἰδώλων τοῦ πρέπει νὰ τροφοδοτῇ ἀδιακόπως τὴν περιέργειαν τοῦ κοινοῦ.

Σήμερα ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ εἰδωλα περιλαμβάνεται καὶ ἡ Ροσέλ Χούδσον, τὰ τελευταῖα φιλμ τῆς ὁποίας εἶχαν θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία καὶ τὴν ἀνύψωσαν στὴν σειρὰ τῶν ἀστέρων πρώτου μεγέθους.

Φυσικὰ ἀπὸ τὴν στιγμή πού ὁ τύπος τὴν ἀνεγνώρισε ὡς ἕνα ἀρκετὰ σημαντικό πρόσωπο τοῦ κινηματογράφου ἐγινε ἀμέσως θέμα ποικίλων διαδόσεων χαρακτήρος μᾶλλον... ρωμαντικοῦ.

Μὰ ἡ Ροσέλ δὲν εἶναι μιὰ γυναικοῦλα ἀπὸ ἐκεῖνες πού ἀνέχονται εὐκόλα τὶς ἀνοησίες τοῦ κόσμου καὶ ἐξαπέλυσε ἀμέσως μιὰ ἀντεπίθεση μετὰ κατηγορηματικώτατὴν δήλωσι: — Ἐγὼ δὲν σκοπεύω νὰ ἐρωτευθῶ προτοῦ γίνω τριάντα χρονῶν. Ἀντιπαθῶ τρομερὰ τὶς ἐπιπόλαιες αἰσθηματικὰς περιπέτειες καὶ ὡς πού νὰ γίνω τριάντα χρόνων δὲν θέλω νὰ βλέπω τοὺς ἀνδρες ζωγραφιστοὺς!...

ΕΝΑΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

Θέλετε νὰ μάθετε ποῖοι εἶναι οἱ πρὸ διασκεδαστικοὶ ἄνδρες τοῦ Χόλλυγουντ; Ἡ μᾶλλον ἐκεῖνοι πού φημίζονται γιὰ τὶς

ἐξυπνες ἀφηγήσεις των;

Λοιπόν, πρῶτος πρῶτος εἶναι ὁ Οὐίλλιαμ Πόουελ, πού θεωρεῖται ὡς ὁ ἄσος τῶν ἄσων. Εἶναι ὁ ἐξυπνότερος «συνομιλητής» τοῦ Χόλλυγουντ, κατὰ γενικὴν ἀναγνώρισιν. Ποτὲ δὲν διηγήθηκε τὴν ἴδια ἱστορίαν δύο φορές.

Ἐπόμενος ἔρχεται ὁ Χέρμπερτ Μάρσαλ, ὁ ὁποῖος πάντα ἔχει πρόχειρες δύο τουλάχιστον ἐξυπνότερες ἱστορίες, τὶς ὁποῖες διηγεῖται μετὰ ἕνα ὕψος πραγματικὰ ἀμίμητα.

Ἀκολουθοῦν ὁ Ρόμπερτ Μογκόμερυ καὶ ὁ Φράνσις Λέντερερ, ἐξίσου ἐξυπνοὶ καὶ διασκεδαστικοί. Ἐπίσης ὁ Σαρλ Μπουαγιέ γοητεύει ὅλους ἀμέσως μὲν ἀρχίζει νὰ μιλά. Εἶναι σχεδὸν πάντα γελαστός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν περίφημο Μωρίς Σεβαλιέ πού σπανίως γελά ἔξω ἀπὸ τὴν σκηνή.

Μεταξὺ τῶν γυναικῶν, διακρίνονται γιὰ τὸ σπιθηροβόλον πνεῦμα τοὺς ἡ Μύριαμ Χόπκινς καὶ ἡ Ἑλλεν Χέϋζ. Ἡ Ἑλλεν

Χέϋζ εἶναι ὡς γνωστὸν παντρεμένη μετὰ τὸν Τσάρλς Μάκ Ἄρθουρ, τὸν διάσημον Ἀμερικανὸν συγγραφέα καὶ γιουμοριστῇ.

ΜΕΝΝΙΕΣ

—Ἄν ἐπρόκειτο νὰ βραβευθῇ ὁ ἡθοποιὸς πού γύρισε τὰ περισσότερα φιλμ σὲ ἑξή μηνες, τὸ πρῶτο βραβεῖο θὰ τὸ ἔπαιρνε ἀσφαλῶς ὁ Χέρμπερτ Μάρσαλ.

—Ἡ Παραυάουντ παρουσιάζει ἕνα ὠραϊότατο φιλμ ὑπὸ τὸν τίτλο. «Τὰ χέρια στὸ τραπέζι» μετὰ πρωταγωνιστὰς τὴν Κάρὸλ Λομπάρ καὶ τὸν Φρέντ Μάκ-Μούρραη.

—Ἐνας νέος στᾶρ πού σύντομα θὰ κατακτήσῃ τὴν δόξα εἶναι ὁ Ντόναλντ Γκούντς. Ἐπαίξε ὡς τώρα στὴν «Ἰστορία τοῦ Λουὶ Παστέρ» καὶ στὸν «Γκάγκστερ τοῦ δρόμου». Οἱ νέες του ταινίες εἶναι ὁ «Ἄντονι Ἀντβέρς» καὶ ὁ «Λευκὸς ἄγγελος».

Ἡ χαριτωμένη Ἰνδοκινέζα στᾶρ Φοὺν Σέιν, τὴν ὁποία θὰ δοῦμε γέτος στὸ νέο φιλμ «Πὸ γὰρ—Ἀρθούρ».

ΤΟ ΠΑΘΗΤΙΚΟΤΕΡΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

Ο Γκοντεφρουά που είχε επιστρέψει ξαφνικά στην Γκλονιέρ παρακολουθεί χωρίς να τον αντιληφθούν μια συνομιλία του Ζερβαί με την Βέρθα, ή όποια του αποκαλύπτει πούδες ήταν στην πραγματικότητα ο Ζερβαί. Αυτός επωφελείται από το τηλεγράφημα του νόμιμος για την άποψή της αποστολής του, για να τον εκθέσει ακόμη περισσότερο στα μάτια την γυναίκα του. Αυτή την φορά τον κατηγορεί ότι της σκότωσε την κόρη της, την Μαρκέλλα! Η Βέρθα τον πιστεύει αλλά αποφασίζει κατά σύσταση του να σιωπήσει και να περιμένει. Πτώμα από την συγκίνηση, πηγαίνει και πέφτει άνασθητη στην σαιζ-λόγκ, στο δωμάτιό της. Ο Γκοντεφρουά, μένει για λίγο κατάπληκτος από ό,τι άκουσε. Στο τέλος αποφασίζει να άποσυρθεί στο δωμάτιό του χωρίς να πη τίποτε. Προτού όμως, περνά από το δωμάτιο της Βέρθας και αφήνει ένα φίλημα στο μέτωπό της. Η Βέρθα το αισθάνεται το φίλημα και ξυπνά, αλλά δεν βλέπει πια κανέναν. Και φαντάζεται πως είναι ένα όνειρο κι' αυτό, σαν τ' άλλα.

33. (Η συνέχεια)

Η ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ

Στην κοιλάδα, κοντά στον Μέζ, που κυλούσε ήρεμα τα κύματά του, ή έκκλησοδία του Μπαζέγγ σημάνει τον ήρρο. Και οι χτύποι της καμ-πάνας άντηχούσαν χαρμύουσιν α' όλο το χωριό. Ποιός μπορούσε να φαντασθεί ότι σε λίγο το μικρό έκκληστοί θα σωριαζόταν σε καμμένα έρείπια;

Το χωριό έψυποσε γεμάτο δραστηριότητα. Ο πόλεμος είχε κηρυχθεί βέβαια, και τα σύνορα ήταν ήδη γεμάτα από στρατό, με το Σεντάν βρισκόταν μακριά από το, πόλεμο και στο Μπαζέγγ ή κυριώτερη φροντίδα τους ήταν οι έσοδοί τους του καλοκαιριού. Τα στάχυα ήταν ώριμα και περίμεναν το δρεπάνι του θεριστού. Άπ' όλες τις άγρεπαύσεις, απ' όλα τα σπιτάκια του χωριού έβγαίνουν άνθρωποι με τα δρεπάνια στον ώμο.

Όλα ήταν ήρεμα, όλα ήταν ειρηνικά... Κι' όμως, σε λίγο θάρχόταν εκεί ο πόλεμος και το ίδιο εκείνο χωριουδάκι και τα περίχωρα θα γινόταν το θέατρο ενός τρομακτικού σπαραγμού και χιλιάδες άταφα πτώματα θα σκέπαζαν τις έκτάσεις που έκάλυπταν τώρα τα δολόχρυσά στάχυα.

Ο ήλιος πλημμύριζε με το φώς του την χαρούμενη έξοχή. Κι' οι άνθρωποι γελοούσαν και τραγουδούσαν πηγαίνοντας στις δουλειές των.

Ο πόλεμος ήταν πολύ μακριά. Δεν θάρχόταν ως εκεί!

Ένα ψηλό παλληκάρι μαυρισμένο απ' τον ήλιο, τραγουδούσε καθώς περνούσε με το δρεπάνι στον ώμο:

«Τά μάτια της άγαπημένης μου είναι πιο γαλάζια από τα κύματα...
Τά χείλη της άγαπημένης μου είναι γλυκύτερα απ' το μέλι...»

Γαυί να μην τραγουδήση το ψηλό ξέ-

νοιαστο παλληκάρι, πηγαίνοντας στην έπιπνη δουλειά του θερισμού, κάτω από τη φλογερή ζέστη του καλοκαιρικού ήλιου; Ο πόλεμος ήταν μακριά. Δεν θάρχόταν ως έδω!

«Κι' είν' τ'α μετάξινα μαλλιά της
άκόμη πιο χρυσά απ' τα στάχυα...
κι' είναι το γέλιο της τραγουδι
κι' είν' ή ματιά της όλο φώς!...»

Ο Γκοντεφρουά προσπαθεί να τακτοποιήσει τις σκέψεις του. Θάθελε να πάρη μια άπόφαση, να καθορίση τι πρέπει να κάνη. Μά ή σκέψη του τ'α χάνει ανάμεσα σε διάφορους συλλογισμούς και μένει άναποφάσιτος. «Α! πόσο καλά τ'α είχε προβλέψει ο άθλιος Ζερβαί! Είτε σιωπήσει ο Γκοντεφρουά είτε μιλήσει, ή Βέρθα θα βασανίζεται πάντα από την ίδια ύποψία, την ίδια φριχτή κατηγορία...»

Και ο Γκοντεφρουά παίρνει την άπόφαση του. Θα άποκαλύψη στη Βέρθα όλα όσα έκανε, όλα όσα έπεχείρησε, όλα όσα έπεζήτησε, από την εποχή που την πρωτοσυνήντησε στην κοιλάδα του Τρέζα ως την βραδυά που έπεχείρησε με κίνδυνο της ίδιας του ζωής να σώση την Μαρκέλλα από τα θολά νερά του Βάρτ. Και όταν θα τής πη:

—Έχω έκαστομύρια!

Έκείνη θα τον πιστέψη. Θα πιστέψη στην άγάπη του...

Στο δάσος, το ψηλό παλληκάρι, έξακλουθεί να τραγουδή ξένοιαστα:

«Τά μάτια της άγαπημένης μου
είν' πιο γαλάζια απ' τα κύματα...
Τά χείλη της άγαπημένης μου
είναι γλυκύτερα απ' το μέλι...»

Γιατί να μην τραγουδήση το ξένοιαστο παλληκάρι; Ο πόλεμος είναι πολύ μακριά. Δεν θάρχη ως έδω!...

Κι' ενώ εκείνος τραγουδά, ο Γκοντεφρουά βυθίζεται σε σκέψεις. Συλλογίζεται τον Ζερβαί, το σιωπηλό και τρομακτικό μίσος του. Κι' έξαφνα μια λάμψη φωτίζει τα σκοτάδια του πνεύματός του... Και στη λάμψη αυτή την άστραπιαία, διαβλέπει, μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο, πράγματα τόσο τρομερά που άσυναίσθητα κρύβει τα μάτια του με τα χέρια του.

Ένα γεγονός, ένα γεγονός που ξυπνά στη μνήμη του, δημιουργεί, μέσα στο μυαλό του κόμητος, τον δεσμό που συνενώνει ολόκληρη σειρά έγκλημάτων του Ζερβαί. Και το γεγονός αυτό είναι ή διάρρηξη του χρηματοκιβωτίου. Οι έκαστο χιλιάδες φράγκα που έκλάπησαν!

Ο Γκοντεφρουά σκεφτόταν:

—Ο άνθρωπος που διέρρηξε το χρηματοκιβώτιο, για να με βλάψη, για να κατηγορηθώ, για να έμποδισή τον γάμο μου, ο άνθρωπος αυτός, ήταν ο Ζερβαί! Δεν μπορεί παρά να ήταν ο Ζερβαί!

Και συνεπέρανε με την ίδια άμειλικτη λογική:

—Ο άνθρωπος που έγραψε, σε μένα όπως και σ' όλους τους ύποψηφους μνη-

στήρες της Βέρθας, τις άνώνυμες έπιστολές, είναι ο Ζερβαί!... Ο δαίμων του κακού, που άγρυπνεί με το μίσος του έπάνω από το σπιτί αυτό, είναι ο Ζερβαί, ο «καλός» Ζερβαί!

Ο κόμης αισθάνεται ένα ρίγος να διατρέχη το σώμα του. Άναθυμάται ότι όλες οι δυστυχίες της Βέρθας άρχισαν απ' την μέρα που ο έραστής της Ζάν ντ' Ωτρεμόν, ο όποιος έπρόκειτο να γίνη σύζυγός της, σκοτώθηκε στο κυνήγι μ' έναν τρόπο μυστηριώδη... Και ο Ζερβαί είχε συμμετάσχει στο κυνήγι αυτό!

Για τον Γκοντεφρουά δεν ύπάρχει ή παρμικρή άμφιβολία:

—Ο άνθρωπος που σκότωσε τον μνηστήρα της Βέρθας, ύπολοχαγό ντ' Ωτρεμόν, είναι ο Ζερβαί!

Άν όμως ο κόμης άναρρίγησε, αν άρχισε έτοι άπότομα να τρέμη σαν ένα παιδί, είναι γιατί μια φριχτή ύποψία πέ-ρασε από το μυαλό του:

—Ο άνθρωπος που ένήργησε να δολοφονηθή ή Μαρκέλλα για να κατηγορήση τον κόμητα για τον θάνατό της, δεν είναι μήπως ο Ζερβαί;

Πίσω από το δάσος, άκούεται άκόμη ολόένα πιο άκαθόριστα, ολόένα πιο σβυσμένα το τέλος του τραγουδιού:

«...κι' είναι το γέλιο της τραγουδι...
κι' είν' ή ματιά της όλο φώς!...»

Γιατί να μην τραγουδήση το ψηλό ξένοιαστο παλληκάρι του Μπαζέγγ; Ο πόλεμος είναι μακριά! Δεν θάρχη ως έδω!

Ο Γκοντεφρουά ύστερα από ώριμη σκέψη πήρε την άπόφασή του.

Στον σιδηρόδρομο, κατά το μεγάλο του ταξίδι από το Πόζεν ως τα Βελγικά σύνορα, είχαν άποφασίσει να άποκαλύψη στην Βέρθα όλα τα μυστικά του παρελθόντος του, κατακτώντας έτσι μονομιάς την καρδιά της Βέρθας που έμενε κλειστή σ' αυτόν.

Σήμερα, αντιστρέφοντας δλωσδιόλου το σχέδιό του ήταν άποφασισμένος να μην πη τίποτα. Η Βέρθα θα έξακολουθούσε να πιστεύη ότι και αν ήθελε. Έπρεπε να μην άλλ'αξη τίποτα στην δυστυχία της ζωής της. Εκείνη είχε πιστέψει στην ταπεινότητα του χαρακτήρος του, στην άτιμία του. Θα πίστευε, τώρα, επί πλέον, και στο έγκλημά του. Τι σημασία είχαν όλα αυτά, προς το παρόν!

Διότι ένα μεγάλο καθήκον ύψωνόταν άπότομα μπροστά στον κόμητα ντ' Λαντεναί, ένα τρομακτικό, καθήκον, στην έκπληρωση του όποιου θα θυσίαζε την ύλη του επί πολλών καιρό άκόμη...

Έπρεπε να άποκαλύψη τον Ζερβαί!

Θα θυσίαζε ολόκληρη την ζωή του, εν ανάγκη για να ανακαλύψη την αλήθεια! Την αλήθεια για τον θάνατο του ύπολοχαγού ντ' Ωτρεμόν. Την αλήθεια για τις άνώνυμες έπιστολές. Την αλήθεια για την διάρρηξη του χρηματοκιβωτίου. Τέλος, και πρό πάντων—ω! αυτό πρό πάν-

ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΑΝΤΙΟ!

των— την αλήθεια για τον θάνατο της Μαρκέλλας.

Με έναν τέτοιο αντίπαλο, το καθήκον αυτό θα ήταν πολύ δύσκολο. Ο Γκοντεφρουά το άντιλαμβάνονταν αυτό.

Μήπως όμως δεν είχε με το μέρος του την αθωότητα του και το δικη;

Και έπειτα, μια άπρροξεία του άθλιου αυτού έδινε στον κόμητα ένα πλεονέκτημα που θα έφρόντιζε να έπωφεληθή: είχε άποκαλυφθή! Η δύναμή του που ως τώρα σιωπούσε στην ύπουλότητά του, στην μεγάλη τέχνη που είχε να ύποκρίνεται, στην άπομάκρυνση της ύποψίας, στην άπόλυτη άγνοια που... σαν όλος ο κόσμος για τον άληθινο χαρακτήρα του, για το μίσος του, για τις μοχθηρίες του, και τις φιλοδοξίες του.

Τώρα όμως όλα αυτά είχαν φανερωθή. Ο Γκοντεφρουά τον ύποψιάζονταν!

Άπό την ύποψία ως την βεβαιότητα θα μεσολαβούσαν αρκετά γεγονότα βέβαια, μολονότι όμως μεταχειρίζονταν διαφορετικά μέσα, ο κόμης ήταν αρκετά ευιατός ώστε να άγωνισθή εναντίον του ανθρώπου αυτού. Είς το έξής μάλιστα, ο Ζερβαί, θα ήταν σε μειονεκτικότερη θέση άπέναντι του κόμητος ντ' Λαντεναί στον άγώνα αυτόν που άνοιγόταν ανάμεσα τους, για την ζωή, για την εύτυχία. Πραγματικά, ο ένας από τους αντιπάλους άγνοούσε την πραγματική αξία του άλλου. Ο Ζερβαί δεν ένώνριζε παρά ένα κόμητα ντ' Λαντεναί, άδιοπεριφρόνητο και άν'ανδρο, του όποιου ή συμπεριφορά, από την εποχή του γάμου του, είχε διεγείρει την γενική άγανάκτηση... Πίστευε ότι είχε να κάνη με έναν τυχοδιώκτη, με ένα προικητήρα. Αυτό ήταν το αδύνατον σημείον του. Ο Γκοντεφρουά, αντίθετως, είχε καταλάβει πρό όλων την θηριώδη σκληρότητα που κρυβόταν κάτω από την φαινομενική γλυκύτητα του Ζερβαί. Μια άστραπη τ'α είχε φωτίσει όλα. Και ή κατεύθυνσις της ζωής του είχε χαραχθή άπότομα, της ζωής του που θα άφωσιονόταν στο έξής στην ανακάλυψη του έγκληματος, στην τιμωρία του έγκληματίου, στην τιμωρία του έγκληματίου.

Γνωρίζοντας όμως και ύποψιαζόμενος τον Ζερβαί—χωρίς εκείνος να έχη αντιληφθή τίποτα—ο Γκοντεφρουά αν ήθελε να κρατήσει το πλεονέκτημα αυτό ήταν ύποχρεωμένος να ζήση κοντά στην Βέρθα όπως και στο παρελθόν, χωρίς να άποκαλύψη τίποτα από όσα θα μπορούσαν να άλλ'αξουν τ'α αισθήματα της γυναίκας του...

Να γιατί άπεφάσισε να σιωπήση ύστερα από την συνδιάλεξη που είχε άκούσει της Βέρθας και του Ζερβαί.

Τίποτα δεν θα άλλ'αζε στον κόμητα Γκοντεφρουά που είχαν γνωρίσει όλοι ως τώρα.

Δεν θα άκουε τις βρισιές. Θα ύπέμενε την περιφρόνηση. Θα έσκυβε το μέτωπό του μπροστά στις προσβολές. Θα έβλεπε—χωρίς καμιά θλίψη να σκιάση το

μέτωπό του, θα έβλεπε τα ώρια μάτια, της Βέρθας να άποστρέφονται από εκείνον με ένας είδος φρίκης και ντροπής: ήταν έτοιμος για όλα αυτά.

Είχε την έμπιστοσύνη! την έμπιστοσύνη στο μέλλον, την έμπιστοσύνη στον έαυτό του, στο έρωτά του, στην τιμιότητά του, στην άγνότητά της ζωής του...

Ήταν βέβαιος ότι θα θριάμβευε μια μέρα.

Οι έξηγήσεις αυτές ήταν χρήσιμες για να κατανοηθή σε ποιά αισθήματα ύπήκουε ο κόμης και σε ποιά αισθήματα θα ύπήκουε και άργότερα κρατώντας μια έπιμονη σιωπή σε ό,τι θα μπορούσε να φωτίση την Βέρθα, τον Ζερβαί, την κοινή γνώμη, και να τους άποκαλύψη το μυστικό της περιουσίας του. Η άποκαλύψις του μυστικού αυτού που θα φάνερωνε την ευθύτητα του Γκοντεφρουά θα έσήμαινε πραγματικά την κατάκτηση της άγάπης της Βέρθας, την εύτυχία...

Συγχρόνως όμως θα έσήμαινε και την

τιμωρία του Ζερβαί! Τα έγκλήματά του δεν θα έμεναν χωρίς έκδίκηση! Και ο Γκοντεφρουά συνεπέρανε μεγαλόφωνα αυτό στο όποιον θα άφιέωνε στο έξής ολόκληρη την ζωή του: Η τιμωρία του τέρατος!

ΖΕΡΒΑΙ ΚΑΙ ΓΚΟΝΤΕΦΡΟΥΑ

Ο κόμης περίμενε άκόμη μια δυό ώρες προτού έμφανισθή.

Κατέβηκε κρυφά, διέσχισε τον λαχανόκηπο και έαναβρέθηκε στο δάσος χωρίς να τον αντιληφθή κανείς.

Άπό εκεί διευθύνθηκε στο ιματοουργείο. Έμφανίσθηκε στα έργαστήρια, από τα όποια είχαν κλείσει τ'α μισά άφούτου είχε κηρυχθή ο πόλεμος και σε λίγο θα έκλειναν και τα υπόλοιπα.

Ύστερα διευθύνθηκε στο γραφείο του Ζερβαί.

—Καλημέρα Ζερβαί, είπε ο κόμης. Σαν να μου φαίνεται ότι ήλθα λίγο άπρόσπτα...

Καμιά συγκίνηση δεν φανερώθηκε στο άδιαπέραστο πρόσωπο του Ζερβαί. Όύτε ένας μύς δεν κινήθηκε. Σηκώθηκε με το χαμόγελο στα χείλη και έσφίξε το χέρι που του έτεινε ο κόμης.

—Μετρούσα τις ώρες, άπάντησε ο Ζερβαί, και σ'ας περίμενα κάθε πρωί και βράδυ...

—Πήρες το τηλεγράφημά μου;

—Τό πήρα.

—Δεν είπες τίποτα

στην κόμης;

—Τίποτα!

Ο κόμης μισόκλεισε τα μάτια του για να κρύψη την λάμψη της όργης του. Για μια στιγμή, ένιωσε μια άκρατη έπιθυμία να ριχθή στον άνθρωπο αυτόν, να τυλίξη τα δάχτυλά του γύρω από τον λεπτό εκείνο λαιμό, και να σφίξη, να σφίξη ως που να σωριασθή μπροστά του νεκρό το φέτι εκείνο... Μά συγκρατήθηκε έγκαίρως και είπε μόνον:

—Θά σου τ'α διηγηθώ όλα! Έλα!

Τυπικός, ο καλός Ζερβαί, ύπήκουσε.

Περιλαμβάνονταν στο σχέδιο του κόμητος ντ' Λαντεναί να του τ'α άποκαλύψη όλα, καθώς ήταν βέβαιος ότι ο άθλιος θα έσπευδε να τ'α μετάδωξη στην κόμης.

Και του άφηγήθηκε το ταξίδι του, σε όλες του τις λεπτομέρειες. Την άφιξη του στο Ράτσην, τον θάνατο της γρηγής Λίνας Κίφερ, την έαφική άναχώρηση της Μαρκέλλας με το άμάξι ενός περαστικού άμαξά την καταδίωξη του άμαξίου εκείνου μέσα στα σκοτάδια, στους κατεστραμμένους δρόμους. Ύστερα την συνάντηση του Μπαζέγγ.

—Θεέ μου, Θεέ μου, φώναξε ή Βέρθα και έκρυψε το πρόσωπό της μέσα στα χέρια της.

απελπισμένου από την καταστροφή του άμαξιού του που είχε αναποδογυρίσει σε ένα βράχο.

Την καταστροφή που έπακολούθησε, το κατακύλισμα του νέου κοριτσιού στα νερά του Βάρτ, τις ανώφελες προσπάθειές του, την βεβαιότητα του θανάτου της.

Τά είπε όλα χωρίς να ξεχάσει την παρμική λεπτομέρεια. Τά είπε γιατί ήταν η αλήθεια.

Ο καλός Ζερβαί έσφιξε τα χέρια του κόμητος όταν εκείνος τελείωσε την αφήγηση του. Ήταν πολύ ταραγμένος για να εκφράσει αυτό που αισθανόταν.

Περιωρίστηκε να ψιθυρίσει:

—Ω! κύριε κόμη, τι μεγάλο δυστύχημα!... Δεν πρέπει να μάθω τίποτα ποτέ ή κυρία ντε Λαντεναί.

—Αυτή είναι η γνώμη σου, Ζερβαί; —Αυτή είναι η γνώμη μου.

—Θά την ακολουθήσω. Είναι ανώφελο πράγματι να ανανεώσω το πένθος της.

Θά την κάναμε να χύσει, για μια δεύτερη φορά, όλα τα δάκρυα που έχυσε όταν ο πατέρας της της ανήγγειλε ότι η Μαρκελλά πέθανε.

Με πόση πυρετώδη περιέργεια και πόση σκληρή χαρά ο Ζερβαί είχε ακούσει την αφήγηση αυτή. Τού φαινόταν ώριμες στιγμές ότι δεν ήταν ο κόμης που μιλούσε, αλλά ο Μπαίκερ ο ίδιος, τόσο καλά παρακολουθούσε όλες τις λεπτομέρειες της καταστροφής.

Λίγο έλειπε να αποτύχει ο Μπαίκερ. Μια καθυστέρηση λίγων λεπτών και ο κόμης θά έφθανε πρώτος στο σπίτι της Λίνας Κίφερ και θά έπαιρνε μαζί του την Μαρκελλά!

Ωρισμένος, είχε τύχη ο καλός Ζερβαί!

Αναπαριστούσε την σκηνή μέσα στο μυαλό του βήμα προς βήμα. Ο Φρίτς Μπαίκερ ήταν άσφαλτος ένα παλληκάρι έξυπνο και ποιητικό. Είχε κερδίσει έντιμα τα χρήματα που είχαν συμφωνήσει.

Ο Ζερβαί τώρα, δεν επιθυμούσε πια παρά ένα πράγμα: μια σφαίρα γαλλική ή μια όβριδα να εξαφανιστεί και τον συνόχο του...

Και υπήρχαν πολλές πιθανότητες να πραγματοποιηθεί η ευχή του αυτή. Ο κόμης άφησε τον Ζερβαί για να πάει στην γυναίκα του.

Ήταν καιρός. Δεν ένοιωθε τώρα μόνον όργη. Αισθανόταν μια μεγάλη αηδία και αγωνία να τον κυριεύει.

Την στιγμή που απομακρυνόταν ο Ζερβαί έλεγε γλυκά, ντροπαλά, με μάτια χαμηλωμένα και ένα λυπημένο χαμόγελο:

—Θεωρώ περιττόν, κύριε ντε Λαντεναί, να σάς διαβεβαιώσω και πάλιν, στην περίπτωση αυτή για όλη την άφωσίωση που αισθάνομαι για σάς.

Στην τρομακτική αυτή ψυχραιμία του αντιπάλου του, ο Γκοντεφρουά απήντησε με την ίδια ψυχραιμία:

—Ξέρω ότι έχω στο πρόσωπό σας ένα φίλο, όπως είναι σπάνιο να συναντήσει κανείς στην ζωή του δόλοκληρη.

Και είπε την φράση αυτή τόσο καθαρά, με μια τέτοια ειλικρίνεια στον τόνο του, που ο Ζερβαί όλο προσεκτικός και άν ήταν, δεν θά μπορούσε ποτέ να υποψιασθεί το φοβερό δράμα που ανέστανε την καρδιά του κόμητος.

Ο Γκοντεφρουά διευθύνθηκε προς το μέγαρο της Γκλωριέτ, μπήκε μέσα σαν να έφθανε από τον σταθμό του Σεντάν

και άμέσως έσημανε τους υπηρέτες του για να ειδοποιήσουν την κυρία ντε Λαντεναί για την επιστροφή του.

Ποτέ δεν έμπαινε στο ιδιαίτερο διαμέρισμα της γυναίκας του όταν η Βέρθα βρισκόταν εκεί. "Αν έρχόταν καμιά φορά κρυφά, σαν τον κλέφτη, το έκανε όταν ήταν βέβαιος ότι δεν θά την συναντήσει καθόλου. Πραγματικά αισθανόταν την ανάγκη να ζήσει λίγο στο μυστηριώδες περιβάλλον της γυναίκας που αγαπούσε, να αναπνεύσει την ατμόσφαιρα του δωματίου αυτού που ήταν ποτισμένη από το άγαπημένο της άρωμα, να αγγίξει με τα χέρια του τα χιλιά μικροπράγματα, τα διάφορα αντικείμενα πολυτελείας και τα κομψά μπιμπέλο ανάμεσα στα οποία ζούσε η κόμηση. Περνούσε εκεί μερικές ευτυχισμένες στιγμές, συγκινημένος βαθύτατα, με όλα τα παράπονά του, με όλες τις ελπίδες του.

Η μόνη περίπτωση που συντηνόντο ήταν στο τραπέζι, ή σε τυχαίες συναντήσεις στον κήπο ή στο δάσος.

Η Βέρθα κατέβηκε στο σαλόνι του Ισσογιού και τον περίμενε εκεί, τρέμοντας από φόβη, βαδίζοντας επηρεασμένη ακόμα από τους ανανδρους υπαινιγμούς του Ζερβαί Φλοριζέ.

Τι θά της έλεγε άραγε; Θά της διηγόταν το ταξίδι του, έφευρικοιτάς διάφορα ψέμματα, ή απλούστερα θά σιωπούσε αποφεύγοντας έτσι τους κινδύνους των ψευμάτων αυτών;

Κρύβοντας την ταραχή του, εκείνος δεν της μίλησε παρά για τον εαυτό της την υγεία της, για τον πόλεμο, για ό,τι ήταν δυνατόν να λεχθεί. "Εμεινε ήρεμος, κυρίαρχος του εαυτού του. Δεν έκανε κανένα υπαινιγμό για την Μαρκελλά, για την Λίνα Κίφερ. Δεν μίλησε καν για τους τόπους της Γερμανίας που είχε επισκεφθεί.

Η Βέρθα τον άφησε να μιλή χωρίς να προφέρει λέξη. Κατάχλωμη, κινδυνεύοντας να λιποθυμήσει από την φόβη, παρατηρούσε τον άνδρα αυτόν που δεν φαινόταν καν στενοχωρημένος ύστερα από ένα τέτοιο έγκλημα και κατέληξε να διερωτάται αν ήταν ποτέ δυνατόν να το είχε διαπράξει!

Στο πρόσωπο εκείνου που της μιλούσε, αναζητούσε τα χαρακτηριστικά του έγκληματιού.

Και όμως το μέτωπό του ήταν το μέτωπο ενός έξυπνου ανθρώπου: φανέρωνε καθαρά την καλωσύνη και την σταθερότητα. Και πίσω από το μέτωπο αυτό είχε γεννηθεί η σκέψη της δολοφονίας!...

Αυτά τα μάτια που έβλεπε μπροστά της είχαν αντικρύσει την Μαρκελλά. Αυτά τα χείλη, που τό χαμόγελό τους εξέφραζε κάποτε τόσο γλυκά και τρυφερότητα—παρ' όλα αυτά, ήταν υποχρεωμένη να το αναγνωρίσει αυτό—αυτά τα χείλη είχαν συσπασθεί με λύσσα, ενώ τα χέρια, χέρια λεπτά, τρυφερά, λευκά σαν χέρια γυναίκας είχαν κτυπήσει ανοίγοντας μια θανάσιμη πληγή!...

Ήταν ποτέ δυνατόν; Και τολμούσε να ξαναπαρουσιασθεί μπροστά της χωρίς κανένα ρίγος... 'Απέναντι σε μια τέτοια σκληρότητα, εκείνη αμφέβαλλε.

Η συνάντησής των υπήρξε σύντομη.

"Όταν εκείνος έφυγε η Βέρθα αισθάνθηκε τον εαυτό της άνακουφισμένο και ανέπνευσε Πρό δλίγου, η ατμόσφαιρα ήταν βαρεία γύρω της. Άσφυκτιούσε. Της φαινόταν ότι έκινειτο και ανέπνεε μια ατμόσφαιρα αίματος. 'Ανέβηκε στο διαμέρισμά της.

Το άπογευμα με τη σκέψη ότι ίσως ο κόμης ντε Λαντεναί είχε δει τον Ζερβαί και του είχε μιλήσει έπεζήτησε να συναντηθεί με τον τελευταίο αυτόν. Και ο ίδιος, έξω άλλου, την γύρευε.

Αντήλλαξαν μερικές λέξεις βιαστικές ύστερα από μια γρήγορη ματιά, με την οποία ο προσεκτικός Ζερβαί βεβαιώθηκε ότι ο κόμης ντε Λαντεναί δεν μπορούσε να τους αντιληφθεί.

—Τον είδα; ρώτησε την Βέρθα.

—Ναί, σήμερα το πρωί.

—Δεν σάς είπε τίποτα;

—Ούτε μια λέξη για την Μαρκελλά...

Μόνο κοινοτοπίες.

—Εγώ τα ξέρω όλα...

—'Α! και λοιπόν, Ζερβαί; Λοιπόν;

—"Όλα όσα είχα προβλέψει συνέβησαν...

—Σκότωσε το παιδί μου;

—Το σκότωσε!

—Θέε μου! Θέε μου! φώναξε η Βέρθα και έκρυψε το πρόσωπό της μέσα στα χέρια της.

Της διηγήθηκε όλη την περιπέτεια στον Βάρτ, μέσα στην πένθιμη νύχτα, με όλες τις λεπτομέρειες που είχε ακούσει από τον κόμητα τον ίδιο.

Εκείνη έφυγε τρέχοντας, σαν χαμένη, γιατί τώρα δεν αμφέβαλλε πια καθόλου... Δεν ήταν ένα τυχαίο δυστύχημα που έπαιξε την Μαρκελλά στα θάλα νερά του ποταμού... ήταν το έγκληματικό χέρι του Γκοντεφρουά. Το μακρύ, τρυφερό και λεπτό χέρι με τα περιποιημένα δάχτυλα, που έμοιαζε χέρι γυναίκας.

Προετοιμασμένη καταλλήλως από τον Ζερβαί, πίστεψε άμέσως την δολοφονία. Η Βέρθα είχε φύγει τρέχοντας και ο καλός Ζερβαί δεν πρόφτασε καν να την ρωτήσει τι σκόπευε να κάνει και ποιά απόφαση είχε πάρει...

Ξαναγύρισε στον δρόμο και έπέστρεψε στο νηματοργείο.

Δεν είχε αντιληφθεί, πίσω από ένα σωρό ξύλων, όχι πολύ μακριά, έναν άνδρα, που δεν είχε ανάγκη να ακούσει την συνομιλία τους για να φαντασθεί τι έλεγαν: τον Γκοντεφρουά ντε Λαντεναί.

"Ετσι στο μέλλον, ο Ζερβαί δεν θά έκανε πια ούτε ένα βήμα χωρίς να τον παρακολουθεί παντού και αδιάκοπα μια φλογερή περιέργεια. Παντού, δυο μάτια, που δεν τους εξέφυγαν τίποτα πια θά παρακολουθούσαν και τις παραμικρότερες ενέργειές του. Δυο αυτιά απληρστά θά άκουσαν και τις παραμικρότερες όμιλίες του. Ο Ζερβαί θά περπατούσε, θά γύριζε, θά έκινειτο, μέσα σε ένα κύκλο από τον οποίο δεν θά έβγαινε πια. Και δεν θά τό φανταζόταν καν...

Μόνο, παρ' όλα αυτά, ο κόμης ήταν τρομοκρατημένος. Γιατί η κόμησης μπορούσε να έγειρε έναντιον του μια φοβερή κατηγορία. Και στην κατηγορία αυτή, την στιγμή εκείνη, αυτός δεν θά μπορούσε να απαντήσει.

Τι να πη; Ποιές αποδείξεις να δώσει για την αθωότητά του; Καμιά... Και αν η Βέρθα τον κατηγορούσε ήταν χαμένος.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

Αντίκρυ στον καθρέπτη

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΠΩΛ ΕΜΙΛ

Ξαφνικά μούπωσε το κουμπί του κολλάρου. "Επese στο χαλί, κοντά στο κρεβάτι, κύλησε, χάθηκε. "Εσκυφα. Πού να είχε χωθεί. "Εφαξα πάνω στο χαλί. Δεν ήταν. "Εμεινα σκυμμένος. "Υστερα, το είδα. "Ήταν ακριβώς κάτω απ' το κρεβάτι. Το μικροσκοπικό αντικείμενο έλαμπε, σαν να με κορόιδευε, εύχαριστημένο που με είχε στενοχωρήσει. Καθώς δεν προλάβαινα να ψάξω για άλλο κουμπί, χώθηκα κάτω απ' το κρεβάτι για να το πιάσω. Κι' ενώ θρискόμουν εκεί, άνοιξε ξαφνικά η πόρτα κι' η γυναίκα μου μπήκε, σιωπηρά, τραγουδώντας ένα ρεφραίν, μέσα στο δωμάτιο.

Στην άρχή, σκέφτηκα να την φωνάξω: "Ζερμαίν! Κι'ότα που χώθηκα να να ψαρέψω το κουμπί μου. "Αντιθέτως όμως σάπασα. "Εβλεπα τα γοβάκια της γυναίκας μου να πηγαίνονται άργα μέσα στο δωμάτιο: γοβάκια κομψά. Οι κάλτσες ήταν μεταξωτές. "Η γυναίκα μου θά ήταν εύθυμη γιατί εξακολουθούσε να τραγουδά. Ξαφνικά, σταμάτησα μπροστά στον καθρέπτη. "Ακουσα ένα έλαφρό, μεταξίνο θρόισμα κι' είδα το φόρεμά της να πέφτει χάμω.

"Ασφαλώς, η γυναίκα μου νόμιζε πως είχα φύγει. Της είχα πη πως είχαμε συνεδρίαση του διοικητικού συμβουλίου κι' όχι μόνο θά την άφηνα μόνη αλλά θά φορούσα και ένδυμα έσπεριδος αλλά το κουμπί τοι' αναθεματισμένου κολλάρου με είχε βάλει τώρα σ' αυτή την δύσκολη θέση. Χαμογελώντας η Ζερμαίν μου είχε απαντήσει: "Θά σε περιμένω εδώ. "Εχω να διαβάσω ένα έξοχο ρομάντσο. "Αντιθέτως, όμως είχα πη ένα μικρό ψέμμα. Γιατί τότε ετοίμαζόταν ν' αλλάξει φόρεμα;

"Απ' τις φράντζες του σκεπάσματος μπορούσα να βλέπω τον καθρέπτη, χωρίς να είμαι ορατός. "Εβλεπα το χαμογελαστό πρόσωπο της γυναίκας μου, που δεν ήταν όπως συνήθως. Είχε μιαν έκφραση σκληρότητας. Μου φαινόταν πως ήταν μια Ζερμαίν διαφορετική από εκείνην που έβλεπα καθημέρα. Την πρόσεξα.

"Αρχισε να λιμάρη τα νύχια της κι' ύστερα άναψε ένα σιγαρέττο. "Ανάμεσα απ' τον καπνό, πρόσεχε το πρόσωπό της, στα χείλη της ζωγραφίζονταν ένα παράξενο χαμόγελο έσκυβε περισσότερο μέσα στον καθρέπτη κυττάζοντας, κατάματα. "Υστερα έπαψε το κάπνισμα, κύτταξε το ρολόι. Τόβγαλε απ' το χέρι της και τό άφησε επάνω στο μαρμαρό. "Αρχισε να φτιάχνει τα μάτια της μ' ένα μικροσκοπικό πινέλο. Πρώτα τα τσίνοια, ύστερα τα φρύδια. "Ανοιγόκλεινε τα μάτια ύστερα τα κρατούσε επίμονα ανοιχτά. "Υστερα, άρχισε να πουδράρεται με προσοχή. Τέλος, σηκώθηκε. "Ανοιξε το μεγάλο ντουλάπι και πήρε μια θραυτική τουαλέττα, πολύ κομψή, πολύ ντεκολτέ μ' ένα μεγάλο τριαντάφυλλο απάνω στον δεξιόν θυ. Σκέφτηκα: "Ντύνεται για να βγει. Πού θά πάει όμως; Μου είπε πως θά μινε στο σπίτι για να διαβάσει. Κι' αντιθέτως... "Η σκιά της αμφιθόλιας και

της ζήλειας άρχισε να με βασανίζει: Μήπως ήταν η συνησμένη ιστορία της γυναίκας που έπωφελείται της απουσίας του συζύγου για να συναντήσει κάποιον; Της νεαρής συζύγου που ο σύζυγός της, άπασχολημένος με τις υποθέσεις του, παραμελεί κι' είναι υποχρεωμένος να την αφήνει μόνη πολλές ώρες, το θράδυ; "Ίσως.

Και πάλι, η Ζερμαίν πλησίασε στον καθρέπτη. Κάθισε, πήρε το ρούζ κι' έθαψε τα χείλη της. Συνήθως, λίγα λεπτά της άρκοιισαν γι' αυτό το θέψιμο. Τώρα, αντίθετως, θαφόνταν με άργες κινήσεις. "Υστερα φόρεσε, με τις ίδιες άργες κινήσεις, το φόρεμά της. "Ήταν υπέροχη ώραία. Μια Ζερμαίν

Δεν στενοχωρήθηκε κάτω από το κρεβάτι.

όλοσδιόλου άγνωστη σε μινάι μου φαινόταν πιο ψηλή και πιο ξανθή. Μου άρεσε πιο πολύ έτσι. Ο καθρέπτης, φωτισμένος από τέσσερα μέρη, μούστεινε την εικόνα της. Μου φαινόταν πως μόνη εκείνη την στιγμή έβλεπα την πραγματική έκφραση του προσώπου της Ζερμαίν, χωρίς μελετημένες πόζες και πλαστά χαμόγελα. Κι' ο καθρέπτης μου μιλούσε. Με μια παράξενη αγωνία τον άκουσα να μου λέει: "Σε άπατά.

"Απόψε, ενώ εσύ θά συζητάς για άριθμούς και προβολογισμούς, εκείνη θά πάη σε κανένα κέντρο διασκεδάσεως με άλλον. Βλέπεις πως είναι αλλαγμένη; Δεν βλέπεις πως φόρεσε την πιο καλή της τουαλέττα, την πιο ντεκολτέ; Κι' ο καθρέπτης δεν έλεγε ψέμματα, δεν έκρυβε τίποτα, δεν μπορούσε και δεν θά κατώρωνε να κρύψει τίποτα. "Η καλύτερη απόδειξη ήταν μπροστά

μου: η Ζερμαίν, μπροστά στο κρύσταλλο, ήταν μια άλλη Ζερμαίν, έντελως αντίθετη μ' εκείνην που είχα γνωρίσει ως τότε.

Ξαφνικά, άκούστηκε το τηλέφωνο. Την είδα να χαμογελά, μιλώντας: "Ναί, εγώ είμαι λαμπρά... Πώς;... Ναί, ναί... Σύμφωνοι. Γειά σου και πολλά φιλάω.

Τώρα δεν είχα την παραμικρή αμφιβολία. "Ενώ μιλούσε, κύτταζα την εικόνα της μέσα στον καθρέπτη, όπου τα μάτια της άκτινοβολούσαν γεμάτα χαρά. Ποιος να είχε τηλεφωνήσει; "Εκείνος; Ποιος νάταν εκείνος; Κανένας φίλος μου;

"Ίσως να κινήθηκε, γιατί το κρεβάτι έτριξε λιγάκι. "Εκείνη στράφηκε απότομα, τρομαγμένη. Για μισό δευτερόλεπτο, μου φάνηκε σαν να είχε αντικρύσει το βλέμμα της το δικό μου, κρυμμένο πίσω απ' τις φράντζες του σκεπάσματος. "Ίσως όμως να γελάστηκα, γιατί στράφηκε γαλήνια, προς τον καθρέπτη. "Αναψε κι' άλλο σιγαρέττο θαύμασε το ντεκολτέ της τραγούδησε, έκανε μερικά δήματα μέσα στο δωμάτιο. "Υστερα, βγήκε έξω. Μουδιασμένος, γέγχα κάτω απ' το κρεβάτι.

Στον διάδρομο, δεν ήταν κανείς. "Ωρμησα μέσα στην σάλ-ντε-μπαίν. "Όταν επέστρεψα στην κρεβατοκάμαρα, η Ζερμαίν θρискόταν και πάλι εκεί, κοντά στον καθρέπτη.

—Κι' εγώ θαρρούσα πως είχες βγει, είπε.

Χαμογέλασε κυττάζοντας το παντελόνι μου που ήταν γεμάτο σκόνη.

—Πού ήσουν; ρώτησε με περιέργεια. Κάθισες χάμω;

—Γιατί, την ρώτησα χωρίς να προσέξω την έρώτησή της—γιατί φόρεσε αυτή την τουαλέττα; Δεν θάμινε στο σπίτι να διαβάσει εκείνο το ρομάντσο;

Δεν άποκρίθηκε άμέσως. Δίστασε. Με πλησίασε και κυττάζοντάς με κατάματα, ψιθύρισε:

—Δεν στενοχωρήθηκες κάτω απ' το κρεβάτι; Κύτταξε ελαγνιματισκόνες "Αραγε να με είδε ή να μάντεψε; Δεν τα χάνω όμως. Ρωτώ:

—Ζερμαίν, ποιος σού τηλεφώνησε; "Η Σιλβία. Μου είπε πως άδριο θάρρη να πάρουμε μαζί το τσάι.

—Και από σήμερα φόρεσε την καλύτερη τουαλέττα σου, την πιο ντεκολτέ;

—"Απλούστατα: το ραντεβού σου για την συνεδρίαση του διοικητικού συμβουλίου ήταν στις 9. Παρατήρησα το χαίρα ότι με έπληροθες κάτω απ' το κρεβάτι. Σκέφτηκα: δεν θά πάη στην τράπεζα. Και φόρεσα την τουαλέττα μου για να πάμε να χορεύουμε. "Εγομε τόσο καιρό να θυόμινε θράδυ...

Μηχανικά, ενώ μιλούσε κυττάζα τον καθρέπτη για να δώ το πρόσωπό της, να διαβάσω μέσα στην ψυχή της. Τά φώτα όμως στις τέσσερις γωνίες ήταν τώρα σβυσμένα. Το πρόσωπό της ήταν στην σκιά. Κι' ο καθρέπτης δεν μου μιλούσε πια. Είχε βουδάρει.

ΠΩΛ ΕΜΙΛ

Μίμης Καντιώτης

Στο θέατρο Σαμαρτζή, έδω και λίγο καιρό, απ' την πρώτη του ανέβασματος της νέας επιθεωρήσεως, οι φιλοθεάμονες Αθηναίοι θαρρούν πως παρακολουθούν το ζωντανέμα ενός... θρύλου! Τά Παναθηναία! Οι παλαιοί Αθηναίοι ιδίως αυτοί που παρακολούθησαν τις παραστάσεις με συγκίνηση—κι' ευλόγεια—ακόμα—ξανάζησαν στιγμές αξέχαστες απ' την ώρα που έκανε την εμφάνισή του από σκηνής το άθαντο «ντού» Τζανέτος Μαντίνας, υπό τους ήχους ενός ρεφραϊν των «Πολεμικών Παναθηναίων».

Τζανέτος Μαντίνας! Είναι ζήτημα, αν υπήρξαν δημοφιλέστεροι τύποι—γνωστοί και στις... πέτρες—ακόμα!—απ' το αιώνα διαπληκτιζόμενο ζεύγος των Ζακυνθινών που οι θνητοί συγγραφείς των «Παναθηναίων»—«Αννίος-Δημητρακόπουλος-Τσοκόπουλος»—έχουν κρεάσει στην άθαντη επιθεώρηση του άττικού πνεύματος και... άλλος!

...Η σημερινή Μαντίνια—των «Παναθηναίων του 1936»—είναι η παλιά Μαντίνια του 1912—1913 που της τραγούδαγε ο Τζανέτος:

«Διαμαντίνια δεν μπορώ
κι' είν' αυτό πολύ σκληρό:
βράζει μέσα μου το αίμα
σάν καμίνι φλογερό...».

Είναι η Μαντινιεύση, η πρώτη διδάξασα, που θα είναι πάντα ίδια στην χτυπητή δημιουργία του τύπου που «μπαρτζολετάρει» ο Τζανέτος! Στρομπούλη, ώραίοπαθής και αεικίνητη!

Ο Τζανέτος όμως! Δεν είναι ο Γονίτης που τον στερήθηκε τόσο πρόωρα το ελληνικό θέατρο, αφού έγινε διάσημος με τον υπέροχο τύπο του κομπέρ των «Παναθηναίων». Είναι ένας άλλος που είχε την δύναμη να ζωντανέψει, να ξαναδημιουργήσει έναν τύπο, χωρίς να φοβηθεί τις κρίσεις, επικρίσεις... και τις συγκρίσεις προ πάντος με τον πρώτο διδάξαντα! Ο Μίμης Καντιώτης που μας παρουσίασε έναν Τζανέτο πιο νέο, πιο «φίλο», μοντερινισμένο, πάντως χωρίς ν' απομακρύνεται απ' τα όρια της παραδόσεως, που έχει την απείτηση να τα ξέρη όλα ενώ δεν ξέρει... τα τρία κακά της μοίρας του, που έννοει να εισχωρή παντού απόσκλητος πού... πού... Κι' η Ζακυνθινή προφορά ακόμα που δίνει ο Καντιώτης στον Τζανέτο έχει την πρωτοτυπία της: έχει πάρει έλαφρά το χρίσμα... της πρωτευούσης! Αυτά κατώρθωσε ο Μίμης Καντιώτης: να δώσει στον παλιό Τζανέτο σώμα και όστα και στους Βώτην κ. Ευαγγελίδη άφθονα ποσ... οστά!

Κάτι το χαρακτηριστικό, που συμβάλλει άσφαλώς στην επιτυχία του Τζανέτου, είναι κι' η αντίθεση μεταξύ της σπιθαμιαίας Μαντίνας και του «ουρανοξυστοειδούς» Ζακυνθινού συζύγου της. Κι' αυτό ήταν ένα από τα άτομα του συχωρεμένου Γονίτη που όταν εξαπέλυε τους μύδρους της καυστικής σάτυρας του έναντιον του «μόμουλου» γινόταν α-

φομή να ξεσπάση όλη η πλατεία σε άβυσστο γέλιο. Απολύτως δικαιολογημένως, δηλαδή μπορεί να λεχθεί ότι ο νέος Τζανέτος Μίμης Καντιώτης στέκεται στο ύψος του... 1 μ. 80 περίπου!

□ □

Ο κωμικός αυτός, ο δημιουργός τύπων, τί παράξενος... τύπος που είναι κατά βάθος! Η πρώτη έρώτηση που πρέπει να του θέσω, αν δεν θέλω να πελαγωγώ στην συνέντευξή μας που δίνεται μέσα στο καμαρίνι του, είναι «πότε... εγκατέλειψε το θέατρο;».

Μην σάς φανή παράξενος: ο Μίμης Καντιώτης έγινε... Λούης απ' την θεατρική σκηνή το 1915, παιδί ακόμα υ-

Μίμης Καντιώτης.

στερα από τετραετή θητεία, στα «Παναθηναία», μαζί με την αδελφή του Όλυμπια. Μπόμπιρες, τα Καντιωτάκια βγήκαν στα «Παναθηναία του 1911» για να κάνουν ποιός ξέρει τί... μπεδίστικο ρόλο! Ο κύρ Μανώλης, ο μπαμπάς τους, τάβγαλε στη θιρίνα για να τα καμαρώση ο κόσμος: «Δέστε... και θαυμάστε!» Έχουν ή δεν έχουν θεατρική φλέβα μέσα τους; Το 1915, λοιπόν, ο Μίμης Καντιώτης παρατά την σκηνή. Άλλη φωνή, πιο επιτακτική μιλά μέσα του. Έχει μονία, λόξα, τρέλλα. Φύγωση—ότι θέλετε—με την μουσική. Είναι εύτυχης μόνο όταν ακούει μουσική! Κάνει πιάνο μιλ...φρε...τική μασσέλα—που την βόηκε ο άθεόςφοδος—κι' άπάντω στα δόντια—τά πληκτρα—έξ ένστικτου σχεδιάζει συγχορδίες! Ο κύρ Μανώλης δεν αφήνει το

ταλέντο του γιου του να πάη χαμένο: τον θάζει στο Ώδειον Αθηνών. Από εκεί, ο Μίμης πηγαίνει στο Έλληνικόν Ώδειον, της οδού Φειδίου, όταν γίνεται το «σχίσμα των Ώδειών». Είναι όμως ταλέντο—το άναγνωρίζουν οι καθηγηταί του: Σκόκος, Άγαπητός, Οικονομίδης, ζεύγος Καλομύρη, Κοστηρίδου, Καστριώτη, Βωτιέ... □ □

Είπαμε: γιατί εγκατέλειψε ο Μίμης το θέατρο; Πώς βγήκε όμως σ' αυτό; Θα έχουν την περιέργεια να ρωτήσουν οι άναγνώσται μας. «Ε, λοιπόν, άκούστε: την εποχή εκείνη ο Σακελλαρίδης διέυθυνε τις πρόβες των «Παναθηναίων». Ο Μίμης, παιδάκι καθόταν κοντά στον μαέστρο και τον άκουσε, για μία στιγμή, να παίξει «Ριγολέττο». Ο μικρός, έξ ένστικτου, τραγούδησε μία κορόνα που έπαιζε ο μαέστρος. Όλοι θαύμασαν:

—Τί νότα τραγούδησε ο μικρός, δάσκαλε;

—Ρε φυσικό!

—Τόσο ψηλά!!! άπόρησαν οι έρωτήσαντες.

—Γιατί σάς φαίνεται παράξενος; είπε ο μαέστρος και μέγας καλαμπουριστής: Το ρέ...φυσικό του δεν έχει ο Ρωμηός;

□ □

Έκτος από τα άλλα χαρίσματά του, ο Μίμης Καντιώτης είναι και συνθέτης! Ταλέντο... σύνθετο σάν να λέμε. Γράφει ώραϊοπάθη και γλυκυτάτη μουσική που εύχαριστιέσαι να την άκούς.

Το πιο περιέργον όμως είναι ή συνοχή, ή συγγένεια που οι τίτλοι των έργων του, έχουν... μεταξύ τους. Άκούστε σχετικό διάλογό μας:

Έκείνος.—Με λιμπρέττο και στίχους του Βώτη έχω γράψει το «Απόψε άρραβωνιάζομαι», όπερέττα. Με τον Μάνο Φιλιππίδη, έγραψα το «Αύριο χωρίζω». Τώρα, γράφω την τρίτη όπερέττα μου υπό τον τίτλο... Έγώ!.—Σήμερα παντρεύομαι, άσφαλώς! Δεν φαντάζομαι και νύχη μείνει άλλος τίτλος... σχετικός!

□ □

Μην μιλάτε του Μίμη για ταξίδια. Όχι για διαδρομές στην ξηρά. Για θαλασσινά ταξίδια, θέλω να πώ. Μιλήστε του για καταποντισμούς, για σεισμούς, για όλες τις συμφορές—μην του άναφέρετε όμως, ούτε σ' άστεία, την λέξη «θάλασσα».

—Και μόνο όταν άκούη την λέξη τον πιάνει ζάλη, μου έκμυστηρεύεται ή γυναίκα του. Ούτε ζωγραφιστή μπορεί να δώ θάλασσα! Σκεφθήτε μόνο πως δεν δέχτηκε να πάη στην Αίγυπτο—πρώτης τάξεως δουλειά, άλλοιμονον!—μόνο και μόνο για να μην περάση θάλασσα!

Τί ειρωνεία της τύχης όμως: ο Μίμης παντρεύτηκε νησιώτισσα, Κεφαλονίτισσα! Πάντως, δεν ξέρει ούτε πού είναι ή Κεφαλονιά... ούτε και ένδιαφέρεται να μάθη!

—Καλά, δεν θα πäs ποτέ στην πατρίδα της γυναίκας σου; άπόρησα. Να γνωρίσης τους συγγενείς σου...

—Ποιός σου είπε πως δεν θά πάω;

—Όχι όμως για θαλάσσης.

—Πώς τότε;

—Άεροπορικώς!

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ

Για να διασκεδάσετε

ΕΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

ΠΡΟΒΛΗΜΑ

ΔΕΞΙΟΣ Ή ΖΕΡΒΟΣ

ΕΙΝΕ Ο ΔΙΑΠΡΗΚΤΗΣ;

Σας δίδωμε σήμερα και το παρακάτω αστυνομικό πρόβλημα και σας καλούμε να το λύσετε.

Θα δοκιμασθί και μ' αυτό ή παρατηρητικότητα και ή εύθυμια των νεαρών μας άναγνωστών.

Τους συμβουλεύουμε όμως, να μη παραφουσκώσουν... εκ των προτέρων, παίρνουν-

τας πόδες Σέρλοκ Χόλμς, γιατί το πρόβλημα είναι τόσο άπλοο όσο περίπου κ' ή... ή του Κολόμβου.

Ίδού περί τίνος πρόκειται: Ένας διαρρήκτης μπαίνει σ' ένα σπίτι αλλά γίνεται αντίληπτος την στιγμή που περνάει από ένα μακρύ διάδρομο, από ένα ένοικο του σπιτιού και τρέπεται σε φυγή. Προτού όμως, φύγη πρόφθασε να χτυπήση τον δυστυχισμένο άνθρωπο μ' ένα μαχαίρι κατάστηθα.

Το τραύμα έντοτούς, το όποιο θα μπορούσε να ήταν θανάσιμο, πολύ λίγο κακό έκανε στο θύμα, γιατί αυτό είχε την ετοιμότητα να ριχτή απότομα προς τα πίσω, ούτως ώστε να μη τον πάη δυνατά το μαχαίρι.

Έτσι ο ένοικος του σπιτιού σώθηκε από βέβαιο θάνατο.

Σημειωτέον ότι ο κακούργος κρατούσε την ώρα που τον άναλάμψαν ένα κερύ, το όποιο έσπευσε να ρίξη κάτω και να το πατήσει.

Αυτό έγινε όταν έφευγε.

Ο ντέτεκτιβ που ανέλαβε την υπόθεση παρατήρησε άμέσως στο έδαφος του διαδρόμου μία σειρά από κηλίδες κεριού, που πήγαιναν ως το μέρος όπου έγινε ή έπίθεση.

Ο ντέτεκτιβ αφού γονάτισε και έξήτασε καλά το έδαφος, σηκώθηκε έπειτα και είπε:

—Ο διαρρήκτης ήταν άριστος ερδός.

—Συγγνώμη, παρατηρεί ένας άλλος αστυνομικός, οι κηλίδες είναι προς τα δεξιά, πράγμα που άποδεικνύει ότι ο κακούργος δεν είναι ξερβός.

—Οι κηλίδες μπορεί να είναι δεξιά, αλλά ο άνθρωπος μας είναι ξερβός. Έπέμενε ο ντέτεκτιβ.

Γιατί: Ο ντέτεκτιβ ήτι δίκαιο ή άδικο;

ΟΥΣΙΩΔΗΣ ΟΡΟΣ

—Το νέο κοστούμι σου είναι περίφημο θα ήθελα να μου έδιδες την διεύθυνση του ράφτη σου.

—Πολύ εύχαρίστως, αλλά υπό έναν όρο, να μην του δώσης έσύ την δική μου...

□ □

Η ΜΟΝΗ ΤΟΥ ΠΡΟΦΥΛΑΞΗ

—Έγώ φίλε μου, δεν είμαι διόλου προληπτικός, δεν δίνω σημασία σε τίποτε, ένα μονάχα άποφεύγω, νάχω στο ραπέρνι μου δεκατρείς.

—Γιατί το φοβάσαι αυτό;

—Άπολύτως, γιατί τα σεργίτια μου είναι μόνον δώδεκα.

□ □

ΦΙΛΟΖΩΓΙΑ

Ένας περιηγητής στην Ίσπανία, βλέπει να τυραννούν δυο καραγωγείς τα άλογά των, λέγει λοιπόν στον Ίσπανό φίλο του που τον συνόδευε:

—Μα δεν έχετε σεις έδώ καμιά Έταιρία Προστασίας των Ζώων;

—Δυστυχώς όχι. Μας λείπουν τα μέσα. Και ο ζωόφιλος Άγγλος:

—Και δεν διοργανώνετε μερικές ταυρο-

μαχίες να πιάσετε τα χρήματα που σας λείπουν;

□ □

ΖΗΤΗΜΑ ΑΝΑΤΡΟΦΗΣ

Πελάτης.—Ύποθέτω ότι ένας ναυαγμένος άνθρωπος δεν πρέπει να μιλή με άσέβεια άπέναντι των μεγαλειτέρων του. Γκαρσόν.—Μάλιστα κύριε.

Πελάτης.—Τότε, λοιπόν, παραλείπω να κάμω κάθε παρατήρηση για την κόττα που μου σεργίλισες.

□ □

ΟΡΙΣΜΟΣ

—Τί θα πη κληρονομιά; —Κάτι στο όποιο κάθε άνθρωπος πιστεύει μέχρι της στιγμής που ο γιός του θ' άρχίση να σκέπτεται και να ενεργή σαν ήλιος.

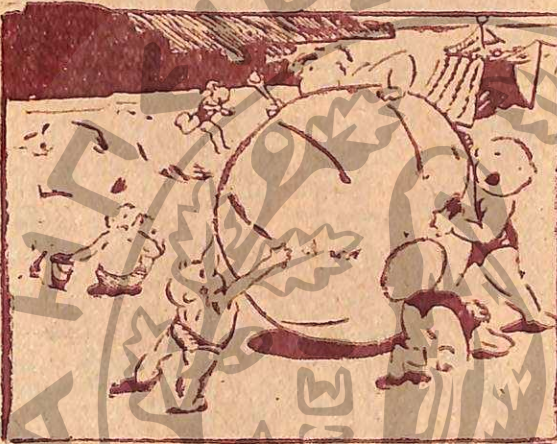
□ □

ΕΚΕΙΝΟΣ ΗΤΑΝ ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΣ

Δυό φίλες συζητούν. —Το αυτόκινητό μας τράκαρε χθές άπάνω σ' ένα δέντρο. —Και ποιός απ' τους δυό σας ήταν στο δολάν; —Έγώ... Ο σύζυγός μου, ξέρεις, είναι τόσο άφηρημένος...

20Ν ΠΑΙΧΝΙΔΙ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΙΚΟΤΗΤΟΣ

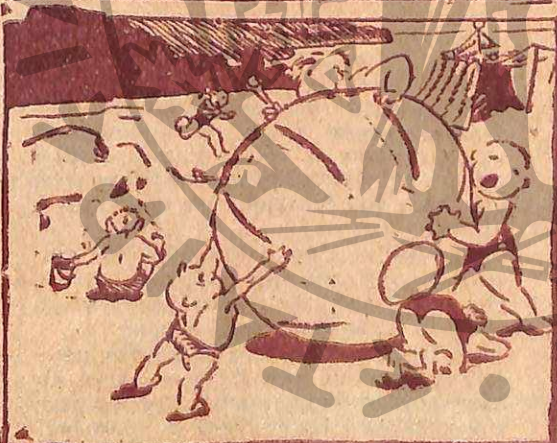
Προσέχτε καλά τις δυο παραπλευρώς εικόνες. Η άνω είναι πλήρης, από την κάτω όμως, που φαίνεται πανομοιότυπη της πρώτης, λείπουν δυο λεπτομέρειες της πρώτης. Μπορείτε να θρητή ποιές είναι αυτές οι δυο λεπτομέρειες που έξεχασε έπιτηδες ο σκιτσογράφος, στην δεύτερη;

Στο προσεχές θα σας δώσωμε την έξήγηση και του δευτέρου αυτού παιχνιδιού.

ΛΥΣΙΣ

ΤΟΥ 10Υ ΠΑΙΧΝΙΔΙΟΥ

Από την δεύτερα εικόνα του παιχνιδιού του προηγούμενου φύλλου λείπει ή καρποδόχος το σπιτιού, και ή καρούλα από το κεφάλι της γρουλίας.

Μπροστά στον θάνατο

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΤΖΑΛΑΝΕΛΛΑ

Καληνύχτα. Η φωνή της Λίλιαν, απ' το άλλο μέρος του τοίχου μου ήρθε γλυκερά και ψιθυριστή. Κόλλησα τα χείλη στον τοίχο για να της στείλω το φιλή του νυκτερινού άποχαιρετισμού κι' άκουσα, έλαφρό-έλαφρό, το δικό της.

Κύτταξα με συγκίνηση τον σταχτι κύκλο που τα χείλη μου είχαν ζωγραφίσει άπάνω στον τοίχο κατά την διάρκεια τριάντα μηνών έρωτικής έπικουρώνιας.

Κατάρθωνα να υπερνικήσω, σιγά-σιγά αλλά επίμονα, την αντίσταση της μητέρας μου έναντιον αυτής της μοντέρνας και χαριτωμένης—υπερβολικά μάλλον—δασκαλίτσας. Τον Όχτώβρη θάδινα εξετάσεις για πτυχίο. Και μέσα σ' ένα χρόνο, ή Λίλιαν θα γινόταν γυναίκα μου.

Δέν έχω ύπνο: άνοιξα ένα βίβλο τυχαία, ξεφυλλίζω άφηρημένα τις σελίδες, διαβάζω κανένα απόσπασμα. Δέν κατορθώνω όμως να συνδέσω έκείνα που διαβάζω: συλλογίζομαι την Λίλιαν. Την φαντάζομαι τώρα, στο κρεβάτι της, να της κλείνη ο ύπνος τα βλέφαρα, ενώ ψιθυρίζει το όνομά μου.

Απότομα ένα φοβερό τράνταγμα, ένας κρότος σαν να πυροβολούσαν χίλια ντουφέκια συγχρόνως. Τό φως έσθυσε απότομα, άκούστηκαν τζάμια να σπάζουν, έπιπλα να σωριάζονται. Στεναγμοί, ξεφωνίσματα... Συναίσθημα πανικό.

Τινάχθηκε απ' το κρεβάτι μου μονομιάς, διευθύνθηκα προς το μέρος όπου άκούγόταν ή φωνή της μητέρας μου να καλή άπελπισμένα έμένα. Μόλις άγγιξα το πόμολο της πόρτας της έπικοινωνίας, ένοιωσα στους ώμους μου κάτι να πέφτει κι' είδα, ψηλά, τα άστρα του ούρανο και κοντά μου το πρόσωπο της μητέρας μου.

Είχε γκρεμίσει ή στέγη. Άρχισα να τρέχουμε. Μιά κακοποιός δύναμη όμως μάς χώριζε, σπρώχνοντάς μας σε αντίθετες διευθύνσεις. Οι τοίχοι λυγίζαν, σκύβοντας προς το μέρος μας. Τά έπιπλα έτριζαν και κυλούσαν με άπαιστο κρότο. Πέφταμε, ξανασηκώνομασταν, συνεχίζαμε το τρέξιμό μας. Είχαμε φτάσει στις σκάλες, όταν ή μητέρα μου ένοιωσε να λυγίζουν τα γόνατά της: «Τρέξε, να σωθής έσύ, Ρομπέρτο!» μου έλεπε. Και τά χείλη της σφίχτηκαν. Προσπάθησα να την άναγκάσω, τ' άδάχτυλό μου όμως δέν έπαισαν: μάζεψα βίη την μυική μου δύναμη στίς μπράτσα μου, γύρω από τον ένισίσθητο όγκο και συνέχισα τόν έρόμο μου, ενώ ένοιωθα την καρδιά της μητέρας μου να χτυπά άταχτα άπάνω στην δική μου.

Βγήκαμε στον δρόμο. Όλα γκρεμίζονταν γύρω, άκούγονται φωνές που ίκελεύουν βοήθεια, ξεφωνίσματα ανθρώπων που χάνονται... Άνθρωποι ώρμυσαν έξω από τά σπίτι τους και έτρεχαν σάν τρελλοί.

Μέσα στην νύχτα, όλοι κοιάζουν με

φαντάσματα. Σπεύδουν όλοι προς την μεγάλη πλατεία. Με την μητέρα μου στην άγκαλιά, σπεύδω κι' εγώ προς την ίδια διεύθυνση. Άπάνω σε τόσα έρείπια, ή ψυχρή άναλαμπή των άστέρων είναι σάν εφινεία.

Τώρα που πέρασε ή πρώτη φριχτή εικόνα του σεισμού κι' έπαψαν οι άπεγνωσμένες κραυγές, ή μητέρα μου ξανόνοιξε τά μάτια της και σχεδόν χαμογελά. Και τώρα μονάχα αντίλαμβάνομαι πώς μέσα στά άτέλειωτα αυτά

Άνθρωποι ώρμυσαν έξω από τά σπίτια τους.

δευτερόλεπτα, δέν συλλογίστηκα την Λίλιαν. Τώρα μόνο αντίλαμβάνομαι πώς ανάμεσα σε τόσο κόσμο που μιλά ψιθυριστά, κατάπληκτος μπροστά στο μυστήριο του θάνατου, δέν έ βρίσκεται ή Λίλιαν.

Εξχωρίζω μέσα στο πλήθος την σπιτονοικοκυρά της. Με πνιγμένη φωνή, την ρωτώ για την Λίλιαν. Εκείνη κάνει μία χειρονομία άπογνώσεως.

—Άκουσα, λέει, ένα ξεφωνητό μέσα απ' το δωμάτιό της. Νόμισα πώς ή Λίλιαν έρχόταν πίσω μου! Την καύμένη την κοπέλλα! Ποιός έφέρει άν γλύτωσει!

Ενώ τρέχω προς το σπίτι, ξεφωνίζω σε' άληθινά σάν άπελπισμένος και μό-

νο οι συλλαβές του όνόματός της έρχονται επίμονα στά χείλη μου...

Η πρόσοψη του σπιτιού μου έμεινε άπείραχτη, τί θαύμα! Όλόγυρα, όλα σωριάζονται σε έρείπια.

Λίλιαν! Λίλιαν! Κάθε στεναγμός, κάθε ψιθύρισμα όλόγυρά μου θαρρώ κι' είναι δική της έπίκληση.

Κάνω λίγα βήματα πίσω, μπαίνω μέσα απ' την πόρτα, διασχίζω τά έτοιμόρροπα δωμάτια, με μία μοναδική έλπίδα: άραγε ό τοίχος που είναι άνάμεσα στο δωμάτιό μου και στο δικό της να μην γκρεμίστηκε;

Μου ξεφεύγει ένα ούρλιαχτό φρίκης! Στο μέρος όπου θρισκόταν τό κρεβάτι μου άνοιγεται μία άβυσσος, γεμάτη πέτρες, σίδερα, χώματα. Ό τοίχος που χωρίζει το δωμάτιό μου απ' της Λίλιαν γκρέμισε σχεδόν όλωσδιόλου. Από ένα μεγάλο άνοιγμα, βλέπω ένα φριχτό θέαμα. Μόνο ένα χέρι χλωμό σάν κερί, φαίνεται να βγαίνει κάτω απ' τά συντρίμια. Ένας στεναγμός, που φαίνεται ναρχεται από μία πολύ μακρισμένη απόσταση, έπαναλαμβάνεται κατά διαλείμματα που όλοένα γίνονται πιο άραία.

—Ζή! Είναι ακόμα ζωντανή! Πρέπει να την σώσω!

Άρχίζω να σκάθω. Τά δάχτυλά μου όμως για δεύτερη φορά άρνούνται να ύπακούσουν στην θέλησή μου. Χρησιμοποιά τοūs άγκώνας μου και έξακολουθώ να σκάθω άκούραστος, θγάζοντας πέτρες και χώματα. Η άγωνία έκατονταπλασιάζει την δύναμή μου. Βγάζω τά τελευταία χώματα: σε λίγο, θα δώ τό πρόσωπό της.

Ό θόρυβος των αυτοκινήτων που έφθασαν απ' τις γειτονικές πόλεις, οι φωνές των στρατιωτών και των πυροσβεστών μ' έμποδίζουν ν' άκούω πιά την φωνή της Λίλιαν: κι' ίσως αυτή την στιγμή, να λήη τό όνομά μου.

Βλέπω δυό μάτια γουρλωμένα απ' την άγωνία. Τό χέρι που μουκρυβαν τά χώματα είναι ένα χέρι σφιγμένο με τά νύχια χωμένα μέσα στην σάρκα, στο ύψος της καρδιάς. Προσπαθώ να τό ξαναφέρω στην κανονική του θέση. Και την ίδια στιγμή, αντίλαμβάνομαι πώς τό χέρι είναι παγωμένο και σφίγγει άπεγνωσμένα ένα γράμμα.

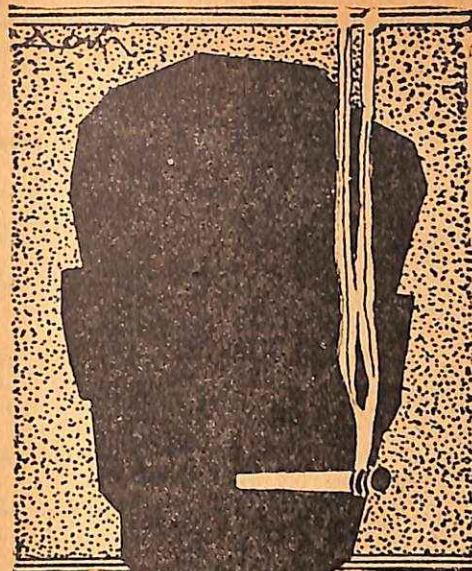
Τό γράμμα είναι τοΰ Πασκούάλε Μαινέντι, του όμορφου δόν Ζουάν και τελειώνει έτσι:

«Άυριο, την συνηθισμένη ώρα. Περιμένω, όπως πάντα τά γλυκά σου φιλά...».

□ □

Η μητέρα μου ύστερα μου έίπε πώς όλη την μέρα της 23ης Ιουλίου έμεινα άτάραχος, καθισμένος άπάνω σε μία στίβα πέτρες. Με γυρισμένες τις πλάτες προς τό πτώμα της Λίλιαν και τά μάτια καρφωμένα στο άνοιγμα του τοίχου που με είχε κάνει να γνωρίσω συγχρόνως και την όψη του θανάτου και της Άληθείας...

ΜΑΡΙΑ ΤΖΑΛΑΝΕΛΛΑ

ΔΙΑΡΡΗΞΗ ΜΕΤ' ΕΚΠΛΗΞΕΩΝ

ήσαν μεσάνυχτα περασμένα, ό ούρανός μουλυνόταν και ή άπόσφαιρα έξαιρετικά ύγρή, όταν ένας ψηλός άντρας άκαθόριστης ηλικίας με γκρίξα μαλλιά και χοντρά γυλιά σε σκελετό ταταρούνας, πέρασε κουτσαίνοντας έλαφρά από τό ένα πεζοδρόμιο της «Κίτσενερ Άβενου» στο άλλο και σταμάτησε για ν' άναψή ένα σιγαρέτο μπροστά σε ένα από τά μεγαλύτερα μέγαρα.

Με τόν άναπήρα του στο χέρι, άναβοντας τό σιγαρέτο του, ό άγνωστος έορριξε πρώτα με τόν φρεσύτερο τρόπο μία έρευνητική ματιά όλόγυρά του και κατόπιν στο μέγαρο. Φαίνεται ότι δέν παρατήρησε τίποτα τό ίκανό να τόν άνησυχήσ, γιατί χομυγέλασε σάν άνθρωπος εύχαριστημένος, έσδυσε τόν άναπήρα του και προχώρησε λίγα βήματα. Σαφηνικά, έσδυσε τό σιγαρέτο που είχε άνάψει και ό ήλικιωμένος έκείνος άνθρωπος που ως έκείνη την στιγμή κούτσαινε έλαφρά, πήδησε μ' ένα πήδημα αίλουροειδούς τά σιδερένια κάγκελλα του κήπου του μεγάρου.

Τώρα, θρισκόταν στον κήπο του μεγάρου που είχαν αγοράσει εδώ και πέντε μήνες ό Άμερικανός πολυκατομυριοχός πρώην δικαστικός και άμειλικτός δικηγόρος τόν έγκληματος. Πρό έπτά μηνών είχε προεδρεύσει στην πολύκροτη δική των τριών αδελφών Πόλμερσον. Ήσαν και οι τρεις αυτοί άδελφοί άρχηγοί σπείρας κακοποιών και με τά κακουργήματά των είχαν άποκτήσει τόν τίτλο του «Δημοσίου κινδύνου».

Η διαδικασία ύπήρξεν έκαιρετικά δραματική, κατά την διάρκεια δέ αυτής ό Άρτσιμπαλντ Ράουγκενστον, πρόεδρος του κακουργοδικείου, έλαβε έκρετές προειδοποιήσεις έκ μέρους συνενόχων ή άπλως κακοποιών θαυμαστών των τριών αδελφών Πόλμερσον. Με τηλεφωνήματα και με μπιλλετιάκια, οι ώργανωμένοι κακοποιοί προειδοποιούσαν τόν εύσυνειδητο δικαστικό ότι ή καταδίκη εις θάνατον των τριών αδελφών θα σήμαινε και τόν δικό του θάνατο!

Επί πλέον, τόν προειδοποιούσαν ότι θα τόν έξέτελουν διά του ήλεκτρισμού την ήμέραν κατά την όποιαν οι τρεις άδελφοί θα πέθαιναν στην ήλεκτρική καρέκλα!

Όστόσο, ό εύσυνειδητος δικαστικός δέν πτοήθηκε από τις άπειλές και οι τρεις κακοποιοί άδελφοί κατεδικάσθησαν εις θάνατον!

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΜΑΡΤΕΝ ΝΤΑΑ

ΕΧΘΡΟΙ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

τον! Δέν έξετελέσθησαν όμως άμέσως γιατί με τά μέσα που διέθεταν, μέσα καταχθόνια, επέτυχαν μία άναθεώρηση της δί-κης των. Έτσι άνεβλήθη ή έκτέλεσή των για μερικούς τουλάχιστον μήνες, γιατί όταν έξεδικάσθη και για δεύτερη φορά ή ύπόθεσή των με άλλον πρόεδρον, κατεδικάσθησαν και πάλιν εις θάνατον και ή θανατική των έκτέλεση ώρίσθηκε για την Πέμπτη 7 Δεκεμβρίου 1935. Στο άναμεταξύ, είχε πεθάνει ένας πολυκατομυριοχός άδελφός του δικαστικού Άρτσιμπαλντ Ράουγκενστον. Ό μακαρίτης δέν είχε οικογένεια και άφησε όλόκληρη την κολοσσιαία περιουσία του στον άδελφό του δικαστικό.

Ό Άρτσιμπαλντ Ράουγκενστον, πολυκατομυριοχός πιά, σκέφθηκε ψύχραιμα την κατάσταση που είχε δημιουργηθή με την καταδίκη των τριών αδελφών Πόλμερσον και άποφάσισε να παραιτηθή του δικαστικού κλάδου και να έγκαταλείψη για πάντα την Άμερική.

Αγόρασε τό ώραίο μέγαρο της «Κίτσενερ Άβενου» στο Λονδίνο και έγκατεστάθη σ' αυτό από τις άρχές Νοεμβρίου, τού 1935.

Όλα αυτά τά γνώριζε ό θρυλικός «Λωποδύτης-Φάντασμα» γιατί αυτός ήταν ό περιεργός τύπος που είχε πηδήσει τά κάγκελλα. Ό άναγνώστης θα τόν άναγνώρισε άσφαλώς από την πρώτη στιγμή.

Την διάρρηξη του αυτή την επιχειρούσε όχι για να στενωχρήσει όποσδήποτε τόν τίμιο δικαστικό αλλά για να δάλη σε τρεχάματα τόν άστυνομικό Σούμερ!

Γιατί ό διάσημος ίνσπείκτορ της «Σκότλαντ-Γιάρντ» είχε διαταχθή από την τρομερή άστυνομική οργάνωση προ μίας έβδομάδος, να μην κάμη ούτε βήμα έξω από τό μέγαρο του άπειλομένου πρώην δικαστικού! Φαίνεται ότι οι άπειλητικές προειδοποιήσεις κινήσαν τόν Άρτσιμπαλντ Ράουγκενστον ως τό Λονδίνο!

Ό Σούμερ κοιμόταν μέσα στο μέγαρο, σε δωμάτιο που συγκοινωνούσε με τό δωμάτιο του Άρτσιμπαλντ Ράουγκενστον.

Ό λωποδύτης-Φάντασμα θα τόν άναστάτωνε, παίρνοντας κάποια βαρύτιμη συλλογή του πρώην δικαστικού και αυτό θάταν όλο! Μία από τις περιπέτειες έκείνες για τις όποιες έδινε την ψυχή του ό τζέντλεμαν διαροήτης!

Σαφηνικά, ό «Λωποδύτης-Φάντασμα» άνατρίχιασε και έτρεξε να κρυφτή πίσω από μία πυκνή φυλλωσία.

Ένα παρόθυμο του πρώτου πατώματος είχαν άνοίξει άθόρυβα και από αυτό πηδούσε στον κήπο ένας άνθρωπος εύκίνητος και εύλύγιστος σάν λαοταχνίος!

Ό άγνωστος που πέρασε γρήγορα-γρήγο-

ρα και σάν σκιά πλάι του χωρίς να τόν άντιληφθή όπως ήταν κυρτωμένος μέσα στην πυκνή φυλλωσία, φορούσε άθόρυβα ύποδήματα από λάστιχο. Από τά ύποδήματα έκείνα που φορούν οι διαρρηκτες όλου του κόσμου. Φαινομενικά, είναι ίδια κι' άπαράλλακτα με τά κοινά ύποδήματα. Οι ίδιοι χρωματισμοί, ή ίδια φόρμα και τό ίδιο ύψος τακουνιού. Είναι όμως έκαιρετικά άθόρυβα και έλαφρά σάν να είναι φτιαγμένα από φτερά! Ένας καλοντυμένος διαρρηκτης, μπορεί να κάνει την διάρρηξη του και κατόπιν να μη στο μεγαλείο του κομικού κέντρο χωρίς να κινήση την περιέργεια του κοινού με τά ύποδήματά του.

Ό «Λωποδύτης-Φάντασμα» τόν άφησε να πηδήσει τά κάγκελλα του κήπου και να προχωρήσει λίγα μονάχα βήματα και άμέσως βγήκε από την φυλλωσία και παραμερίζοντας την πρασινάδα που θρισκόταν μπροστά στα κάγκελλα, τόν παρακολούθησε έκρετά με τό βλέμμα. Όταν ό άγνωστος άπομακρύνθηκε έκρετά και άρχισε πιά να θαδίζει χωρίς προφύλαξεις, σάν άργοπορημένος άστος που έπείσσεφε λίγο άργα στο σπίτι του, πηδύσε από τά κάγκελλα και ό «Λωποδύτης-Φάντασμα» και άνοίξε κάπως τό βήμα του για να τόν προφτάση και να τόν παρακολουθήσει από μικρή απόσταση. Όταν ύστερα από παρακολούθηση ένός τετάρτου της ώρας τόν είδε να μπαίνει σ' ένα ξενοδοχείο δευτέρας τάξεως, άναψεν ένα σιγαρέτο και άρχισε να πηγαινοέρχεται για να βεβαιωθεί ότι ό άγνωστος κατοικούσε πραγματικά στο ξενοδοχείο έκείνο.

Υστερα από ένα τέταρτο της ώρας έμπεινε στην πρώτη τηλεφωνική καμπίνα κι' άφου συμβουλευθήκε τόν οδηγό, ξεκρέμασε τό άκουστικό και γύρισε τό καντάρι:

—Άλλό-άλλό!... Μέγαρο Άρτσιμπαλντ Ράουγκενστον!... Έδώ «Σκότλαντ-Γιάρντ»... Ήσυχία στο μέγαρο!... Ποιός στο τηλέφωνο!... Ό οίκονόμος!... Ό ίνσπείκτορ Σούμερ κοιμάται!... Σηπνήστε τον!... Περιμένω!... Άλλό! Σούμερ!... Έδώ «Λωποδύτης-Φάντασμα»!... Πώς έβρω ότι έρίσκεισι αυτό;... Τί «Λωποδύτης-Φάντασμα» θάμουναν άν δέν τό ήξερα!... Πώς έχει στην ύγεια του ό μίστερ Άρτσιμπαλντ Ράουγκενστον!... Είσαι βέβαιος ότι ζή αυτή τη στιγμή!

Κοιμάται!... Για πετάξουν ως τό δωμάτιό του να δής άν δέν κοιμάται τόν ελόνιο!... Ναί, ρίξε μία ματιά και πληροφόρήσε με!... Περιμένω!... Άλλό!... Έν τούτοι!... Τόν έόπνησες και σου μίλησα!... Όρα!... Άνοίξε καλά τά μάτια σου!... Μη ξεχνάς ότι έπηρεζέται ή Πέμπτη 7 Δεκεμβρίου 1935 και ότι με την άνατολή του ήλιου έντεσσεται στην Άμερική, πάνω στην ήλεκτρική καρέκλα, οι τρεις άδελφοί Πόλμερσον!... Μπράβο Σούμερ!... Αν την γ'άτομή ό μίστερ Άρτσιμπαλντ Ράουγκενστον θα τόν έπισκεφθώ ένα από αυτά τά βράδια!... Έχει μερικές άριστουργηματικές συλλογές!... Άκου τώρα προσεκτικά και άφησε τις άπειλές σου. Μη τό κουνήσης άπόψε από τό δωμάτιό του, ατίο όμως κάνε μία λεπτομερή έξέταση μήπως και έινε καμιά διάρρηξη άπόψε στο μέγαρο!... Ρίξε προάπτον μία ματιά στο

Έξαιρετικώς ένδιαφέρουσα

αυτότελής περιπέτεια του

ΜΑΡΤΕΝ ΝΤΑΑ

ρίτο ανατολικό παράθυρο του πρώτου πατώματος. Γεια σου και καλή ανάμωση...

ΤΟ ΑΓΟΥΡΟΕΥΠΗΝΗΜΑ ΤΟΥ Μ. ΝΤΑΛ

«Η ώρα θάταν μόλις όχτώ το πρωί, όταν ο Μάρτεν Ντάλ πού όσο γλυκά κι' αν κοιμόταν ήταν ξυπνός να ξυπνήσει και με το φτερούγισμα μυλάς, άνοιξε τα μάτια του χωρίς να κινηθή.

Ένας άντρας περασμένης μάλλον ηλικίας, παχύσαρκος και ροδοκόκκινος αλλά έξαιρετικά ευκίνητος παρά την παχυσαρκία του, είχαν άνοιξει την πόρτα του δωματίου του και προχωρούσε προς το κρεβάτι του σκουπίζοντας τον ιδρώτα που έκάλυπτε το μέτωπό του.

«Ο Μάρτεν Ντάλ άφησεν ένα επίφωνημα ευχαριστήσεως:

—Σύ! Τι άσχημο ξύπνημα πές μου, ν' άνοίγην κανείς τα μάτια του και ν' αντικρύζω ένα Σούμερ 150 κιλών! Ποιος καλός άέρας σε φέγγει;

—Σήκω πάνω στη στιγμή, ντύσου μάνι-μάνι και εν άνάγκη έλα να πηγαίνουμε και με τις πυτζάμες σου!

—Νά πηγαίνουμε; Πού;

—Στο μέγαρο του πρώην δικαστικού "Αρτσιμπάλντ Ράουγκενστον!"

«Ο Μάρτεν Ντάλ άναγκάστηκε στον δεξιά του άγκώνα.

—Στο μέγαρο Ράουγκενστον; Τι συμβαίνει;

—Πάει αυτός!

—Τί;

—Δολοφονήθηκε!

—Μή με τρελλαίνεις! Πώς!

—Ηλεκτροπληκτός!

—Στο κρεβάτι του πάνω;

—Όχι! Μέσα στην μπανιέρα του! Σηκώθηκε προί-προί κατά την συνήθειά του διεθύνθηκε στο μπάνιο του για να πάρη το θερμό λουτρό του. Έγώ ο ίδιος τον συνόδευα ως το μπάνιο του. Τον πρόσεχα έξαιρετικά σήμερα γιατί σήμερα είναι η Πέμπτη 7 Δεκεμβρίου. Είχε προειδοποιηθή ότι σήμερα θα έδολοφονείτο διά του ηλεκτρισμού διότι σήμερα ακριβώς ανέβαιναν στην ηλεκτρική καρέκλα στην "Αμερική, τρεις έχθροι της Κοινωνίας, οι άπαισιες φήμες άδελφοί Πόλμερσον, τους οποίους αυτός είχε καταδικάσει εις θάνατον. Ίσως-ίσως μάλιστα, οι τρεις αυτοί κακοποιοί να πληρώσαν τα κακουργήματά των την στιγμή που αυτός έμπαινε στην τραγική μπανιέρα.

—Πώς τα κατάφεραν να τον δολοφονήσουν μέσα στην μπανιέρα του;

—Αυτό είναι ένα μυστήριο που μόνο συ-ίσως θα μπορούσε να λύσει. Έλα να πηγαίνουμε.

—Τό πτώμα;

—Τό βγάλανε κιόλας από την μπανιέρα. Είναι όλόγυμνο πάνω στο κρεβάτι του. Παρουσιάζει όλα τα συμπτώματα της ήλεκτροπληξίας.

—Επιμένεις να έλθω;

—Μάλλον τό άταιτώ.

—Έστω...

«Όταν ύστερα από μισή ώρα η κομψή κουρούτσα του Μάρτεν Ντάλ σταμάτησε μπρος στην καγκλωλιτή πόρτα του μεγάρου Ράουγκενστον, τό μέγαρο ήταν πλημμυρισμένο από δικαστικούς, άστυνομικούς και δημοσιογράφους.

«Ο Μάρτεν Ντάλ μπήκε με τον Σούμερ στο δωμάτιο του θύματος κι' έριξε μια ματιά στο πτώμα. Δέν χωρούσε ή παραμικρή άμφιβολία ότι έπρόκειτο περί ήλεκτροπληξίας. Κατόπιν πέρασε περί λουτρού και έξήτασε την τραγική μπανιέρα. «Ο Σούμερ τον είδε μια στιγμή να χαμογελά ένφ άνοιγε την βρύση του ζεστού νερού.

—Μήν άγγίξεις τη βρύση! Λέει ο άστυ-

νομικός τρομοκρατημένος.

—Γιατί; Για να μή κεραυνοδοηθώ; Κανένας κίνδυνος Σούμερ. «Η μηχανή στήθηκε αποκλειστικά και μόνο για τόν "Αρτσιμπάλντ Ράουγκενστον"! Σδ μπορείς να πά-ρης άφοβα τό μπανάι σου εδώ μέσα αν έ-χης όρεξη, χωρίς να διατρέξεις τον παραμικρό κίνδυνο!

—Πώς αυτό!

—Πάμε τώρα να πιάσουμε τον συννεόχο των άδελφών Πόλμερσον και κατόπιν τά λέμε!

—Νά τον πιάσουμε; Πώς; Πού;

—Δέν πιστεύω νάναι μακριά. Κάπου εδώ κοντά θα είναι και θα άνυπομονή να πληρο-φορηθή τό άποτέλεσμα της έγκληματικής του ένεργείας. Και έπειδή είναι πολύ έπι-κίνδυνο γι' αυτόν να περιφέρεται έξω από τό μέγαρο, θα περιμένη ειδήσεις άσφαλώς, στο πλησιέστερο μπάρ ή γαλακτοπωλείο.

Κάπου εδώ κοντά είναι ένα ξενοδοχείο δευτέρας τάξεως. Παραπλεύρως του ξενο-δοχείου υπάρχουν ένα μπάρ και ένα γαλα-κτοπωλείο. Άσφαλώς θα τον βρούμε σε ένα

κτοπωλείο. Άσφαλώς θα τον βρούμε σε ένα

κτοπωλείο. Άσφαλώς θα τον βρούμε σε ένα

κτοπωλείο. Άσφαλώς θα τον βρούμε σε ένα

κτοπωλείο. Άσφαλώς θα τον βρούμε σε ένα

κτοπωλείο. Άσφαλώς θα τον βρούμε σε ένα

κτοπωλείο. Άσφαλώς θα τον βρούμε σε ένα

κτοπωλείο. Άσφαλώς θα τον βρούμε σε ένα

κτοπωλείο. Άσφαλώς θα τον βρούμε σε ένα

κτοπωλείο. Άσφαλώς θα τον βρούμε σε ένα

κτοπωλείο. Άσφαλώς θα τον βρούμε σε ένα

κτοπωλείο. Άσφαλώς θα τον βρούμε σε ένα

κτοπωλείο. Άσφαλώς θα τον βρούμε σε ένα

κτοπωλείο. Άσφαλώς θα τον βρούμε σε ένα

κτοπωλείο. Άσφαλώς θα τον βρούμε σε ένα

κτοπωλείο. Άσφαλώς θα τον βρούμε σε ένα

κτοπωλείο. Άσφαλώς θα τον βρούμε σε ένα

κτοπωλείο. Άσφαλώς θα τον βρούμε σε ένα

κτοπωλείο. Άσφαλώς θα τον βρούμε σε ένα

κτοπωλείο. Άσφαλώς θα τον βρούμε σε ένα

κτοπωλείο. Άσφαλώς θα τον βρούμε σε ένα

κτοπωλείο. Άσφαλώς θα τον βρούμε σε ένα

κτοπωλείο. Άσφαλώς θα τον βρούμε σε ένα

κτοπωλείο. Άσφαλώς θα τον βρούμε σε ένα

κτοπωλείο. Άσφαλώς θα τον βρούμε σε ένα

κτοπωλείο. Άσφαλώς θα τον βρούμε σε ένα

κτοπωλείο. Άσφαλώς θα τον βρούμε σε ένα

κτοπωλείο. Άσφαλώς θα τον βρούμε σε ένα

κτοπωλείο. Άσφαλώς θα τον βρούμε σε ένα

κτοπωλείο. Άσφαλώς θα τον βρούμε σε ένα

κτοπωλείο. Άσφαλώς θα τον βρούμε σε ένα

κτοπωλείο. Άσφαλώς θα τον βρούμε σε ένα

κτοπωλείο. Άσφαλώς θα τον βρούμε σε ένα

κτοπωλείο. Άσφαλώς θα τον βρούμε σε ένα

κτοπωλείο. Άσφαλώς θα τον βρούμε σε ένα

κτοπωλείο. Άσφαλώς θα τον βρούμε σε ένα

κτοπωλείο. Άσφαλώς θα τον βρούμε σε ένα

κτοπωλείο. Άσφαλώς θα τον βρούμε σε ένα

κτοπωλείο. Άσφαλώς θα τον βρούμε σε ένα

«Όταν δικαστικοί άστυνομικοί, δημοσιογρά-φοι και προσώπων του μεγάρου, είδαν τον ίσπεκτορ Σούμερ να φάγη με τον Μάρτεν Ντάλ οδηγώντας έναν άνθρωπο με τις χειροπέδες στα χέρια.

—Άς σταμάτηση ή προανάκριση του προ-σωπικού. Φέρνω τον δολοφόνο!

—Πού τον βρήκες;

—Εδώ κοντά. Διψούσε για είδήσεις ο άνθρωπος.

—Ωμολόγησε;

—Όχι άκόμη αλλά θα όμολόγησε τώρα άμέσως, θέλοντας και μή! Έλάτε μαζί μου και μαζί τον στο μπάνιο!

«Ηκολούθησαν όλοι με δικαιολογημένη πε-ριέργεια στο μπάνιο τους τρεις άνδρες και εκεί, ο Σούμερ στον όποιον ο Μάρτεν Ντάλ είχε πη προηγουμένως άρκετά για την όλη την ένεργεια του εγκληματίου, άρχισε την άναπαράσταση του εγκλήματος.

—«Ο άνθρωπος αυτός διέσκησε κύριοι χθες βράδυ ένα από τα παράθυρα του μεγάρου και μπήκε μέσα χωρίς να γίνη αντίλη-πίες. Χώθηκε μέσα στο μπάνιο και με τό κλεφτοφανάρο του άρχισε να εργάζεται ά-θόρυβα. Δέν είχε πολλά πράγματα να κά-νη ούτε και πολύ δύσκολα. Τοποθέτησε ά-πλούστατα κάτω από την μπανιέρα έναν ή-λεκτρικό πολλαπλασιαστή! «Ο ένας πόλος του πολλαπλασιαστή ένώθηκε με την μπανιέρα και ο άλλος με την βρύση του ζε-στού νερού. «Ο δολοφόνος γνώριζε ότι ο δικαστής, όταν θα βρισκόταν μέσα στο νε-ρό, θάμπανε όποιοδήποτε την βρύση, είτε για να ρίξη και άλλο νερό, είτε για να ση-κωθεί. Έμπνευση άπλουσιότητα όπως βλέ-πετε...

—Και αν προηγουμένως έμπαινε στην μπανιέρα ένας άλλος;

—Δέν θα πάβαινε τίποτα!

—Πώς αυτό!

—«Ο εκδικητής τά είχε υπολογίσει τό βάρος του "Αρτσιμπάλντ Ράουγκενστον"! Τό θύμα ήταν έξαιρετικά παχύσαρκο! Ζύγισε τουλάχιστον 150 κιλά! Υπελόγισε λοιπόν την άπόσταση πουπρεπε νάχη ο πάτος της μπανιέρας από τον πόλο για να δουλιάξη ύ-πό την πίεσιν 150 κιλών! "Αν όποιοσδήποτε άλλος έμπαινε στην μπανιέρα, δέν θα την βούλιαζε τόσα ένκοστά, όσα χρειάζονταν για να άγγίξη στον πόλο!

Θέλετε περισσότερα για να πεισθήτε; Θέ-λετε να έξαναγκασθή θέλοντας και μή να ό-μολόγησιν; Άπλούστατα! Θα μπό έγω στην μπανιέρα και θα πιάσω τη βρύση χωρίς να πάθω τίποτα! Κατόπιν θα παρακαλέσουμε τον κύριο να μπή και θα προσθέσουμε στο βάρος του όσο βάρος χρειάζεται για νάχου-με 150 κιλά... «Ο δολοφόνος, άντι άλλης ά-παντήσεως κάθισε σ' ένα καθίσμα και γέλα-σε σαρκαστικά:

—Και ύστερα; Με πιάσατε; Κάτι κάνα-τε!

□ □

Τό ίδιο βράδυ, ο Σούμερ έπαιρνε τον χω-νετικό του καφέ στην βεράντα του Μάρτεν Ντάλ ύστερα από ένα γεύμα για τό όποιο ο καλός Μπίλνικ είχε έπιστρατεύσει όλες του τις γνώσεις.

—Και τώρα τί κάνει στο τμήμα;

—Είναι άπαθείστατος φίλε μου! Δέν έν-διαφέρεται για τίποτα! Ούτε και κρύβει τον ένθουσιασμό του για την έπιτυχία της άπο-πείρας του. Έκδικήθηκε τον θάνατο των τριών άδελφών του και είναι ικανοποιημέ-νος από τόν έαυτό του, άδιαφορόντας για την κρεμάλα που τον περιμένει.

—Ένα τσιγαράκι;

—«Αν είναι Αίγυπτιακό...

□ □

Τό ίδιο βράδυ, ο Σούμερ έπαιρνε τον χω-νετικό του καφέ στην βεράντα του Μάρτεν Ντάλ ύστερα από ένα γεύμα για τό όποιο ο καλός Μπίλνικ είχε έπιστρατεύσει όλες του τις γνώσεις.

—Και τώρα τί κάνει στο τμήμα;

—Είναι άπαθείστατος φίλε μου! Δέν έν-διαφέρεται για τίποτα! Ούτε και κρύβει τον ένθουσιασμό του για την έπιτυχία της άπο-πείρας του. Έκδικήθηκε τον θάνατο των τριών άδελφών του και είναι ικανοποιημέ-νος από τόν έαυτό του, άδιαφορόντας για την κρεμάλα που τον περιμένει.

—Ένα τσιγαράκι;

—«Αν είναι Αίγυπτιακό...

□ □

Τό ίδιο βράδυ, ο Σούμερ έπαιρνε τον χω-νετικό του καφέ στην βεράντα του Μάρτεν Ντάλ ύστερα από ένα γεύμα για τό όποιο ο καλός Μπίλνικ είχε έπιστρατεύσει όλες του τις γνώσεις.

—Και τώρα τί κάνει στο τμήμα;

—Είναι άπαθείστατος φίλε μου! Δέν έν-διαφέρεται για τίποτα! Ούτε και κρύβει τον ένθουσιασμό του για την έπιτυχία της άπο-πείρας του. Έκδικήθηκε τον θάνατο των τριών άδελφών του και είναι ικανοποιημέ-νος από τόν έαυτό του, άδιαφορόντας για την κρεμάλα που τον περιμένει.

—Ένα τσιγαράκι;

—«Αν είναι Αίγυπτιακό...

□ □

Τό ίδιο βράδυ, ο Σούμερ έπαιρνε τον χω-νετικό του καφέ στην βεράντα του Μάρτεν Ντάλ ύστερα από ένα γεύμα για τό όποιο ο καλός Μπίλνικ είχε έπιστρατεύσει όλες του τις γνώσεις.

—Και τώρα τί κάνει στο τμήμα;

—Είναι άπαθείστατος φίλε μου! Δέν έν-διαφέρεται για τίποτα! Ούτε και κρύβει τον ένθουσιασμό του για την έπιτυχία της άπο-πείρας του. Έκδικήθηκε τον θάνατο των τριών άδελφών του και είναι ικανοποιημέ-νος από τόν έαυτό του, άδιαφορόντας για την κρεμάλα που τον περιμένει.

—Ένα τσιγαράκι;

—«Αν είναι Αίγυπτιακό...

□ □

Τό ίδιο βράδυ, ο Σούμερ έπαιρνε τον χω-νετικό του καφέ στην βεράντα του Μάρτεν Ντάλ ύστερα από ένα γεύμα για τό όποιο ο καλός Μπίλνικ είχε έπιστρατεύσει όλες του τις γνώσεις.

—Και τώρα τί κάνει στο τμήμα;

—Είναι άπαθείστατος φίλε μου! Δέν έν-διαφέρεται για τίποτα! Ούτε και κρύβει τον ένθουσιασμό του για την έπιτυχία της άπο-πείρας του. Έκδικήθηκε τον θάνατο των τριών άδελφών του και είναι ικανοποιημέ-νος από τόν έαυτό του, άδιαφορόντας για την κρεμάλα που τον περιμένει.

—Ένα τσιγαράκι;

—«Αν είναι Αίγυπτιακό...

□ □

Τό ίδιο βράδυ, ο Σούμερ έπαιρνε τον χω-νετικό του καφέ στην βεράντα του Μάρτεν Ντάλ ύστερα από ένα γεύμα για τό όποιο ο καλός Μπίλνικ είχε έπιστρατεύσει όλες του τις γνώσεις.

Έκδικήσεις που βγαίνει σε καλό

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΑΛΑΙΝ ΜΟΥΖΑΡΤΕΝ

Ο

ταν ο Ντίκ Φόσικ προεβιάστηκε στον βαθμό του τμηματάρχου της τραπεζής «Τζίλντ και Σία», είπε στους φίλους του πως θα πήγαινε να περάση τις διακοπές του στην πλάζ Σόμερσετ. «Ο Ντίκ Φόσικ, άτεγκτος, ακριβής και άυστηρός, είχαν εργασθή τόσο εύσυνεί-δικτα ως υπάλληλος, ώστε οι προϊστάμενοί του δέν δίστασαν να του έμπιστευθούν άνώ-τερη θέση.

«Ο Ντίκ Φόσικ δέν ήταν άδικος, ούτε σχολαστικός, και παρέβλεπε αν ένας ύφιστά-

«Ο Ντίκ Φόσικ του έκανε παρατηρήσεις...

μενός του έρχονταν στο γραφείο με καθυ-στέρηση λίγων λεπτών, ή τσάκαγε με τό πρόσχημα πως πέθανε κάποιος μακρινός συγγενής του... Κι' ή έπιείκεια όμως έχει τά όρια της. Μιά μέρα, άναγκάστηκε να ά-πολύση τον Χέρμπερτ Μάξγουελ, νεαρό γραφέα, που τό είχε παρακάνει. Είχε «ά-φαιρε» τέσσερις θείες κι' έξη ξαδέλφους! "Ε-φθανε στο γραφείο με καθυστέρηση μισής ή μιάς ώρας κι' άσכולούνταν με τις κουρσές άντι να κυττάξη την δουλειά του...

«Ο Ντίκ Φόσικ του έκανε παρατηρήσεις μια φορά, δυό φορές, τρεις φορές... Την τετάρτη, ο άσυνείδητος υπάλληλος του μί-λησε και με αυθάδεια:

Αυτό υπερέβαινε κάθε όριο!

—Περάσατε στο ταμείο να πληρωθή-τε εί-πε ψυχρά ο τμηματάρχης. Δέν είσαθε άξιος να μένετε ούτε στιγμή παραπάνω στην τρά-πεζα.

—Καλά. Δέν δίνω δεκάρα για τό παληο-μάγαζό σας. Θα εκδικηθώ όμως!

—Νά πäs στο διάβολο έξοπασε ο κ. Φό-σικ.

Πέρασε ένας μήνας. «Ο Χέρμπερτ Μάξγου-ελ δέν είχε δώσει σημεία ζωής.

«Ο Ντίκ Φόσικ πήρε τό τραίνο και δέν άργησε να φθάση στο Σόμερσετ, όπου είχε κρατήσει προκαταβολικά ένα δωμάτιο στο «Κοντινένταλ Πάλας», τό πιο κομψό ξενο-δοχείο της πλάζ.

«Απ' την άρχή, ένιωσε μεγάλη ευχαρί-στηση να τον περιβόουν ένα σωρό ύπηρετές και καμαριέρες σ' ένα μικρό τραπέζι, χω-ρίς τόν συνωστισμό της τάμης, νι' ότ...

«Αφού πήρε έναν ύπνυχο, ο Ντίκ Φόσικ πήγε στο Μπίλντ-στρητ για να κάνη μια μι-κρή βόλτα στην πλάζ. Περνώντας μπροστά από ένα πρακτερείο διαφημίσεων, ο κ. Φό-σικ έδωσε τό όνομά του στον υπάλληλο για να δημοσιευθή στα «Κοινωνικά» στις άφι-ξεις.

«Η θάλασσα δέν ένδιέφερε τον περιπατη-τή τόσο όσο τον ένδιέφερε ή έκπληξη των φίλων του όταν θα διάβάζαν στηνΣόμερσετ-πλάζ την είδηση και θάλεχαν μεταξύ τους:

—«Ο Ντίκ Φόσικ βρίσκεται στο Σόμερ-σετ. Τί πλούσια που θα πληρώνεται!

«Τί ύπερχρους μήνες που θα περάσω εδώ» ψιθύρισε.

Ποτέ κανείς δέν πρέπει να προσεοφλά τό παραικρό. Την επομένη, ύστερα άπ' τό πρό-γευμά του, ο τμηματάρχης δέχτηκε πολλές άνεπιθύμητες επίσκεψεις: τον τσαγκάχη, τον ράφτη, τον κάπελλα και τον ποικαμισό της πλάζ που έρχονταν να του παραδώσουν μια μεγάλη παραγγελία που είχε δώσει... ο ίδιος στο Λονδίνο πριν άπ' την άναχώρησή του για τό Σόμερσετ.

—Κάποιο λάθος θα έγινε! φώναξε έξω-φρενών. Δέν παράγγειλα τίποτε άπολύτως.

Με συγχωρείτε! Είναι γραμμένα με τό χέρι της...

Και κατάπληκτος, ο Ντίκ Φόσικ είδε έπι-στολές που είχε γράψει σε χαρτί της τραπε-ζής «Τζίλντ και Σία», ύπο γογγυσμύ-νες άπ' τόν ιδιο—πλαστή ύπογραφή, έννοείται, αλλά τόσο έπιτυχημένη!

«Ο τμηματάρχης κατάλαβε άμέσως: ήταν ή εκδίκησή του Χέρμπερτ Μάξγουελ.

Τί να κάνη να τά άρννηθ όλοι... Μπο-ρούσε... θα γινόταν όμως δίκη. Τά γεάμ-ματα ήσαν σε χαρτί της Τραπεζής. Φαντα-

Θαύμαζε και ο ίδιος την αλουέττα του.

σθήτε αν καλούσαν τους προϊσταμένους του στη δική! Αυτό δέν έπρεπε να γίνη.

—Κύριοι, είπε, άπορροφημένος άπ' τις ύποθέσεις μου είχα ξεχάσει διωσδιδίου την παραγγελία. Με συγχωρείτε. Πληρώνω.

—Τοις μετρητοίς;

—Πάντοτε πληρώνω τοις μετρητοίς!

Υπέγραψε διάφορα τσέκ στους προμηθευ-τάς και κανόνισε τά χρέη του. Εξόδεψε όλο τό ένεργητικό του στην Τράπεζα... ή τιμή του όμως είχε σωθή!

«Όταν άνοιξε τά πακέτα... τότε ή όργή του κ. Φόσικ έξοπασε!

Ποτέ του δέν είχε δει ρούχα τόσο χτυπη-τά τόσο μοντέρνα! Φαντασθήτε τί έξωφε-ρινά φωνία γι' αυτόν που ντυνόταν πάν-τα σοβαρός, αξιοπρεπώς, με μαύρα!

Μια παρουσία λέει: «Τόν παρά μου έδω-κα, να σε φάω θέλω». «Ο κ. Φόσικ άποφά-σισε να την έφαγίσει, Γι' αυτό την ώρα του γεύματος έμφωνίστηκε μ' ένα χτυπητό γκρι κοστούμι που τόν έκανε κατά δέκα χρόνια νεότερο. Ποικαμισο και γραβάτα ήσαν ά-σορτί με τό κοστούμι! «Όταν τά βλέμματα ήσαν έστραμμένα προς αυτόν. «Όχι για να τον κοροϊδίσουν...άλλά από θαυμασμό.

Κι' έτσι, καθεμέρα ο κ. Φόσικ φορούσε κι' ένα καινούργιο κοστούμι. Κυτταζόταν στον καθρέφτη και θαύμαζε και ο ίδιος την αλουέττα του.

—«Η εκδίκηση του κατεργάρη του Μάξ-γουελ μου στοιχίζει ακριβά... έχει όμως και τά καλά της! σκεπτόταν φιλοσοφικά ο κ. Φόσικ.

«Όλο τό προσωπικό του ξενοδοχείου τόν είχε κη έρέξει και μη στάξη για να πάρη γερό πουριμουά κι' ένας πλούσιος τραπε-ζίτης του Λονδίνου, ο κ. Τζένινγς τόν κά-λεσε να παίξουν Μπρίτζ με μερικους φίλους του... Στην άρχή, ο τραπεζίτης του φέρθη-κε με κάποια δυσπιστία, την τρίτη όμως μέρα του μίλησε:

—Κ. Φόσικ, είπε, σας παρακαλώ να με συγχωρήσετε για την άρχική μου δυσπιστία. Σας έδλεπα να ξεδεύετε τόσα χρήματα που σκέφθηκα: «Πώς ένας άπλους τμηματάρχης μπορεί να ξεδεύη τόσα χρήματα; Κάτι τό ύ-ποπτο θα συμβαίνει!» Τηλεφώνησα στο Λονδίνο όπου μου έδωκαν τις καλλιέρες πληροφορίες για σας. Είπαν πως ήσασταν ο πιο τίμιος κι' εργατικός υπάλληλος. Πήτε μου όμως πως μπορείτε να ξεδεύετε τόσα χρήματα; Πώς τά κερδίζετε; Και θα προ-τείνω κι' εγώ κάτι...

«Ο κ. Φόσικ βρισκόταν σε μεγάλη άνη-γανία. Τί να πη; Νά όμολόγηση την αλή-θεια; Είχε μια έμπνευση:

—Μελέτησα πολύ τις διακηρύξεις των τίτλων και χρονογράφων και κατώρθωσα να κερδίσω κάτι...

«Ο τραπεζίτης του ζήτησε πληροφορίες:

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Η ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

Διάβαζα τελευταίως σε κάποιο ξένο περιοδικό διάφορες συμβουλές για την ομορφιά. Και όλες αυτές οι λεπτομέρειες που κατ' αρχήν φαίνονται υπερβολικές, δεν είναι καθόλου άξιες περιφρόνησεως όταν τις σκεφθώ κανείς καλά.

«Ας εξηγηθώ. «Αν κατακρίνω έκείνο που βγαίνει από το φυσικό, εκείνο που είναι πλαστό και ψεύτικο, το υπερβολικό μακιγιάζ που βάζει μια ψεύτικη μάσκα στο πρόσωπο σε βαθμό που βλέποντας μια γυναίκα να διερωτάσθε: «πώς είναι άραγε αυτή η γυναίκα χωρίς την μάσκα που φορεί;» δεν σημαίνει ότι καταδικάζω μια μετρημένη και σωστή περιποίηση του έαυτού μας.

Νομίζω, αντιθέτως, ότι μια γυναίκα δεν πρέπει να εγκαταλείπει τον έαυτό της όσο και αν δεν είναι πιά νέα. Πρέπει να φροντίζει για την καλαισθησία της εμφάνισέας της ούτως ώστε να προξενή ευχάριστη εντύπωση στους δικούς της και σ' όλον τον κόσμο. Το να ζωγραφίζει κανείς ένα καινούργιο πρόσωπο επάνω στο δικό του είναι ήλιθο και δεν ξεγελά κανένα, αλλά και το να αφήνει κανείς έντελως άπεριποίητο τον έαυτό του είναι ένα άλλο λάθος εξ ίσου κατακριτέον.

Ανάμεσα στα δυο αυτά άκρα υπάρχει η κανονική μέση οδός που ακολουθούν όλοι οι συνετοί και ισορροπημένοι άνθρωποι. Πάν μέτρον άριστον.

Δεν μπορώ να καταλάβω, σε οποιαδήποτε ηλικία, προπάντων στα πολύ νέα κορίτσια και στις ηλικιωμένες κυρίες τα υπερβολικά άναυδη μακιγιάζ, τα φρύδια που είναι ζωγραφισμένα με το κραγιόν, τα κολλημένα σκόνια, τις μαυρισμένες βλεφαρίδες, τα έντυπωτικά κατκόκκινα στόματα, τα κιτρινωπά χείλη, τα χυδαία μάγουλα, και τα μαλλιά που προσπαθούν να παραστήσουν τα χρυσά ένδη έπρεπε να είναι κατανά, ή που παίρνουν διάφορες αποχρώσεις γιατί προσπαθούν να κρύψουν το γκριζό τους χρώμα. «Ολα αυτά είναι μια μεταμφίση άρκετά αποκρουστική.

Καταλαβαίνω όμως πολύ καλά και θεωρώ έντελως έλλογο να περιποιηθεί κανείς τα μαλλιά του, να φροντίζει να αποφεύγει τις ρυτίδες, την πικρή σύσπαση των χειλιών στην άκρη του στόματος και τα διάφορα τίκ. Βρίσκω πολύ σωστό να ξεκουράζει κανείς τα μάτια του με με-

ρικές κοιμπρέσες, να περιποιείται τα δόντια του, να φορη ένα κομψό καπέλλο, να χτενίζει άρραία τα μαλλιά του, να προ-

σπαθή να διατηρή την σιλουέττα του εύλογιστη και άρμονική.

Νομίζω μάλιστα ότι είναι καθήκον μιας γυναίκας που φροντίζει για την αξιοπρέπεια της να περιποιηθεί τον έαυτό της. Αυτό είναι όχι μόνον μια ένδειξη συμπαθείας για τους δικούς της, αλλά και μια έκδηλως σεβασμού όφειλομένη στην κοινωνία. Πολλές γυναίκες που παραπονούνται ότι δεν έχουν τύχη θα είχαν άσφαλως περισσότερη, αν δεν αφήναν τον έαυτό τους τόσο ατημέλητο ώστε να γίνονται αποκρουστικές.

Η μετρημένη φροντίς που θα καταβάλλετε για τον έαυτό σας δεν θεωρεί-

Μια πρακτική και μοντέρνα ανδρική πιτζάμα από μολτόν ή φανέλλα. Σαντάκι σταν-ρωτό και γιακάς - δάλλι σκωτσέζικος. Πανταλόνια με φεβέρ σκωτσέζικα.

ται κοκκεταρία αλλά μάλλον αξιοπρέπεια και άποτέλεσμα της κοινής λογικής.

«Ας μην ξεχνούμε ακόμη ότι η έκφρασις του προσώπου είναι κατοπρισμός της ψυχής, είναι ένα μεγάλο βιβλίο άνοιχτό για τους άλλους.

Χωρίς ψιμύθια, χωρίς τίποτα το εξεζητημένο και το πλαστό μπορούμε να φροντίσουμε για την νεανικότητα, την δροσερότητα και την ήρεμια του προσώπου μας. Μάτια και χείλη που χαμογελούν είναι οι μεγαλύτεροι συντελεσταί. Ακολουθεί ύστερα η γαλήνη των χαρακτηριστικών που φανερώνει μια άνωτερη ψυχή και η ανάπαυσις των μυώνων που πραγματοποιεί κανείς προσπαθώντας να αποφεύγει τα τίκ που φέρνουν οι άνώφελες κινήσεις και τα δυνατά πάθη. Ο θυμός φέρνει ρυτίδες, η ζήλεια κάνει «τραβηγμένα» τα χαρακτηριστικά, το μίσος ή ο φθόνος χαμηλώνουν το πηγούνι, η αγωνία φέρνει σύσπαση των χαρακτηριστικών κ.λ.π. Αντιθέτως μια ψυχή που κυριαρχεί στα αισθήματά της φωτίζει και πράζει το πρόσωπο.

Βλέπουμε έτσι ότι άρισμένες φροντίδες καλλυντικής και υγιεινής του προσώπου όχι μόνον επιτρέπονται αλλά και επιβάλλονται. Ποιός δ λόγος να το άρνηθοιμε αυτό. Και θα ήταν άνοητο να πιστεύουμε ότι περιποιούμενοι το σώμα μας, βλάπτουμε το πνεύμα μας. Πολύ περισσότερο μάλιστα όταν σκεφθοιμε και τι έλεγαν οι σοφοί πρόγονοί μας: «οία ή μορφή, τοιάδε και ή ψυχή».

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

ΤΑ ΝΕΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Οι καινούργιες φθινοπωρινές συλλογές που προδικάζουν την χειμερινή μόδα, παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία καπέλων που διαφέρουν άρκετά από τα καλοκαιρινά μοντέλλα.

Θα δοιμε πάρα πολλά θελούδινα καπέλλα, όπως ακόμη και πολλά μοντέλλα ντεμί-σai-ζόν, από θελούδο και φέτρ άνακατωμένα.

Οι γαρνιτούρες θα είναι άπλές ίσως από αντίδραση στα λουλούδια, τα φτερά και τις άλλες γαρνιτούρες φανταζι που κοσμούσαν τα καλοκαιρινά μας καπέλλα.

Το τουρμπάνι επιχειρεί να επανεμφάνιση, μα δεν ταιριάζει—άλλοιμονον!—παρ' όντον σε άρισμένα πρόσωπα πολύ κανονικά.

Η βουαλέττα κοντεύει να μεταβληθί σε πέπλο. Κινδυνεύουμε να μοιάσουμε με τις Αγγλίδες που παρίσταναν οι προπολεμικές καρικατούρες.

Τα φθινοπωρινά ταγιέρ και ρόμπ-μαντώ θα συνοδεύονται από καπέλλα με μπόρ. «Αν το ταγιέρ είναι δίχρωμο, πράγμα που συμβαίνει συχνά, και το καπέλλο επίσης θα είναι δίχρωμο. Οι κορδέλλες διέροδξ επάνω σε φέτρ κόκκινο, είναι πολύ κομψές στην απλότητά τους.

Ένας νεωτερισμός, είναι ή ντεκούπ, ή ένγκυστασιόν που γίνεται στο φέτρ, όταν

σεηίδες

πρόκειται για μποννέ ή για τόκες. Τα άνοίγματα αυτά αφήνουν πολλές φορές να φαίνονται τα μαλλιά.

Το μυτερό μπονισόν που άποκαλύπτει έντελώς το μέτωπο και ένα μέρος των μαλλιών ακόμη, έχει πολλές θαυμάστριες. Απαιτεί όμως ένα πολύ νεανικό πρόσωπο.

Πολλά μοντέλλα έχουν έμπνευσθί από τα στρατιωτικά καπέλλα της Ναπολεοντείου έποχής. Έτσι θα φορέσουμε αυτόν τον χειμώνα στα κεφάλια μας τα δίκοχα που φορούσε το πεζικό του Ναπολέοντος, τα τουρμπάνια των Μαμελουίκων, τα καλπάκια των Γρεναδιέρων κ.λ.π.

Επίσης πολλές τόκες και ύψηλα κασκέτα είναι έμπνευσμένα από την χωριάτικη ρωσική τέχνη.

Πάντως, όλα τα καπέλλα που παρουσιάζουν κάποιο «ύψος» αν μπορούμε να έκφρασθώμε έτσι, υπερισχύουν έφέτος από τα καπέλλα που έχουν σχήμα γαλέτας ή φωνογραφικού δισκου, σαν αυτά που φορούσαμε το καλοκαίρι, και είναι καλλίτερα, μου φαίνεται.

□ □

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

ΤΟ ΣΤΗΘΟΣ

Σήμερα θα σας γράψω μερικές εύκολες άσκήσεις για την ανάπτυξη του θώρακος και του στήθους, καθώς και για την τοπική περιποίηση των μαστών.

Δύο άσκήσεις εύκολότερες που δεν θα σας κουράζουν, και για τις όποιες δεν θα σας χρειάζεται περισσότερο από ένα τέταρτο της ώρας πρωί και βράδυ. Είναι οι εξής.

Ασκηση 1η. Πρωί και βράδυ άνοιχτε το παράθυρο του δωματίου σας και σταθήτε μπροστά στον καθρέφτη σας με γυμνό στήθος και σε στάση προσοχής. Σιγά-σιγά, χωρίς καμιά άπολύτως μετακίνηση των χειρών, αρχίστε να εισπνέετε άργά γεμίζοντας τους πνευμόνάς σας άέρα, και κατόπιν έπίσης άργά βγάξτε τον άέρα που εισπνεύσατε.

Θα το κάνετε αυτό έξ έως έπτά φορές. Κατόπιν άνάπαυσις 2 ως 3 λεπτά. Μετά δε θα κάμετε την άσκηση 2.

Σταθήτε πάλιν προσοχή και με τα άκρα των ποδιών άπολύτως ήνωμένα. Τοποθετήστε τότε τα χέρια, σε σχήμα γρόνθου, άκριβώς παραπλευρώς των μαστών κι' αρχίστε να κάνετε κατ' άρχάς έλαφρές, ύστερα πιο έντονες στροφές μόνον όμως του κορμού, πότε δεξιά και πότε άριστερά, χωρίς άπολύτως να μετακινήσθε από τη μέση και κάτω.

Αυτές τις εύκολες άσκήσεις αν τις κάνετε πρωί και βράδυ, από παιδικής μάλιστα ηλικίας, θα αναπτύξετε τέλεια το στήθος σας και θα εξασφαλίσετε πλήρη υγεία, σφρίγος κι' ομορφιά.

Αλλά και σε μεγάλη ηλικία γινόμενες, είναι άπολύτως συντελεστικές γιατί υποβοηθούν την βελτίωσιν ένδς κακώς άνεπτυγμένου θώρακος και του στήθους.

Η παρακάτω άσκηση είναι άπολύτως ά-

ποτελεσματική για την τόνωση των μυών του στήθους, είναι όμως διγώτερο εύκολη από τις άνωτέρω.

Η άσκηση αυτή είναι άκριβώς σαν να γατε στη διάθεσή σας ένα πολύζυγο. Λοιπόν στέκεσθε σε στάση προσοχής, με κολλημένα τα νώτα στα πόδια του κρεββατιού. Κατόπιν κάμνετε μισό βήμα προς τα εμπρός, και στέκεσθε πάλιν προσοχή. Τότε με τα χέρια σας, έχοντας πάντοτε τα νώτα γυρισμένα προς τα πόδια του κρεββατιού, πιάνετε τον σωλήνα του κρεββατιού, και τεντώνεσθε προς τα

εμπρός στήριζόμενοι στα δάκτυλα των ποδιών.

Αρχίστε την άσκηση αυτή από λίγες φορές καθημερινώς, μέχρις ότου φθάσετε τις δέκα.

Η ανάπτυξη των θωρακικών μυών και του στήθους με την άσκηση αυτή έπιτυγχίνεται τελείως. Με όλες τις παραπάνω περιγραφόμενες γυμναστικές άσκήσεις, έπιταχύνεται ή κυκλοφορία και δυναμώνονται οι ιστοί του δέρματος.

Έκτος αυτού όμως χρειάζεται και ειδική τοπική περιποίηση του στήθους. Κάθε πρωί, αν είναι δυνατόν, μετά τον καθαρισμό του προσώπου, είναι έπιβεβλημένον να κάμετε μ' ένα σφουγγάρι ή άπλως μ' ένα κομμάτι χνουδωτού ύφασματος, μια έντριβή των μαστών με κρύο νερό μέσα στο όποιον ρίχνετε και λίγο καθαρό οινόπνευμα. Κατόπιν σκουπίζεσθε και με μια δούρετσα, σαν εκείνες που καθαρίζομε τα χέρια, βουτηγμένη σε σκέτη κολώνια. Βουρτσίζετε με κυκλικές έλαφρές κινήσεις τους μαστούς επί 2 λεπτά και κατόπιν άφου σκουπισήτε πονδράρετε με σέκετο τάλλ.

Αυτά όσον άφορά την προληπτική θεραπεία για την καλή διατήρηση της φόρμας του στήθους και την ανάπτυξη του θώρακος.

Στο έπόμενον: πλαδαρότης και μαρσαμός του στήθους.

Δερματολόγος Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Τέσσερα κομψότατα παριζιάνικα καπέλλα: καπέλλάκι - φωτοστέφανος σε μοντέρνα γραμμή με μια λεπτή βουαλέττα.— Ήραιότατο καπέλλο ντιρεκτουάφ από φέτρ σατέν με βουαλέττα από του λι σενιγιέ.— Άστυνομικό μποννέ άφ έφτρ σε χρώμα ντομάτας, γαρνιρισμένο με μαύρη θελούδινη κορδέλλα.— Μοντέρνο υπερέ από φέτρ - ντρα μπλέ - μαρίν.

Σ' ΕΠΤΑ ΓΡΑΜΜΕΣ

Παραδείγματα μικρογραφίας, ή μάλλον... ψιλογραφίας έχουμε άπειρα, θα πιστεύατε όμως ποτέ ότι μπορεί επάνω σ' ένα στυρί ρυζιού να γραφεί διάκριση φράση, καθόρθωσε αυτό κάποιος Ίνδος; έγραψε δηλ. σ' ένα ρύζι: «Είθε ο Θεός να σ' δώσει χρόνια πολλά, κι' εύτυχισμένα!».

Από πού προέρχεται το άλας των θαλασσών; Κατά την γνώμη μερικών σοφών το φέρνουν στην θάλασσα οι ποταμοί. Χωρίς όμως το άλας δεν ήτο δυνατόν να υπήρχε ζωή στις θάλασσες, γιατί θα σάπιζαν τα νερά των από τα πτώματα των διαφόρων ψαριών κλπ.

Ο καλλίτερος τρόπος για να μη ταμπηθήτε από τις τσουκνίδες είναι να τις... φουτώσετε άδίστακτα. Κάμνοντας αυτή την ήρωική χειρονομία σπάνετε τις μικρές μύτες του φυτού που περιέχουν το δηλητήριο που επιφέρει την γνωστή φαγούρα και γλυτώνετε απ' αυτό.

Ο τόνιμπριτζ της Άγγλιας, δρέθηκε κατά την διάρκεια άνασκαφών, ένα παι χνιδάκι της εποχής του σιδήρου, δηλ. χρονολογούμενο από 4.000 έτών! Είναι ένα είδος μικροσκοπικού άκοντίου, που το χάριζαν φαίνεται οι γονείς στα παιδιά των όπως έμεις σήμερα τους χαρίζουμε τουνέκια, κ.λ.π.

Εγινε και αυτό: το... άφωνο πιάνο. Τό έφευρε ένας Βιεννέζος μουσικός και φανταζόμεθα ότι άπειρη θα είναι ή χαρά των έχθρων του όργάνου αυτού. Τό νέο πιάνο τό άκούει μόνον ένεινος που τό παίζει, χωρίς σέ μιá κάσκα με άκουστικά που συλλαμβάνει τούς άθρόνους... ήχους.

Ο την 20ετηρίδα του ήλεκτρισμού οι Άμερικανοί είχαν την πρωτότυπη ιδέα να φωτογραφίσουν τούς καταρράκτες του Νιαγάρα. Έχρησιμοποιήθη ρεύμα ένός δισεκατομμυρίου 440 έκατομ. κερών. Ταυτοχρόνως, μετεδίδετο ραδιοφωνικώς και ό δρυχηθμός του ύδατινου αυτού μεγαθηρίου.

Ο κομψοδωμένες μας που τρώνε στά ζαχαροπλαστεία της μόδας τόν άνανά τούς δέ θα φανταζώνατο δέβαια, ότι τό εύώδες αυτό φρούτο προμηθεύει και ένα περίφημο μετάξι από τό όποιο κατασκευάζονται πολλές από τις πολούμενες σήμερα μεταξωτές κάλτσες πολυτελείας.

Τό μεγαλείτερο σκάφος που έχει περάσει ως τώρα την διώρυγα του Παναμά, ήταν τό άγγλικό δαήδωντ «Νέλσων». Τόσο είναι τό πλάτος του πλοίου αυτού κολλοσού όστε μόλις άπέμεινε από τά δυό μέρη του σκάφους μιá λουρίδα νερού 60 έκατοστών.

Ξέρετε ποιά είναι τά περιφημότερα διβλία μεταξύ τών πρώτων που έχουν έκδοθί σ' όλον τόν κόσμο: «Ο Ροβινσών Κρούσος» και τό «Ταξίδι του Γκιούλιβε». Ύστερα έρχεται τό άριστούργημα του Μίλτων «Ο χαμένος Παράδεισος». Σημειωτέον ότι και τά τρία διβλία είναι άγγλικά.

Φρανσουά Ροζέ

Καταγωγή.— Ο Φρανσουά Ροζέ γενήθηκε στις 25 Μαρτίου 1899 στο Βιλάρ-λ-Ντόμπ. Ή διεύθυνσής του είναι: 17, Eugène-Gibez, Paris.

Ίδιαιτέρα χαρακτηριστικά. Ύψος: 1,81 μ. Βάρος: 77 κιλά. Μάτια και μαλλιά: καστανά. Ένα έξαισιο πρόσωπο, κανονικότατο, με καλοσχεδιασμένα χαρακτηριστικά. Άθλητικός και χαριτωμένος συγχρόνως, πράγμα όχι τόσο κοινό. Πολύ λαίμαργος. Ή λαίμαργία είναι φαίνεται τό μοναδικό του έλάττωμα γιατί δέν είναι ούτε γλωστής, ούτε ψεύτης, ούτε περήφανος, ούτε θυμώδης. Δέν είναι καθόλου κοσμικός. Έκτός από τό θέατρο όπου παίζει, και τό στούντιο, όπου γυρίζει, δέν τόν συναντά κανείς παρά στο ήλιόλουστο σπίτι του όπου ζή εύτυχισμένος με την γυναίκα του, τό χαριτωμένο μωρό του, που τό λατρεύει, τούς σκύλους του, και τό αγαπημένο του ραδιόφωνο. Οι τοίχοι του σπιτιού του φωτίζονται από ώρατάτα τοπία, λουλούδια και πορτραίτα, ζωγραφισμένα από τόν ίδιο.

Ή ζωή του.— Τά παιδικά του χρόνια τά πέρασε όπως όλα τά συνομήλικά του χωριόπουλα κοντά στά Έλη του χωριού του. Δέκα χρονών πηγαίνει στην λυών, στο λύκειο Άμπέρ. Κάθε πέμπτη άπογευματινή στόν κινηματογράφο. Τό βράδυ, μουσική: καλός βιολονσελίστας. Ή επί πλέον πρώτο βραβείο ίχνογραφίας. Παίρνει δίπλωμα φιλολογίας. Στρατεύεται στά 1917. Έπιστρέφοντας από τό μέτωπο ντεμπουτάρει σέ μικρορολάκους, Μισθός γλισχρότατος. Έγγράφεται στό Κονσερβατοούαρ. Προσλαμβάνεται κατά την έξοδό του από τόν περίφημο Ζεμιέ στό Όντεόν όπου παίζει έπτά χρόνια. Κάνει τουντέ στην Δανία και στην Άμερική Οι τελευταίες του θεατρικές δημιουργίες είναι ή «Πριγκίπισσα Ίσαβέλλα» του Μάτερλιγκ, ή «Παναγία τών δειρών» του Γκαντυγιόν και ή «Μίς Μπά» όπου υποδύεται τόν ποιητή Ρόμπερτ Μπρόουνινγκ.

Τά φίλμ του.— Βωβά: «Άθλιοι (ρόλος του Μαρίου), Ή ξόβεργα, Κυρία Ρεκομιέ, Μεσάνυχτα, πλατεία Πιγκάλ, Έξαδέλφη Μπέτ, Μοντεχρήστος και άλλα, και άλλα που γυρίζει χωρίς να εγκαταλείπει τό αγαπητό του θέατρο. Τά τελευταία του όμιλούντα φίλμ είναι: «Ο πόλεμος του βόλς, Σαπφώ, Εύτυχισμένη».

Ο Φρέγκολι χαμαιλέων

Οι Άθηναίοι έξαύμασαν πρό έτών τό μεταμορφωτικό δαιμόνιο του Φρέγκολι. Ήταν πραγματικά καταπληκτική ή εύκολία και ή ταχύτης με την όποιαν άλλαζε κοστούμια και μορφές.

Ύπήρξε ό πατέρας της νέας αυτής τέχνης και ίδου πώς του ήρθε ή ιδέα να γίνη ό άνθρωπος—χαμαιλέων, ό άνθρωπος δηλαδή που άλλαζε μορφές με τόσην εύκολιαν με όση τό μικρό αυτό ζωο άλλαζει χρώματα.

□ □

Ήταν την εποχή του πρώτου Ίταλο-αθησυνιακού πολέμου, επί Μενελίκ. Οι Ίταλοί όπως και αυτή την φορά είχαν συγκεντρώσει στρατεύματα στην Μασσάουα. Ο Φρέγκολι νεαρός τότε έφεδρος, ύπηρετούσε ως λοχίας υπό τάς διαταγάς του στρατηγού Μπαλετισέρα. Όπως είχε ώραία φωνή και ήταν περίφημος μέμος ό στρατηγός τόν έθαζε συχνά να διασκεδάσει τό στρατεύμα από μιá πρόχειρη σκηνή. Ο Φρέγκολι τό έκαμε εύχαρίστως και κάθε φορά εύρισκε και από κάτι καινούργιο να παρουσιάσει.

□ □

Κάποτε του ήλθε ή ιδέα να δώσει όλόκληρη παράσταση. Τό είπε τό στρατηγού και σέ λίγο στρατολογήσαν άνάμεσα από τό στρατεύμα τόν θιασό του.

Άρχισαν οι πρόβες, τό έργο πήγαυινε περίφημα, είχε μάλιστα άναγγελθή και ή ημέρα της παραστάσεώς του, όπότε...καταστροφή! Έρχεται μιá διαταγή και όλόκληρο σώμα στρατού φεύγει από την Μασσάουα για τό μέτωπο. Μέσα όμως στο σώμα αυτό ήταν και όλόκληρος ό «θιασός» του Φρέγκολι, έκτός του θιασάρχου!

Τί νάκανε τώρα; Για κάθε άλλον ή κατάσταση ή ήταν άπελπιστική όχι όμως και για τόν Φρέγκολι. Παρουσιάζεται αυτός και πάλι στόν στρατηγό του και του άναφέρει εύσεβάτως ότι ότ ή έπαιζε όλόκληρο τό έργο... μόνος του! Ο στρατηγός γέλασε στην άρχή και κατόπι περίεργος να ίδιή τί συνέβαινε, έδεχθηκε. Ή έπιτυχία ήταν καταπληκτική.

Τότε έδόθηκε στόν Φρέγκολι τό παρατσούκλι «χαμαιλέων» και καθιερώθηκε ή νέα τέχνη του μεταμορφώτου.

□ □

Ή φήμη του είχε φθάσει ως την Άδιδς Άμπέμπα και όταν άργότερα ό Φρέγκολι συνελήφθη μαζί με πολλούς άλλους αιχμάλωτους από τούς Άθις-συνούς, προσεκήλθη από τόν Μενελίκ στή σκηνή του και τόν διασκεδάσε με τά άστεία του.

Μετά τόν πόλεμο έμεινε στην Μασσάουα, όπου έδιδε παραστάσεις και κέρδισε τά πρώτα του λεφτά, δηλ. τά πρώτα του χιλιάδικα. Πήδη από τά πρώτα του άκούη έθήματα ό «τρανκφομίστας» Φρέγκολι σημείωσε μεγάλη έπιτυχία και...μεγάλες εισπράξεις.

ΜικράΠερίερνα

ΕΚΛΕΨΕ ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ!

Πλέδονται τά αυτοκίνητα αλλά και τά τρέινα; Και όμως, έγινε και αυτό στην Φινλανδία. Ένας σιδηροδρομικός υπάλληλος για να έκδικηθή την έταιρία έπειδή τόν απέλυσε, ανέθηκε στην άτμομηχανή ένός τρέινου που στάθηκε στο μέρος όπου έργαζόταν αυτός και την έβαλε σέ κίνηση.

Σέ λίγο ανέπτυσε όλη την ταχύτητά της και τό τρέινο έτρεχε σάν παραβό, μη σταματώντας σέ κανένα σταθμό. Έπί τέλους ύστερα από πολλές ώρες, του έλειψε ό άτιμος και... στάθηκε μόνο του!

Φαντάζεστε τώρα τί τρομερές ώρες είχαν περάσει οι έπιβάται της περιεργής αυτής άμαξοστοιχίας.

□ □

ΠΕΝΤΑΔΥΜΩΝ ΣΥΝΕΧΕΙΑ...

Γράψαμε σέ προηγούμενο φύλλο για τά πεντάδυμα του Καναδά. Λοιπόν τά τρομερά αυτά θηλυκάνια—γιατί και τά πέντε είναι θηλυκά— άπετέλεσαν πηγή πλούτου για την έπαρχία στην όποια είδαν τό φώς.

Πραγματικά, μόνον κατά τό 1935, έτος γεννήσεώς των, τόση ήτο ή συρροή περιηγτών στο μέρος των στό Όνταριο, ώστε κέρδισε ό τόπος 270.000 λίρες.

Έκτός αυτού, τόσα δώρα τούς έχουν στείλει ως τώρα, ώστε, καθένα από τά πέντε κοριτσάκια, έχει κιόλας και την προίκα του, συλλοσσομένη σέ 4.800 λίρες στεργλίνες, δηλ. παραπάνω από δυόμισι έκατομμύρια δραχμές.

□ □

Η ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΑΙΩΝΟΒΙΩΝ

Έγγραφη κάποτε ότι ή Βουλγαρία έχει τούς περισσότερους αιώνοβίους. Και όμως κατά τά νεώτερα στατιστικά ή Βραζιλία κατέχει τό άξιοζήλευτο αυτό ρεκόρ.

Ύπόχουν εκεί 6.724 άνθρωποι που έχουν ξεπεράσει τά έκατό.

Μετά έρχονται οι Ήνωμένοι Πολιτείες με 4267 αιώνοβίους, ή Βουλγαρία έρχεται τρίτη με 2126 και ακολουθεί ή Κολομβία με 1879.

□ □

ΜΙΑ ΦΥΛΑΚΗ 2.100 έτών!

Κοντά στην κινεζική πόλη Χαϊάγκ-Τά, υπήρχε ή φυλακή Τσογκ-Βάν, ή όποια έκλεισε αυτές τις μέρες, γιατί οι κινεζικές άρχές έκριναν ότι άκρετά έχει έργασθί. Ύφίσταται πράγματι από 2.100 έτών!

□ □

ΗΤΑΝ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΘΟΥΡΥΒΟΥ

Ο κ. Χρεωκοπίδης δέν άντέχει πιά και άποφασίζει να αυτοκινήσει. Είναι όμως ένας άνθρωπος που δέν αγαπά τούς θορύβους, και γι' αυτό σκέπτεται πολύ άν πρέπει ή όχι να μεταγερισθί περίστροφο. Τέλος φωνάζει τόν πια ό τον ύπρητή του τό λέγει:

—Γιάννη, θ' αυτοκινή; Αλλά δέν μπορώ ν' άκούω πυροβολισμό. Φέρε μου σέ παρακαλώ, λίγο θαμνάκι να φράξω τ' άτιμ σου!

Ποικίλες ιστορίες

ΦΥΣΙΚΗ ΣΤΑΣΗ

Ένας πλούσιος γαιοκτήμων από την έπαρχία έπεσκέφθηκε τόν γιοιό του στο κολλέγιο της πρωτεύουσας όπου σπούδαζε, και βρήκε λαμπρή την ιδέα να βγάλη μιá φωτογραφία μαζί του.

Ο φωτογράφος ύποστήριξε ότι ό γιος έπρεπε να σταθί μπρός στόν φακό έχοντας τό χέρι άκουμπισμένο πάνω στόν ώμο του πατέρα του.

Ο γαιοκτήμων όμως έφερε άντιρρήσεις.

—Ή πρόποσα στάση, είπε ψυχρά, θα είναι να έχη τό χέρι του μέσα στην τσέπη μου.

□ □

ΕΞΥΠΝΟ ΚΟΛΠΟ

Για να καταφέρνι τόν μικρό του γιοιό να παίρνι τό μπουρνούλαδό του, ένας έξυπνος ποτέρας, του είχε αγοράσει ένα κουμπάρ, και κάθε φορά που ό νεαρός του βλαστός έπαιρνε την κουταλιά του τούρριχνε στόν κουμπάρ κι' από μιá δραχμή.

Όταν τό μπουκάλι άδειασε, ό πατέρας άνοιξε μ' έπισημότητα τόν κουμπάρ μπρός στά έκπληκτα μάτια του γιοιό του, μέτρησε τό περιεχόμενο του και είπε:

—Είναι 25 δραχμές. Ίσα-Ίσα για ν' αγοράσουμε ένα δεύτερο μπουκάλι με μπουρνούλαδο!

□ □

ΤΙ ΓΥΡΕΥΕ ΣΤΟ ΦΑΝΑΡΙ

—Σας βεβαιώ κύριε πρόεδρε, διεμαρτυρήθηκε ό κατηγορούμενος, ότι δέν ήμουνα μεθυσμένος.

Ο πρόεδρος τόν προσέβλεψε με άμφιβολία:

—Τότε μπορείς να μās εξηγήσης, του είπε ξερά γιατί ό πόλιαιμν σέ βρήκε άνεβασμένο πάνω στο φανάρι του δρόμου;

—Να σας εξηγήσω άμέσως, κύριε πρόεδρε. Είχα δη δυό κροκοδείλους να με παίρνουν από πίσω με άπειλητικές διαθέσεις, και σκέφθηκα ότι τό μόνο που μου έμεινε να κάνω για να σωθώ ήταν να σκαρφαλώσω πάνω στο φανάρι.

□ □

ΟΙ ΠΟΝΗΡΟΙ ΑΥΤΟΙ ΜΙΚΡΟΙ!

Μόλις ή μητέρα μπήκε στο δωμάτιο είδε τόν μικρό της γιοιό να έπιδένη μ' ένα κουρελάκι τό δάχτυλό του.

—Καύμένο παιδί, του είπε με τρυφερότητα. Πώς έγινε και χτύπησες τό δάχτυλό σου;

—Τό χτύπησα πριν πέντε λεπτά στόν κήπο με τό σκερπάνι, της εξήγησε τό παιδί.

Ή μητέρα άπόρησε:

—Πώς! Έγώ δέν σέ άκουσα να κλάει, και να φωνάζης, γεωαίο μου παιδί.

—Δέν έκλαψα, μαμά, γιατί νάμεις έλειπες από τό σπίτι.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΡΕΜΗΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟΤΕΡΑ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ

Ο αείδιμος Μπαρούτι, είχε με περιεργότητα συλλογή επισκεπτηρίων. Μεταξύ αυτών υπήρχαν και τα εξής περιήρημα:

ΛΑΤΡΕ Β'...

Τέως θαλαμηπόλος του κ. Φρανσίσ Σάμ.

ΖΑΝ Δ...

Πρόεδρος του Συνδέσμου των Ζ. Ρ. Ν. Διευθυντής της Ν. Β. Υ. Τ. Γενικός γραμματέας της Δ. Α. Κ.

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ Δ...

Τέως ιππότης της Λεγεώνας της τιμής. Και τέλος το εξής άμικτο μιλλέτο.

ΙΟΥΛΙΟΣ ΜΟΥΑ

...άρθρικό...

■ ■

ΣΥΜΒΟΛΙΚΩΤΑΤΟ

Όπως είναι γνωστό, μαζί με την Όλυμπιαδα του Βερολίνου είχαν διοργανώσει και οι Ισπανοί την Όλυμπιαδα της Βαρκελώνης.

Τα γεγονότα όμως που επήλθαν έκτοτε ακατάσχετα, καταίωσαν τους τελευταίους αυτούς αγώνες.

Και πράγμα περίεργο, το πρώτο αγώνισμα με το οποίο θα άρχιζαν οι Όλυμπιακοί της Βαρκελώνης, θα ήτο η σκοποβολή... με πιστόλι.

Δεν είναι συμβολικώτατον;

■ ■

ΤΙ ΕΛΠΙΖΕΙ ΝΑ ΒΡΗ

και επειδή ο λόγος περί Ισπανίας, ως αναφέρουμε και το παρακάτω ανέκδοτο του πρώτου προέδρου της δεύτερης Ισπανικής Δημοκρατίας, τον οποίον έπαισαν μετά την έκλογη του Μαρτίου και τον ανάγκασαν να φύγει από Μαρίσι τον κ. Αλκάλια Θαμόρα. Σημειωτέον ότι προτού εκλεγεί πρόεδρος ο κ. Θαμόρα είχε συλληφθεί και φυλακισθεί.

Τώρα του έχουν καταλάβει το σπίτι του στην Μαδρίτη και το έχουν καταστρέψει εν μέρει.

Όταν του το είπαν στο Παρίσι, ο κ. Θαμόρα απήντησε φιλοσοφικώτατα:

—Όταν θα επιστρέψω στην Μαδρίτη, ελπίζω τουλάχιστον να δω το κελλί της φυλάξης μου...

■ ■

Η ΒΕΝΤΕΤΤΑ ΟΙΝΟΠΑΡΑΓΩΓΟΣ

Η περίφημη Σοσίλ Σορέλ, άλλοτε εταίρος της Γαλλικής Κομμούνας, που δρόπει τώρα σάβανος στο μούζικ-χόλ, έζηλωσε και δόξες οίνοπαργωγού. Έχει ένα κτηματάκι έξω από το Παρίσι που θγάζει περίφημο κρασί.

Χαριτολογώντας λοιπόν κάποτε η Σοσίλ Σορέλ είπε:

—Μου είπαν τόσα ως τώρα, θα μου πούν τώρα και... μπενουί! το παραδέχομαι κι αυτό με την καρδιά μου.

ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΚΑΤΑΡΓΗΘΗΚΑΝ...

Τὰ λαχεία καὶ ἡ ἱστορία τους

Τὰ λαχεία των εφημερίδων καταργήθηκαν. Κατηργήθη και η αγωνία την οποίαν ζούσε 30 ημέρας τον μήνα ο αναγνώστης κάθε λαχειοφόρου εφημερίδας πλάθοντας γλυκά όνειρα με την προοπτικήν ενός καλού κέρδους που πολλές τρυπές θα βούλωνε.

Και τώρα που κατηργήθησαν ως κάπως λιγάκι το ιστορικό τους.

Γιατί έχουν και τα λαχεία γενικώς την ιστορία τους. Δεν είναι διόλου μοντέρνα εφευρέσεις.

Ήσαν γνωστά, πολύ πρό Χριστού. Οι αρχαίοι Αιγύπτιοι και οι Έβραίοι ήξευραν το σύστημα και τα εφάρμοσαν κατά την διανομή των χωραφιών που έπρεπε κάθε οικογένεια να καλλιεργήσει. Έβγαζαν δηλαδή στο λαχείο τα διαθέσιμα άμπελοχώραφα και...όσοι τυχεροί!

Το λαχείο επίσης έπαιξε σπουδαίο ρόλο και στους πολέμους.

Ο Όμηρος αναφέρει, ότι οι νικηταί έβγαζαν άναμεταξύ των κληρο ύστερ από τις μάχες για να μοιρασθούν τα όπλα των νικημένων.

■ ■

Ο Βεργίλιος καθώς και ο ιστορικός Σουετόνιος, αναφέρουν ότι ο Αυτοκράτωρ Αύγουστος εφημέριζε σε εύρωστα την κλίμακα τα λαχεία... Υπήρξε ο πρώτος που τα συστηματοποίησε, όχι όμως για άτομικό του όφελος, αλλά από αγάπη στην καλλιτεχνία: έβγαζε στο λόττο έργα διαφόρων καλλιτεχνών. Περίεργη όμως ήταν η διαδικασία της κληρώσεως των. Δεν έδειχνε ποτέ τις εικόνες που πρόκειται να κερδηθούν στο λαχείο. Κι έτσι έδοκιμάζετο διπλά η τύχη του καθενός. Από το ένα μέρος δοκίμαζε ο λαχειοφόρος αν μπορεί να κερδίσει τίποτε και από το άλλο τί μπορεί να κερδίσει.

Δηλ. ο τυχερός μπορούσε να κερδίσει κανένα άριστούργημα, μπορούσε όμως να του έπαιξε και καμιά μουντζουρογραφία!

Σπουδαίοι διοργανωταί λαχείων υπήρξαν και οι Αυτοκράτορες Νέρων, Ηλιογάβαλος και Δομιτιανός. Αυτοί διοργάνωσαν λαχεία υπέρ του λαού με

κέρδη ολόκληρα νησιά με τους κατοίκους των!

Ο Ηλιογάβαλος μάλιστα είχε και κάτι χαριτωμένες ιδιοτροπίες: ανάκατευε τα πιο άπιθανα κέρδη. Π. χ. οι τυχεροί μπορούσαν να κερδίσουν δέκα ελέφαντας μαζί ή δέκα στρουθοκαμήλους, ή δέκα σκλάβους. Αλλά καιδέκα μερμήγκια ή....δέκα λίτρες άμμο από τον Τίβερι!

■ ■

Ο Μεσαίων πέρασε στις αρχές του τουλάχιστον χωρίς λαχεία.

Τον 5ο μονάχα αιώνα οι Ένετοί, σπουδαίοι έμποροι οι νεώτεροι αυτοί φοίνικες, έβγαζαν σε λαχείο τα άχρηστα έμπορεύματά τους. Έκαναν δηλ. ένα είδος εκκαθαρίσεως «λόγω τέλους της εποχής», λαχειοφόρου όμως! Δεν άργησαν να τους μιμηθούν όλοι οι έμποροι της Ιταλίας. Από αυτό το λαχεία έπέδραμαν στη Γαλλία, κατά το 1533. Συνώδευσαν στο Παρίσι την Αικατερίνη των Μεδίκων.

Ήσαν κατά το πλείστον χρηματικά τα λαχεία αυτά και άνωμάζοντο το «Παιχνίδι της Κάλπης» ή το «Παιχνίδι του Λευκού» γιατί έβγαζαν μέσα από τις κάλπες λευκά χαρτάκια στα οποία ήταν γραμμένα τα κερδιζόμενα ποσά. Ήσαν οι σημερινοί κληροί.

Στην Άγγλία τα λαχεία εισήχθησαν κατά τον 17ο αιώνα, όποτε οι μισθοί των στρατιωτών έπληρώνοντο...με λαχεία.

■ ■

Και έρχόμαστε τώρα στα λαχεία δημοσίας ωφελείας, τα φιλανθρωπικά κ.λ.π.

Το πρώτο τέτοιο λαχείο διοργανώθηκε στο Βέλγιο κατά τα 1527, προς όφελος του αδελφάτου του Αγίου Γρηγορίου.

Αργότερα πολλές εκκλησίες, υποκομεία, μοναστήρια, νοσοκομεία κ.λ.π. χτίσθηκαν με λαχεία.

Το 1776, δια βασιλικού διατάγματος όλα τα χρηματικά λαχεία της Γαλλίας συγχωνεύθηκαν σ' ένα, το λεγόμενο έθνικό λαχείο της Γαλλίας, που άπέφερε στο κράτος κέρδη 10 εκατομ. φρ. τον χρόνο. Το 1793 καταργείται το λαχείο αυτό, αλλά το 1797 αναδιοργανώνεται για να ξανακαταργηθεί το 1836 και να ξανασυσταθεί τα τελευταία αυτά χρόνια με τα κολοσσιαία κέρδη του.

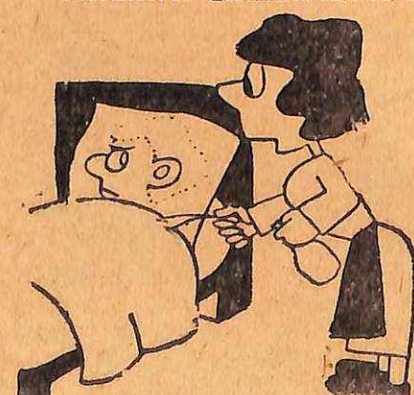
Ιστορικό όμως θα μείνι το «κολοσσιαίο λαχείο» που διοργανώσε η γερμανική κυβένησις το 1840. Ξέρετε τί υπήρχαν μεταξύ των κερδών του; Δεν θα το πιστέψετε, μια ολόκληρη πόλις 29 χιλιάδες κατοίκων...α μέγαλο παλάτι επίπλομένο βασιλικά, δάση έκτάσεως 30.000 στρεμμάτων, χωράφια 4.000 στρεμμάτων, δυο εργοστάσια σιδηρικών και πολλά άλλα.

Ένα λαχείο πραγματικά «κόλοσσιαλ» και με μόνο 20 φράγκα!

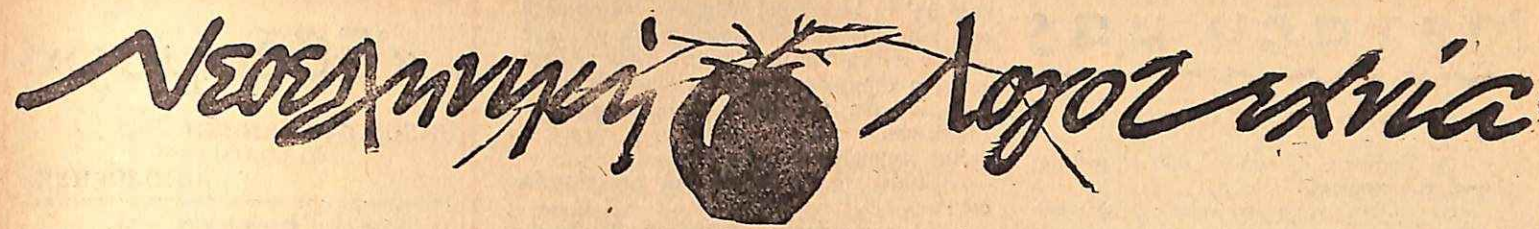
■ ■

Στην Ελλάδα, έχουμε το λαχείο του Στόλου και το Λαγείο των Συντακτών τα τελευταία δε χρόνια και τα λαχεία των εφημερίδων που πέρασαν όπως είπαμε πιά στην Ιστορία.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ

—Έλα λοιπόν, μικρό μου! Πιές το λαδάκι σου! Δεν διαβάζεις ποσα και ποσα φτωχά παιδάκια λαχταρούν λίγο λαδί μ' αυτό την ακρίβεια...

«ΣΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ»

Κι' ήτανε δειλί άγνωστόν όταν πήραμ το έρημικόν τ' μονοπάτι τ' άθισμένο... κι' είχες τ' κεφαλάκι τ' χρυσόξανθο στον ώμο μου απαλά-γλυκά γεγμένο.

Και προχωρούσαμε έτσι άργα και προχωρούσαμε, άγκαλιασμένοι στη χαρά και στην έλπιδα, με τις ψυχές άγκαλιαστές π' ακολουθούσαν την οδηγία της ζωής μας χρυσαστίδα.

Μα ξάφνου προχωρώντας κάπου φτάσαμε που ίσως να ήτανε το τέρας— ποιος τ' ξέρει;— του δρόμου που με τόση έλπιδα πήραμ προσιμένοντας στο φώς που θα μας φέρε...

Μ' αλλοίμονο, μικρή μου! Δεν μπορούσαμ να νοιώσουμε το φώς, ως το ποθούσα γιατί σαν φτάσαμε στο τέρας όλα αλλάξαν. Ναί, όλα έκεινα που αιώνια τα θαρούσα.

Για την ζωή, για την αγάπη, όσα πιστεύαμ ότι «πλαστήκαμε ο ένας για τον άλλο» όλα σιγά-σιγά υποχωρήσανε μέσα της ψευτιάς της πολυτάραχης τ' ούλου.

Χωρίσαν' έτσι απλά τα μονοπάτια μας κι' αναρωτιέμ' αϊτία τάχα νάν' ο χρόνος; Ή μήπως στη ζωή τα όμορφα όηματα σέπει να τ' ακολουθήση πάντα ο πόνος;

KIMON ALBES

■ ■

ΤΙ ΚΙ' ΑΝΕΚΛΑΨΑ;

Κάποιο παλιό τραγούδι κ' έδωθε ψιθύρισαν τα χείλη σου, αγαπημένη. Ω, το παλιό έκεινο τραγούδι, πόσο γλυκά άνήχησε στ' αυτιά μου.

Ήταν ένα γλυκό ξεχασμένο τραγούδι, μια παλιά ιστορούλα, που μ' έκανε να ξαναζήσω τα περασμένα μέσα σ' ένα άπατηλό κι' ωραίο όνειρο.

Το ξέρω, έκλαψα πολύ, λίγες στιγμές άργότερα σαν τάκουσα. Έκλαψα πικρά, με τάθος με οδύν.

Τι κι' αν έκλαψα όμως με πικρία; Φτάνει που για μια στιγμή, ένοιωσα το νοι μου να πετά στη παλιά μας την αγάπη, μέσ' στο παλιό κι' ωραίο περιβάλλο τού έρωτά μας.

Τό φλογερό έκεινο αίσθημα, αγαπημένη, το έρωτικό έκεινο πάθος της καρδιάς μου, όχι δεν έσβησε ακόμα. Ήταν γραφτό να σ' αγαπά. Ήταν μοιραίο ο έρωτάς μου να γέρνη πάντα πονεμένος.

Ω, ναί μικρή μου αγάπη, το ξέρω πως δεν μ' αγαπήσες ποτέ σου, όμως ο έρωτάς μου θα κάνει πάντα για να κυλούν τα δάκρυα εκείνα... Τά δάκρυα εκείνα που φέρνουν τόσο πόνο στη καρδιά, συγχρόνως όμως και τόση γλυκά... που φέρνουν τα γέλια της χαράς, της λύτης στα σκοτάδια, που φέρνουν κάποτε με μιάς τ' πάθη και τ' μίσση...

Τι κι' αν έκλαψα;

Ω, ως άκουγα πάντα το γλυκό έκεινο τραγούδι, που ψιθύριζαν άλλοτε τα ολόγλυκά σου χείλη, κι' ως έκλαια έπειτα πολύ, μονάχος, πικραμένος...

NTINOS LOUKAS

ΖΩΗ

«Οι περισσότεροι άνθρωποι ζουν γιατί δεν έχουν τ' όθαρρος να τερματίσουν τη ζωή τους...»

(Σοπενάουερ)

Μονάχος. Καθισμένος στο παράθυρο της βιτωκίας του κόμαρας έχει ριγμένο το κεφάλι του στα χείρα και με δέλεματα θλιμμένα κυττάζει έξω.

Τα φύλλα του διπλανού δέντρου στο πέρας τ' άγέρα τρίζουν και μοιάζει το τρίξιμο με χαροπάλεμα άνώφελο. Σε κάθε νέο φύσημα όλο και νέα φύλλα πεθαμένα, αφήνοντας γυμνά τα κλαδιά να παλεύουν άπαίσιμα, πέφτουν μέσα στο θολό ρυάκι και χάνονται στα θυμωμένα νερά του.

Στο γλωπδό φεγγαρόφωτο μοιάζει τώρα το δέντρο με σκέλεθρο. Κι' είναι το δέντρο αυτό ο ίδιος ο έαυτός του: Όλες οι έλπίδες του, τα όνειρά του, τα ιδανικά του, καθήκονα της σκέψης του και κάθε ίσχυδα τοι κορμιού του, έχουν φύγει απ' αυτόν. Χαρά και χαμόγελο έχουν φύγει σαν χελιδόνια, που δε μπόρεσαν ν' άνθξουν στο βαρύ το χειμώνα. Στην άγνη Ψυχή του ρίξωσαν ο πόνος και τ' ήνε όλοι και πιο άσφυκτικά.

Τη μεγάλη του καρδιά όλο και την ξεσίζει με τα νύχια της ή λύτη. Στη δακρύβροχη μορφή του ζωγραφίστηκε με ζωπρές γραμμές ή άπελπισία. Μονάχος' ο άχός του δάσους φτάνει στ' αυτιά του σαν άπειλή. Νυχτερίδες πετάνε γύρω του. Τώρα στο άπεναντι δέντρο τού κακού ο λαλήτης—ο Γκιώνης—σκούζει πένθιμα. Πιο πέρα τα ουλιάσματα κάποιου σκύλου μπερδεύονται με τις στριγγιές φωνές της κουκουβάγιας. Κι' αυτός μόνος. Τα κουρασμένα μέλη του, απ' της ημέρας τη δουλειά, βαρειά—λές μολυβένια.

Απ' τη δουλειά! Χά! Χά!... Ή εύσυνεδη τη δουλειά, που δεν τού φτάνει μήτε το σωμα του να ψευτοπεράση.

Τι να την κάνει λοιπόν τέτοια ζωή, που τον κάνει να ζή σαν ένα ζώο, δίχως καμιά πνευματικήν απόλαυση;

Ή φτώχεια—τόσον άδικα—τον κατεβάει χαμηλά στην κοινωνία. Απ' όλους περιφρονημένος. Απόκληρος της Τύχης. Τι να την κάνει μια τέτοια ζωή; Δεν άντέχει στη σκλαδιά της.

Κι' ή καρδιά, ή ψυχή, το πνεύμα, με τη στερνή τη δύναμη προστάζουν το χέρι. Κι' αυτό άγγίζει κάτι παγερό—κρύο σαν το θάνατο. Μα δε δειλιάζει, το χουφτώνει σφιχτά, το φέρνει στους κρατάφους του ηρωικά και τραβάει...

Τώρα πέταξαν μακριά με φόβο κι' οι κουκουβάγιες, κι' οι νυχτερίδες, κι' οι γκιώνηδες. Κι' όταν σε λίγο έφτασαν ο τσιφλικούχος με τους άλλους, βλέποντας το γεμάτο του πλημμυρισμένου στα αίματα ψιθύρισε: «Ένας άνθρωπος λιγώτερος...».

Μόνον απ' της κόρης του τα μάτια κύλισε κάποιον δάκρυ—ίσως εκείνη να κατέλαβε. Κι' ήταν το δάκρυ αυτό ή μόνη συμπόνοια που δόθηκε ο άμοιρος—μα κι' αυτήν σαν ήταν πιά νεκρός.

...Γεννήθηκε, δέλεpis, φτωχός...

ΔΩΡΗΣ ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΕΝΘΙΜΟ

Έμαθήσα τα φύλλα απ' τα λουλούδια όπου σκιρτούσαν στη χαρά, ψές δρόδυ έπνιξα στη σιωπή όλα τα τραγούδια κι' έδωξα από τη γη, φίλι και χάδι.

Έκράτησα, μονάχα, τ' σκοτάδι —τ' άστρα ψυχορραγούν, στο φίλημά του— κι' άφησα τούς καύμούς, στη γη, κοπάδι παιδιά, τού έδένινου, πικρού θανάτου.

Θέλησα μέσ' στον πόνο το δικό μου να πνίξω τη χαρά της κάθε ζωής...

.....

Καταμεσής, ως σπαρταρώ, τού δρόμου κόσμε, ίδια, και σύ, να σπαρταρήσης!

ΑΝΤΩΝΗΣ Ε. ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ

■ ■

ΤΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ ΣΟΥ

...Αγνωστή σου γυναίκα, που τρέφεις τις έλπίδες μου και που σε καρτερώ, χρόνια τώρα, νάρθης για να γλυκάνης την άραχη ζωή μου, ξανοίγω την άγγελική μορφή σου στο θαυλό φόντο της ξεθωριασής άχλως τού δεινίου μου...

Λατρεία για μένα γεμάτη είσαι, ιερή αγαπής φλόγα θερμαίνει την άδολη καρδιά σου που δεν ένοιωσε ακόμα απαλό έρωτικό χάδι, που δεν γνώρισε την άνείπωτη εδνυχία της αγάπης...

Μελαγχολική σε φαντάζομαι, σαν τούς πανσέδες τού κήπου μου, γλωπδή σε θέλω, σαν ν' άχνοσβύνουν στο πρόσωπό σου οι τελευταίες άνταύγειες κάποιου φθινοπωριότου δειλινού...

Θέλω ξανά τα μαλλιά σου πλούσιους δοστρύχους ριγμένους άφρόνιστα στον κύκνειο λαϊμό σου και τα παρθένα χείλη σου όλικά τα θέλω, σαν τ' ο γαρύφαλλο που ροδοσκάζει δειλά...

Το χάδι σου, σαν άνάλαφρη ριπή άνέμου, μύρια ν' άπλώνη ήδονικά ρίγη στο βασανισμένο μου κορμί και τ' ο πασίχαρο γέλιο σου —ήλιος χρυσάφινος—της ψυχής μου τα μαύρα να σκορπίξη σκοτάδια.

Τα μάτια σου, στεφανωμένα με χνουδωτά βλέφαρα, σαν άπότολμες πινελιές ξεχωριστού ζωγράφου, τα νοιώθω, τα μεγάλα σου άμυγδαλωτά μάτια, να με κυττάζουν με λατρεία και να καθρεφτίζουν μέσ' στη λμνη τους όλο της ψυχής σου τόν άνεκτίμητο θησαυρό...

Κι' ακόμα σε θέλω, άγνωστή έσένα γυναίκα, με θερμή άγκαλιά και φλογερά φίλια και με μια φωνή άπαλή και γλυκειά, σαν άπόκοστη μουσική, να μου μιλάη με τα πιο άπόκοστα λόγια, για μια άγάπη αιώνια, έσθεριά έρωτόλογα, για μια άγάπη αιώνια, έσθω τον έαυτό μου σε σε φτάνεμο άραξο δόλι, μακριά απ' τις έγνοιες και φροντίδες της ζωής...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΗΤΡΑΛΕΞΗΣ

Μεταξύ μας

ΟΡΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Α. Γράφετε καθαρά κι' από τη μιὰ μεριά του χαρτιού.

Β. Όσοι χρησιμοποιείτε ψευδώνυμο σημειώνετε πάντοτε το όνομά σας και τη διεύθυνσή σας για την υπηρεσία του περιοδικού.

Γ. Όταν αναφέρεστε σε παλαιότερες απαντήσεις να σημειώνετε πάντοτε τον αριθμό του φύλλου, για το όποιο μ'ας γράφετε.

Δ. Να μην στέλνετε ποτέ περισσότερα από ένα πεζό ή δυο ποιήματα.

Όσοι στείλουν περισσότερα από όσα δριζούμε να έχουν υπ' όψει τους ότι θα διαβάζονται στην τύχη ένα πεζό ή δυο ποιήματα και τα άλλα θα σιζίζονται.

Ε. Να μην στέλνετε ποτέ νέα συνεργασία σας αν δεν λάβετε απάντηση σ' εκείνη που έχετε στείλει, γιατί δεν θα ληφθῇ υπ' όψει. Να σημειώνετε σε κάθε καινούργια αποστολή τότε έλάβατε απάντηση στην προηγούμενη.

Σημ. Ός γνωστόν, η «Εβδομάς» κρίνει τα έργα των αναγνωστών της και δημοσιεύει τα εγγραφόμενα χωρίς καμμία χρηματική αμοιβή.

Σίαν. Παπαντωνίου. Κοινό κι' δχι στρωτό γραμμένο. Αποφεύγετε τις εξεζητημένες λέξεις όπως χιλιότροφο, ουδισιανό, θόρυβος κ.λ.π. Σ. Η. Συμπαθητικά γραμμένο με υπερβολικά κοινοτόπο και χλιοειπωμένο το «Ερωτικό παράπονο». Μάκην Ανθην. Πολύ άτεχνα τα ποιήματά σας και πρωτόλεια. Έχουν άπειρα τεχνικά λάθη στη ρίμα και στο μέτρο. Γι' όργον Μουχτοόρη. Για πρωτόλεια δεν είναι πολύ άσχημο. Μάλλον το θέμα του είναι πολύ συνήθισμένο. Με λίγη μελέτη ακόμα και περισσότερη προσπάθεια ίσως επιτύχετε κάτι δημοσιεύσιμο. Στέλλαν Δεσποτοπούλου.

Εγκρίνονται οι «Στιγμές της ζωής μου» και θα δημοσιευθούν με τη σειρά τους. Τάσον. Δυστυχώς το «σύγγραμμά» σας, όπως αποκαλείτε το πεζό σας, είναι πολύ στεγνά γραμμένο σε σχολική έκθεση και γεμάτο εκφράσεις καθαρευουσιάνικες που δεν μεταχειρίζεται κανείς σήμερα. Διαβάστε συγχρόνους πεζογράφους για να συνήθισετε σε πιο απλή γλώσσα, πιο στρωτή.

Δ. Χ. Τηλαύρη. Δεν ολοκληρώνετε αυτό που θέλετε να πείτε και μένει σαν ξεκομμένο το πεζό σας. Αν σας είναι δυνατόν, διορθώστε το. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε, Τ. Γ. Το «Ριζικό της Ναδίνας» έχει ένα κοινότατο θέμα, γραμμένο πολύ στεγνά, χωρίς καμιά πρωτοτυπία. Το γραψιμό σας θέλει πολύ δούλεμα ακόμα γιατί σε ώριμες ιδέες φράσεις είναι πολύ άτεχνο, και σχολαστικό. Κυτάξτε λ. χ. αυτές τις φράσεις σας:

«Ανομιμωμένη στο θαμπό τζάμι που πάνω του με όρη πλατάγιαζε ή βροχή και καθισμένη πλάγι στο Τιβέριο, έμενε αποροφημένη στην ευχάριστη σκέψη της. Κάπου, κάπου έστειλε τα χείλη της σ' ένα άμυγδαλό και κουφό μειδίαμα, απαντώντας

την απ' τα λυτευτικά βλέμματα του συνοδοῦ της, που σιωπηλά την παρατηρούσε με των ματιών του τη βουλιμία, σαν να ήθελε να συγκρατήσει την αγαπημένη του εικόνα της φυσιογνωμίας της που έμελλε ν' αποχωρισθῇ τελειωτικά».

Και παρακάτω:
—Είσαι τόσο δεβαία για την ευτυχία σου;

—Τα περισσότερα δεδομένα που είναι, πλούσιος και κοινωνικός πρέπει να μου δώσουν αυτό που ζητώ. Τέλος θα προσπαθήσω, να το είμαι αγαπητή.

Κωστήν Λαμπράκη. Το «Δυο κομμάτια μιὰ άγκαλιά» είναι ένα ανακάτωμα καθαρευούσης, δημοτικής, στόμφου, έκζητῆσεως, που όλο μαζί δεν λέει τίποτα. Είναι μιὰ κακή απομίμηση δήθεν μοντέρνας τεχντροπίας γεμάτο ασυναρτησίες. Δημοσιεύομε εδώ ένα απόσπασμά του:

«—Γιατί! γι' αυτόν ή ζωή δεν ήτανε, παρά ένα προτόγονο χάος που δεν έξερομε από που ξεκίνησε και που έφτασε, κι' αφού κινῆται στην τροχιά, γιατί δεν σταματάει καθόλου! Κινείται, αλλά έχει σταματήσει από πολλού, είναι σταματημένο, αν και... κινῆται... Αυτός ήταν ένα χταπόδι κολοβό δίχως νόηση.

Θά πήτε δεν θα σταματήσει κάποτε κι' αυτός;...

Αυτός 25 χρόνων, πλην μερικές μέρες..., ώρες..., λεπτά, και δευτερόλεπτα.

Αυτ' είναι τριάντα χρόνων, πλην 2 ημερών, 18 ώρων, 27 πρώτων, 43 δευτέρων λεπτών και 4 δέκατων.

Αυτή πήγε τριάντα χρόνων ακριβώς από του συνάτησε αυτόν, το μηχανικό σύμπλεγμα... Και τώρα να σας πω το τέλος: αλλά θα θέλατε να διαβάσετε κι' αυτής τη ζωή. Πρέπει να ξέρετε ότι ήταν γυναίκα και σαν γυναίκα μπορούσε να μη κοιμότανε, αλλά το έινε της κοιμότανε γιατί δεν είχε να πῇ το όνομα που έκανε και από πάντων ή συνείδησή της κοιμότανε γιατί δεν την ένοιαζαν οι γύρω βρισκόμενοι άνθρωποι.

Αυτή μιὰ μέδουσα τρυφερή που της έκαψαν τα πλοκάμια της, ίχως φρόνηση. Αυ-

«Εβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία:
Νοταρά 15, Αθήναι
(Όπισθεν Μουσείου)
Τηλέφωνον: 24-947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτησία έσωτερικού	Δρ. 200.—
Έξάμηνος	» 100.—
Έτησία έξωτερικού	Λιρ. 1.10.
» Αμερικῆς	Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτ.: 22)
Προϊστάμενος τυπογραφείου:
Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Ψαρομηλίγκου 17)

Τα χειρόγραφα, δημοσιευόμενα και μη δεν επιστρέφονται.

τός 25 πλὴν· αυτή 30 πλὴν...».

Τι θέλουν να πουν ό' αυτά; Δεν αφήνετε καλλίτερα τους «συμβολισμούς» και να γράψετε κάτι πιο απλό, πιο λογικό, πιο νοητό; Όσο για τα άλλα, άτεχνα. Τα σοῦ-λάν Έρεοκλέους. Το γραψιμο σχετικα καλύτερο, όμως το θέμα είναι τέτοιο που δεν μπορούσατε παρά να πέσετε στις αιώνιες χλιοειπωμένες κοινοτοπίες. Μυρίνην. Εγκρίνονται τα «Λησμονημένα γραμματα» Λίαν Πούλου. Όχι δημοσιεύσιμα δυστυχώς αυτά που μ'ας στείλατε. Πολύ πρωτόλεια και άτεχνα άκόμα. Διαβάστε προς το παρόν. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε θερμά. Νίαν Πιτσέλη. Εγκρίνεται το «Γύρισε πίσω» και θα δημοσιευθῇ με τη σειρά του.

SCHERK

Διαβάστε το βιβλιάρκι που είναι στη φιάλη της Λοσιόν προσώπου Σέρκ.

Θά ιδίτε ότι· Μόνον ή καλά καθαρισμένη επιδερμίδα παραμένει δροσερή, λεία και πέρνει την έλκυστική χάρη μιὰς υγιούς ωμορφιάς. Καί ή Λοσιόν προσώπου

Scherk καθαρίζει την επιδερμίδα απόλυτα, την ξανανιώνει

και την διατηρεί στο χρώμα της υνείας. Φιαλίδια τσάντας

Δραχ. 35.- Μεγαλύτερα των Δραχ. 55.-, 90.- και 175.-.

Δείγμα αποστέλλεται έναντι 5δράχ. γραμματεσῆμου.

Γεν. Άντ.: Οίκος Π.Ι. Μαγκριώτη, Νίκης 10, Αθήνα

Ένα σοφό βιβλιάρκι

Πούδρε Mystikun σε κουτιά των Δραχ. 80.- και 50.-
Κομπάκι Mystikun Δραχ.

ΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑΙ ΜΑΣ

Στις όχθες του Νείλου

(Συνέχεια από τη σελίδα 6)

σταση. Μέσα στην ψυχή του ένόμιζε πως άντηχούσε ακόμη το θραυνό τραγούδι του Νείλου. Άγωνιούσε. Η Φάτμα δεν φαινόταν. Ούτε σκεφτότανε την συνέχεια και το τέλος που μπορούσε να έχη αυτή ή περιπέτεια. Ξαφνικά

καθώς έψαχνε δόλγυρα και για την άραπίνα του είδε μπροστά του τον άρραβωνιαστικό της. Ένας κρύος ιδρώς τον έλουσε.

—Καλημέρα σας, που είπε εκείνος με ύφος σοβαρό.

Και συνέχισε:

—Μ' έστειλε ή Φάτμα να σας πω ότι δυστυχώς δεν θα μπόρεση να έλθη στο ραντεβού σας... Δεν θα μπόρεση να φύγη μαζί σας...

Ο Γαλανός τὰ είχε χαμένα. Ο άλλος έσυνέχισε:

—Είναι αδιάθετη. Κάνει ψύχρα ξέρετε τις νύχτες στις όχθες του Νείλου... Είναι μιὰ συνηθισμένη άρρώστεια, κύριε, που την παθαίνουν πολλές γυναί-

κες. Έμεις την θεραπεύομε με μιὰ μαχαίριά στα πλευρά. Όταν είναι άρραβωνιαστική της. Ένας κρύος ιδρώς τον έλουσε.

Ο Γαλανός έγινε κίτρινος. Το τραίνο σφύριζε. Ο άλλος τον κύτταξε άγρια:

—Εμπρός κύριε... Άνεβητε γρήγορα. Δεν αξίζει κι' άλλη μαχαίριά για μιὰ τόσο συνηθισμένη ιστορία.

Άνέβηκε την ώρα που ξεκινούσε το τραίνο. Καί σε λιγάκι χανόταν μακριά προς την αιγυπτιακή πεδιάδα που έχρυσωναν πρωι-πρωί οι πρωινές άχτίνες του ήλιου...

Δ. ΨΑΘΑΣ

Τα μυστηρια της Πυραμίδος

(Συνέχεια από τη σελίδα 17)

από τον έκτο καταρράκτη, ως τις πηγές.

Ο Νείλος, όπως είναι γνωστόν, είναι ο μεγαλύτερος ποταμός του κόσμου, άφου έχει μήκος 6.400 χλμ. και πλάτος ποικίλον από 1—3 χλμ. Όταν τον φαντάζεται κανείς έτσι τεράστιο, μέσα στην κοιλάδα την όποια διαρρέει, έχει την έντύπωση: ότι ο ποταμός αυτός δεν βρίσκεται στην φυσική του θέση. Μαζί του είναι συνδεδεμένη ή ζωή των ανθρώπων, των ζώων και των φυτών που κατοικούν την κοιλάδα. Οι άγγλοι το ξέρουν καλά αυτό και για τοῦτο άγρυπνοῦν στις πηγές του. Αί, λοιπόν, κατά τα δεδομένα που περικλείνει ή πυραμίδα, ο Νείλος δεν ήταν προσωρισμένος από την φύση για την στενή αυτή λουρίδα γῆς που διαποτίζει σήμερα. Ήταν πολύ μεγαλύτερος ο προσωρισμός του, ανάλογος προς τις διαστάσεις του. Έτσι, άλλοτε ή Σαχάρα ήταν ένας άπέραντος εύφορός τοπος κάμπος που τον γονιμοποιούσε ή εύλογία του Νείλου! Άν σήμερα ήταν δυνατή ή άλλαγή του ροῦ του Νείλου, θά κατεστρέφετο τελείως ή Αίγυπτος και θά γινόταν και πάλι ή Σαχάρα, εκείνο που και πρώτα ήταν.

Ο κ. Μπαμπάρν, γράφει, ότι ως προς το ζήτημα αυτό, ή Ιταλική κυβέρνηση βλέπει πολλο μακρύτερα, στρέφοντας την προσοχή της στην λίμνη Τσάνα, πηγή του ανατολικού Νείλου.

Όσον άφορά τις προφητείες της πυραμίδος, ο κ. Μπαμπάρν λέγει κι' αυτό: ότι το 1905 ο συνταγματάρχης Γκαρνιέ, μεγάλος αιγυπτιακός, δημοσίευσε ένα βιβλίο υπό τον τίτλο «Η Μεγάλη Πυραμίδα, ο κατασκευαστής της και οι προφητείες της», στο όποιο λέγει, ότι ή μεγάλη στοά του μνημείου, αντιπροσωπεύει την Χριστιανική εποχή και προφητεύει ότι ο μεγάλος πόλεμος θά άρχιζε το 1913. Δεν γελάστηκε παρά μονάχα κατά ένα έτος!

Στο βιβλίο του «Θεοί και βασιλείς της Αίγυπτου» ο Άλεξάνδρ Μορέ, λέγει ότι μέσα στην Μεγάλη Πυραμίδα, χιλιάδες χρόνια πριν να γεννηθῇ ο Χριστός, προλέγεται ή έλευσή του και δίδονται διάφορες ψευτομάχες για τον Μυστικό Δαίμονα και τον θάνατό του!

Διατί Μερικοί Κινηματογραφικοί Άστέρες
Κερδίζουν

100.000 ΦΡ. ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

λέγει ένας από τους καλλίτερους κινηματογραφικούς άστέρας:

«Σήμερα εις τα κινηματογραφικά άτελιέ ή κλασσική ωραιότης άξίζει 8 δολάρια την ήμέρα, ή ευφύια 100 δολάρια την ήμέρα, ή ευμορφία με έξυπνάδα και με δοσερά χρώματα 1000 δολάρια την ήμέρα. Τίποτε δεν καθιστά την επιδερμίδα τόσο σκληρά, ξηρά και ρυτιδωμένη όσον οι λοχυροί και καυστικοί προβολείς με τους όποιους εργάζονται όλη την ήμέρα οι κινηματογραφικοί άστέρες.

Οι καλλιτέχναι του κινηματογράφου έξωδευσαν όλοκλήρους περιουσίας διά πολυσυνθέτους θεραπείας εις τα Ίνστιτούτα Καλλονής, διά να ξανανωνόσουν το πρόσωπόν τους κ.τ.λ. Σήμερα δύναται να διατηρήσουν εις την επιδερμίδα των την νεότητά διά μιὰς απλής περιποιήσεως σπι-

τι των. Το «Βίος» άνακαλυφθέν από τον καθηγητή της Βιέννης Dr Stejskal είναι δραστικόν στοιχείον των ζώντων κυττάρων, περιέχεται εις την Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ τροφήν διά την επιδερμίδα, χρώματος ρόζ. Χρησιμοποιουμένη το βράδυ προτοῦ κατακλιθῆτε, τρέφει και ξανανιώνει την επιδερμίδα σας ενώ κοιμάστε. Αί ρυτίδες εξαλείφονται. Κάε γυναίκα δύναται εύκόλως να δείχνη 10 έως 15 χρόνια νεωτέρα εντός μερικῶν έβδομάδων. Η Κρέμα της ήμέρας ΤΟΚΑΛΟΝ, μη λιπαρά, μεταχειριζομένη διά την ήμέρα άφαιρεί τὰ μαύρα στίγματα και τους διεσταλμένους πόρους, καθιστά την επιδερμίδα φρέσκην λευκή και καθαρά. Καλά αποτελέσματα είναι ήγυγημένα άλλως τὰ χρήματά σας επιστρέφονται

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΟΡΑΣ

Οι απαντήσεις μου για ζητήματα υγιεινής και καλλωπισμού, βασίζονται επί συμβουλών του διακεκριμένου δερματολόγου της πόλεώς μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Τάκη η Γεώργ. Να μη πλύνεσθε ποτέ με χλιαρό νερό παρά πάντοτε με κρύο. Πρωί και βράδυ μετά το πλύσιμο μ' ένα βαμβάκι βουτηγμένο στη κάτωθι λουσιό να περνάτε το πρόσωπο και να αφήνετε να στεγνώσει μόνο του.

Alcool camphré	30 gr.
Teint. de benjoir	15 >
Eau de cologne	60 >
Eau distillée	90 >

Εσωτερικώς Σιρό 'Ισντοτανί: ένα κουτάλι της σούπας τὸ μεσημέρι και ένα τὸ βράδυ πρὸ τοῦ φαγητοῦ.
Καί τη Ξ. Πειραιᾶ. Για καθάρισμα τὸ ἑξῆς:

Amandes mondées	30 gr
Eau dist. d'Hamamelis verit.	50 >
Eau dist. de roses	50 >

Πομάδα τῆ λιπαρᾶ μορφῆ τῆς Χαρέμ.
Απογοητευμένη με κρύο ὕλα. Τσίγκο δὲν βάζουν στὸ πρόσωπο, οὔτε σφίγγουν ἢ σπάζουν τὰ σπυρία ἢ τὰ μπιμπικία. Νὰ πλύνεσθε με κρύο νερό και μετά μ' ἓνα βαμβάκι νὰ περνάτε τὸ πρόσωπο με μόλις χλιαρὸ χαμομηλόνερο πολὺ ἀραιό. Κατόπιν ἅμα στεγνώση τὸ χαμομηλόνερο νὰ περνάτε τὸ πρόσωπο ἐλαφρῶς μ' ἓνα βαμβάκι βουτηγμένο στὴν κάτωθι λουσιό:

Alcool camphré	30 gr.
Teint. benjoin	15 >
Eau de cologne	50 >
Eau distillée	90 >

Κρέμες καλλυντικῆς νὰ μὴ βάζετε πρὸς τὸ παρόν. Μετὰ 45 ἡμέρες ξαναγράψτε μου.
Ξανθιά. Χρειάζεσθε 500 καταπότια, με ἀποτέλεσμα ἐξασφαλισμένον. Καμμιά ἀντένδειξις γιὰ τὴν λήψη των, τὸ ἐναντίον με τὰ

ΚΥΡΙΑ!

Σὰς συνιστῶμεν νὰ βάρετε μόνη σας τὰ φορέματά σας, τὰ μαλλιά, τὰ νήματά σας ὡς και τις ψάθετε σασμόνον με τὰς γυναικείας και παγκοσμίου φήμης Γερμανικῆς Βαφῆς ΑΡΤΙ, διότι οὕτω μόνον θὰ εἰσθε βεβαία ὅτι θὰ ἐπιτύχετε ἀπολύτως εἰς τὴν βαφὴν και χωρίς νὰ ὑποστῇ τὴν παραμικρὰν φθορὰν τὸ φορέμα σας. Μία βαφὴ διὰ νὰ εἶναι καλὴ δὲν ἀρκεῖ μόνον τὸ νὰ βάρεται τὸ ὕφασμα, ἀλλὰ πρέπει πρὸ παντὸς και νὰ μὴ τὸ καταισρέφη. Παλαιὸν φόρεμα βαφρὲν με «ΑΡΤΙ» οὐδέποτε ἀναγνωρίζεται ὡς βαμμένον. Αἱ βαφαὶ «ΑΡΤΙ» οὐδέποτε ξεβάφουν. Ἐμπρομὶ φορέματα βάφονται ἐπιτυχῶς με βαφὰς «ΑΡΤΙ» ἀφοῦ προηγουμένως ἀποχρωματισθοῦν με τὸν εἰδικὸν ἀποχρωματιστὴ «ΑΡΤΙ». Αἱ βαφαὶ «ΑΡΤΙ» ποιοῦνται στὰ φαρμακεία και ἐμπορικὰ τῆς συνοικίας σας εἰς 61 μοντέρνους χρωματισμοὺς. Ἐκαστὸν πακετίδιον βάφει 150 δρᾶμια ὕφασμα.

ὁρμονοθεραπευτικὰ συστατικὰ τους θὰ συντελέσουν πολὺ στὴν τόνωση τοῦ ὁργανισμοῦ και τὸν περιορισμὸ ὅλων τῶν νευρικῶν διαταραχῶν. Τιμὴ δρχ. 800. Ἐμβάσετε τὸ ποσὸ με ἐπιταγή. Πρὸς εὐκολίαν σας μπορεῖ νὰ γίνουν και σὲ δύο δόσεις.

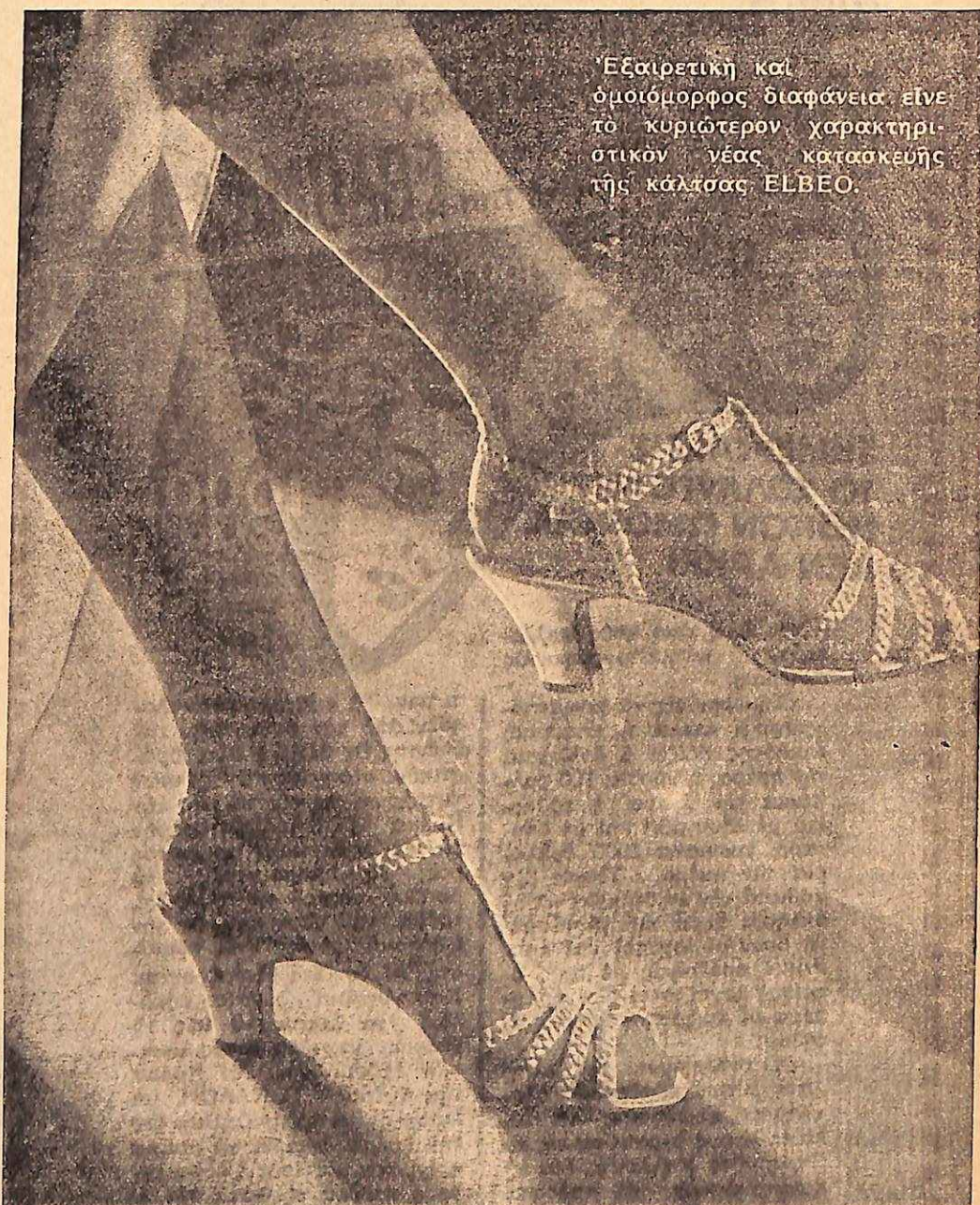
Κοφτεροῦ ἀετόν. Νὰ λούξεσαι με κατραμσοῦντο και ὄχι συχνότερα ἀπὸ 20 ἡμέρες. Κάθε δύο μέρες νὰ βουτάτε τὴ βούρσα τῶν μαλλιών, στὸ κάτωθι ὑγρὸ και νὰ ὑγραίνετε καλὰ τὸ τριχωτὸν τῆς κεφαλῆς.

Solution de sublimée à 20 o/o	100 gr.
Alcool de roses	100 >
Huile d'amandes douces	5 >
Teint. de cantharides	2 >
> > citron	4 >

Μετὰ τρεῖς μῆνες θάχετε θετικὰ ἀποτελέσματα.

Ἀνοιξιάτικο Μπουμπούκι. Μετὰ τὸ σκονάκι και μάλιστα με 60 φορὲς τὴν ἡμέρα δὲν θὰ χαλάσῃ τὸ στήθος σας, ἀλλὰ θὰ πάθετε κάτι χειρότερο, θὰ πάθετε σπληγχνόπτωση δηλ. θὰ σὰς πῶσουν τὰ σπλάχνα, (στομαχικά) θὰ κάνετε τρομερὴ κοιλία, και θάχετε ὅλες τῆς ἄλλες σοβαρῆς συνέπειες τῆς σπληγχνοπτώσεως, δηλ. δυσπεψία, ἐρυνγίες και πόνους στὰ παραμήτρια. Σταματήστε λοιπὸν αὐτὲς τῆς καταστρεπτικῆς ἀστειότητες γιὰ νὰ μὴ γίνετε μάννα και κόρη δυστυχεῖς. Τὰ ματοτσίνουρά σας θὰ ὠφεληθοῦν πολὺ ἂν κάθε βράδυ τ' ἀλείφετε ἐλαφρῶς με τὴν πομάδα Τοποβαξεν Ὁφθαλμικ. Εἶναι ἀγνή, τῆς κρατᾷ λιπαρές, και τῆς τονώνει σ' ἀφάνταστο βαθμὸ.

Τσιγγάνα τῆς Γεφύρας. Γιὰ ὅλα τὰ ζητήματα τοῦ στήθους, γράφει συνέ-

Ἐξαιρετικὴ και ὁμοιόμορφος διαφάνεια εἶνε τὸ κυριώτερον χαρακτηριστικὸν νέας κατασκευῆς τῆς κάλτσας ELBEO.

Ἡ κάλτσα "ΕΛΒΕΟ,"
πωλεῖται εἰς τὰ καλλίτερα καταστήματα εἰς τιμὰς
ἀπολυτὼς ὀρισμένας.

χειαν ἄρθρων ὁ κ. Λαδάς στῆς γυναικεῖες σελίδες. Συνεπῶς ἐκεῖ θὰ βρῆτε λεπτομερῶς τί πρέπει νὰ κάνετε. Χρειάζεσθε τοπικὴν κοῦρα τὴν ὁποία θὰ κάνετε κατόπιν ὑποδείξε-
ως του καθὼς και 250 καταπότια (ἀξία δρχ. 400).

ΔΟΡΑ

Τηλέφ. 24742

Ὁχι
πλέον
Ἄσπρα Μαλλιά
Ἐπαναφέρετε τὰ
μαλλιά σας εἰς τὸ
φυσικὸν των χρῶμα χω-
ρὶς βλαβερὰς βαφὰς. Ἀπαλ-
λαγῆτε ἀπὸ τὴν τριχοπτώσιν
και τὴν πιτυρίδα μεταχειριζόμε-
νοι τὴν ἄφραστον Brillantine
"Charmine"

Γεν. Ἀντιστ. Γ. Νικολάου Ἀθῆναι Σοφοῦλεως 10

Σὰς προτείνωμεν τὴν ἐξῆς δοκιμὴν ● Πουδράρετε τὸ
μισὸ σας πρόσωπο με σιανδήποτε ἄλλη πουδρα και τὸ
ἄλλο μισὸ με τὴν ὑπέροχην πουδρα FORVIL (Ζητήσατε
ἀπὸ τὴν Ἀντιπροσωπεῖαν νὰ σας χορηγήσῃ ΔΩΡΕΑΝ, δειγμὰ
πρὸς δοκιμὴν εἰς τὴν ἀπόχρωσιν τῆς ὁρεσκείας σας) ●
Τότε θὰ σὰς εἶναι πολὺ εὐκόλο νὰ ἐκτιμῆσετε πραγματι-
κῶς τὰ πλεονεκτήματα τῆς πουδρας FORVIL ●

Ζητήτε τὴν πουδρα FORVIL ἀρωματι-
σμένη με τὸ θυμάσιον «5 FLEURS» ●
Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα
τὸ μεγάλο κυτίον πρὸς Δρχ. 55
τὸ μικρὸ > 35

ΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ: ΑΛΕΞ. ΘΕΟΧΑΡΗΣ ΟΔΟΣ ΑΓΙΟΥ ΣΤ. ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛΕΦ. 25 202

Ὁχι δῶρα
μαί δῶκεν λαχεῖα...
...ἀλλὰ σοιότηλα
καὶ λερεότηλα

ΕΠΙ ΕΝΟΣ ΑΘΕΜΙΤΟΥ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ἡ δικαστικὴ ἀπόφασίς καταδ. κάσσα
ἀνα ἀθεμίτου ἀνταγωνισμοῦ ἐσμετωθῇ κατ'
αὐτὸς. Κάποιον Ἐργοστάσιον Κλωστῶν ἐπε-
χίρησε νὰ μαίρῃ δι' ὑποπτοῦν και
ἀνεγ. ἐγγυήσεως λαχεῖον ἰο ραπτο-
μηχανὰς μηχανικῶς πρὸς τοὺς καταναλω-
τάς του. Τούτο δὲ ἐπράξε με τὸν σκοπὸν νὰ
παράσῃ τοὺς πελάτας τῶν ΚΛΩΣΤΩΝ
τῶν Κ. ΡΑΖΗ και Σίας. Βορέου Σι και νὰ
ἀναγκάσῃ αὐτοὺς νὰ ἀγοράζωσιν τὰς ἄλλας
κλωστὰς εἰς τὴν αὐτὴν ἐτικέταν λαχεῖον
τὸ πρόσχημα τοῦ ἀνελικρινού λαχεῖου
ἢ ἢ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
εἰς τὸν ΚΛΩΣΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΑΣΤΕ-
ΡΩΝ ἡ ὁποία εἶναι ἡ μοναδικὴ εἰς τὸ εἶδος
τῆς ἐν Ἑλλάδι και ἐξυπηρετεῖ τὴν Κοινὴν
νῆαν διὰ τῶν ἀπαραμίλλων τῆς προϊόν-

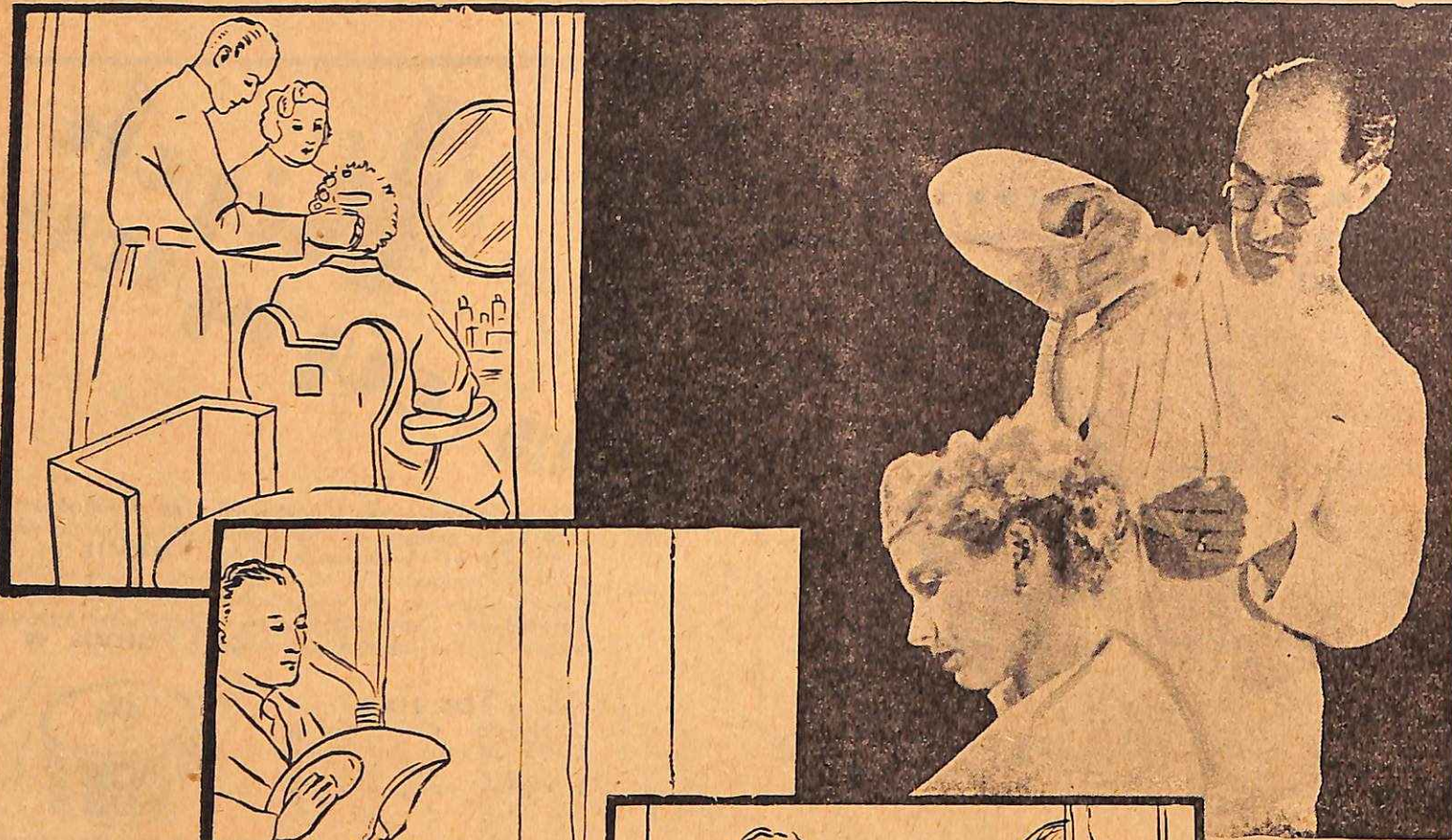
αὶ ἐνέργειαν ἀντιπροσωπεύει
νιστοῦ σας ἀντιπροσωπεύει
ΕΤΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΠΛΥΝΙΚΟΥΣ
ΕΙΣ ΤΑ ΚΡΗΤΑ ΤΗΝ
το δικαστηρίου διὰ τὴν
ΙΝ ΜΕΤΡΩΝ
ΕΙΛΕΙ ΚΡΗΜ
ΑΣΤΗΝ ΠΑΡ
ΕΞΕΤΗΝ ΠΑ
ΙΜΕΝΗΝ ΠΑ
ΤΟΝ ΚΑΤΑΝ
ΠΑΡΟΜΟ
ΚΑΙ ΤΟΝ

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἐπιστοποίησιν πλεον διὰ δικαστικῆς
ἀποφάσεως, ὅτι αἱ ΚΛΩΣΤΑΙ ΤΡΙΩΝ
ΑΣΤΕΡΩΝ δὲν εἶναι ἀνάγκη παρα-
νοῦν και ἀπατηλὸν μέσον διὰ νὰ ἀγορά-
νοῦν καὶ κατακλύζωσιν τὴν ἀγορὰν
λαοῦν καὶ κατακλύζωσιν τὴν ἀγορὰν
λαοῦν. Ο ἀνταγωνιστὴς τῶν ποὺ ἐκτενεῖ
εἰς τὴν παρανομίαν διὰ νὰ παραπλανήσῃ
τὴν πελατεῖαν τῶν ΚΛΩΣΤΩΝ ΤΡΙΩΝ
ΑΣΤΕΡΩΝ, ὑποσχεόμενος ὅτι δῆθεν θὰ δια-
κρίνῃ τὸν ἰο ραπτομηχανὰς μηχανικῶς
τῆς ἐν Ἑλλάδι και ἐξυπηρετεῖ τὴν Κοινὴν
νῆαν διὰ τῶν ἀπαραμίλλων τῆς προϊόν-

ΜΙΝΟΣ

ΚΛΩΣΤΑΙ ΤΡΙΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Απίστευτον και όμως αληθές. Ποιός να σας το έλεγε ότι ο Χαμαράκης εις τον όποιον επληρώνατε 500-700 Δρ. διά την Περμανάντ σας πρό 10 ετών σήμερον θα σας την έπρόσφερε άντι

ΔΡΑΧ. 125

άνευ ουδεμιός άλλης επιβαρύνσεως.

1936 εποχή προόδου και συναγωνισμού.

Καμμία κυρία εις το μέλλον δεν θα εύρισκε την ελάχιστην δικαιολογίαν όταν τα μαλλιά της της τα καταστρέψουν διότι ο Χαμαράκης, το καλλίτερον κομμωτήριο των Αθηνών, ό διαθέτων την τελευταίαν λέξιν της τελειότητος μηχανημάτων ό μεταχειριζόμενος αποκλειστικώς και μόνον τα άνώτερα φάρμακα του περίφημου Γαρισινού οίκου Bouliard & Galliot 117 Rue Reaumur σας προσφέρει μίαν θαυμάσιαν Περμανάντ εις το ελάχιστον της τιμής ΔΡ. 125 και αυτό μόνον και μόνον ακριβώς διά να μη υπάρξη κυρία να πη εις το μέλλον ότι παροξούρη από μίαν μικροτέραν τιμήν.

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΣΤΑΔΙΟΥ 37 ΣΤΟΑ ΔΗΜ.ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΤΗΛ. 23.208

ΔΙΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Κάθε αναγνώστης της «Εβδομάδος» δικαιούται να ζητήσει δι' επιστολής απευθυνόμενος εις τα γραφεία μας με την σημείωσιν: «Διά τον Ιατρόν», οιαδήποτε Ιατρικήν συμβουλήν.

Παρακαλείται όμως να είναι σαφέστατος και να περιγράφη λεπτομερώς τας εκδηλώσεις του νοσήματός του. Οι αναγνώσται, οι επιθυμούντες ιδιαίτεραν δι' επιστολής απάντησιν, ας γράφουν έσωκλείοντες και δρ. 50 εις Ιατρείον του, Αγ. Δημητρίου 14 πλησίον Ψυχρή. Έκεί δέχεται καθ' εκάστην πλήν Κυριακής 5-7 μ. μ.

Ζεοπάτερ. Πολύ καλά μοναχός σας δώσατε την εξήγησιν αυτού που σας παρουσιάζεται. Είναι μά την αλήθεια τρομερή αυτή ή απογοήτευση που κυριεύει την σημερινή νεολαία, γιατί έτυχε μια φορά να συμβή κάτι που μπορούσε να συμβή σ' όποιονδήποτε άλλον. Σεις τώρα άντι να διώξετε τον εφιάλτη που σας θαρύνει αντιθέτως αφήνετε τον έαυτό σας να τον παρασύρη όπως το πούπουλο ό άέρας και να τα αποτελέσματα. Έπί έναν όλόκληρο χρόνο κάθεστε και κλαίτε τη μοίρα σας σαν να έχαθη το πλν και περιμένετε ίσως να έλθη και το μοιραίον για να σας απαλλάξη απ' αυτή την κατάσταση. Μου κάμνει μά την αλήθεια εντύπωση ή τόση σας ύπομονη ένα όλόκληρο χρόνο. Μπράβο κοινάγιο. Ας αφήσουμε όμως τη φιλολογία δεν πρόκειται να μας ωφελήσθ σέ τίποτε. Η πάθηση αυτή δεν είναι οργανική ώστε να σας τρεμάξη τόσο πολύ, είναι αποτέλεσμα της άρρωστημένης σας φαντασίας. Λίγη καλή θέλησις και θα διώξετε τον

εφιάλτη που σας πιέζει. Πάρετε τα κάτωθι φάρμακα και θα ήθετε αρκετό όφελος. Από μιν την Ανδροσίνη τρία κομμάτια την ημέραν από δέ την Υοχιμίνην δύο την ημέραν. Θα πάρετε δέ από το πρώτο δύο κυτία και από το δεύτερο τρία.

Ανδροσίνη Σίμπα κυτία δύο.
Υοχιμίνη Σίγγελ κυτία 3.

Α. Γ. Λιανόν. Για τα μαλλιά θα σας γράψω ένα φάρμακο που θα τα δυναμώση, αλλά δεν θα γυάλη τα όσα έπεσαν. Λοιπόν κάθε πρωί θα παίρνετε ένα κομμάτι δαυδάκι και άφοϋ προηγουμένως αναταράξετε καλά το μπουκάλι θα βάξετε πίσω στο δαυδάκι και θα τρίβετε καλά τις ρίζες των μαλλιών σας. Θ' αποφεύγετε το συχνό λούσιμο. Όχι περισσότερο από δύο φορές την εβδομάδα μετά δέ το δεύτερο νερό θα βάξετε λίγο ξύδι και μετά πάλιν θα τα ξεπλένετε. Να σκουπίζεσθε δέ καλά ώστε να μην μένουν νερά στο κεφάλι σας. Όσο για το ζήτημα των ούλων να πάρετε μια καλή οδοντόπαστα και μια καλή δούρτσα και α' αυτή θα τρίβετε κάθε πρωί και κάθε θράδυ τα δόντια σας, και μια φορά δέ την ημέρα κατά ποτίμηση το θράδυ θα περνάτε τα ούλα με λίγο ιώδιο. Για το τρίτο ζήτημα θα πάρετε λίγο ρετινολόδο και με λίγο δαυδάκι που θα είναι τυλιγμένο πάνω σ' ένα σπρίτο θα περνάτε δύο ως τρεις φορές την εβδομάδα.

Alcool pur	50 gr.
Resorcine	5 »
Acide Salicylique	1 »
Teint. quinquina	1 »
cassia	1 »
Nitrate de pilocarpine	0,30 cent.
Teint. de Benjoin	5 gr.
Huile de Ricin	3 »

Σαρδανάπαλον. Ζητάτε να σας δώσω θεραπεία με την οποία να κατορθώσετε να εξαλείψετε τα μπιμπίκια από το πρόσωπό

σας, μου γράφετε δέ πρώτον: ότι αποφεύγετε το συχνό ξύρισμα και μάλιστα το κόντρα, δεύτερον: ότι μεταχειρίζεσθε διάφορες αλοιφές χωρίς αποτέλεσμα. Λοιπόν σας άπαντώ σ' αυτό το ερώτημα ότι μόνον το ξύρισμα δεν πρόκειται να σας απαλλάξη από την ίστορία αυτή ούτε και οι αλοιφές που μεταχειρίζεσθε. Για να υποχωρήσουν τα μπιμπίκια, είναι ανάγκη να κάμετε έμβόλια αντισταφυλοκοκκικά, επίσης δέ να αποφεύγετε τα καυκυνήματα, τα αλμυρά και τα οινόπνευματώδη ποτά. Όταν δέ ο καιρός το επιτρέψει, τότε να πάρετε και λίγο μουρουνέλιαιο. Μέχρις ότου όμως έρθει ή ώρα του, καλόν είναι να προμηθευθήτε λίγη μαγιά τις μπύρας και κάθε πρωί νηστικός να παίρνετε ένα κουταλάκι του γλυκού. Για τα άλλα ζητήματα, δυστυχώς αδυνατώ να σας μιλήσω από τη στήλη αυτή, μπορείτε όμως καλλίστα να με επισκεφθήτε στο Ιατρείο μου χωρίς δέδαια να πρόκειται να επιβαρυνθήτε με τίποτα. Τότε σας μιλώ προσωπικώς και κάμνετε ότι σας συμφέρει.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Ριζική, άνώδυνη και άνευ ουδεμιός ελάτσης του δέρματος σφαίρες των τριχών επιτυγχάνεται μόνον διά της διαθερμοκοαγκυλασιών με το τελευταίο μηχανήμα διαθερμίας υπό ειδικού Ιατρού: όδός Κυδαθηναίων 19 (πάρδος Φιλελλήνων) 4-7 1/2 μ. μ. τηλεφ. 27.420

ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ ΚΑΙ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΝΙΚΟΛΙΤΣ

ΤΗΛΕΦ. 27.813

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ 28-ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗΛΕΦ. 27.813

ΔΙΕΥΘ. ΙΣΜΗΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑ ΝΙΚΟΛΙΤΣ

ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟΝ, ΔΗΜΟΤ. ΣΧΟΛΕΙΟΝ. ΠΛΗΡΕΣ ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ. ΤΜΗΜΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΚΑΙ ΟΙΚΟΚΥΡΙΚΗΣ. ΤΕΛΕΙΑ ΕΚΜΑΘΗΣΙΣ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ.

ΤΟ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΕΙ ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ

Γίνονται δεκτά θήλαα από 4-17 ετών και άρρενα από 4-10 ετών.

ΤΟ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΣΥΜΦΩΝΩΣ ΜΕ ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΕΥΡΩΠ. ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ.

ΓΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΟΥ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΥ

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ 28-ΑΘΗΝΑΙ

ΣΩΣΑΤΕ ΤΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΣΑΣ ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΘΟΡΑΝ ΤΩΝ ΚΑΛΤΣΩΝ ΣΑΣ

Το Στουπέτσι καταστρέφει και το δέρμα και το
ύφασμα.

Το 'Αμερικανικόν **SHU-SHINE (ΣΟΥ-ΣΑΙΝ)**
προσδίδει την ανωτέραν ἐμ φάνισιν εἰς τὸ λευκὸν ὑπό-
δημα καὶ τὸ προφυλάττει ἀπὸ ΤΑ ΣΚΑΣΙΜΑΤΑ καὶ
ΤΟ ΔΙΑΤΗΡΕΙ ΔΙΑΡΚΩΣ ΑΠΑΛΟΝ μὲ χρήσιν ΜΙΑΝ
ΦΟΡΑΝ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ.

Τὸ **ΣΟΥ-ΣΑΙΝ** λευκαίνει τὸ ὑπόδημα καὶ τὸ δια-
τηρεῖ λευκὸν ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα καὶ δὲν ξεβάφει διό-
λου. Τὸ **SHU-SHINE** εἶναι μοναδικὸ εἰς τὸ εἶδος
του εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΚΑΙ ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΙΑΝΙΚΗ

ΠΕΤΡΑΚΗ 7

ΜΟΝΟΝ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΔΩΝ ΦΕΤΣΗ

ΣΤΑΔΙΟΥ 43 ΕΝΑΝΤΙ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

ΔΙΑΘΕΤΕΙ ΤΑΣ ΜΟΝΑΔΙΚΑΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΜΗΧΑΝΑΣ VITOS

Ἐπιδιόρθωσις τελεία ὅσον ψιλὲς καὶ ἂν εἶναι οἱ κάλ-
τσες καὶ ὅσους δὴποτε πόντους ἢ τραβηγμένες κλω-
τὲς καὶ ἂν ἔχουν

Παραδώσατε ἐγκαίρως ὅσες κάλτσες ἔχετε διὰ νὰ πά-
ρουν σειρά, εἰς τὸ ἄνω κατὰστημα ἢ στὸ Μυρωπο-
λεῖον ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΥ.

ΑΓ. ΜΑΡΚΟΥ 16

ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ

ΤΑΞΕΙΔΙΑ

ΕΚΔΡΟΜΑΙ

ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΕΙΣ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ 209 W. 33 RD. ST.

ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ «ΦΑΡΟΥ» ΕΚΔΙΔΟΥΝ ΤΑ ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ ΟΛΩΝ ΓΕΝΙΚΩΣ ΤΩΝ ΕΤΑΙΡΕΙΩΝ.
ΔΙΑΘΕΤΟΜΕΝ ΤΑΣ ΚΑΛΥΤΕΡΑΣ ΚΑΜΠΙΝΑΣ ΚΑΙ ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΜΕΝ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΔΙΑΤΥΠΩΣΕΙΣ
ΤΩΝ ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΒΑΤΗΡΙΩΝ ΤΩΝ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΩΝ ΠΕΛΑΤΩΝ ΜΑΣ.
ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΤΑΧΥΤΗΣ, ΑΣΦΑΛΕΙΑ, ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ

“Ο ΦΑΡΟΣ” Α.Ε.

ΑΘΗΝΑΙ: ΠΛΑΤ. ΟΜΟΝΟΙΑΣ 3

ΠΕΙΡΑΙΑΕΥΣ: ΠΛΑΤ. ΗΛΕΚΤ. ΣΙΔ. ΣΤΑΘΜΟΥ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ.
«Ο ΦΑΡΟΣ» ΕΙΝΕ ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΠΙΣΗΜΩΣ ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΗ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ ΚΑΙ ΕΝ
ΕΛΛΑΔΙ. ΠΡΟΕΔΡΟΣ καὶ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΜΙΧ. ΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΗΛΙΑΣ ΔΡΥΜΩΝΑΣ

ΕΙΔΙΚΟΤΗΤΕΣ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΖΩΝΕΣ - ΚΟΡΣΕΔΕΣ - ΜΑΓΙΩ - ΣΟΥΤΙΕΝ ΖΩΝΕΣ ΥΓΕΙΑΣ - ΣΤΟΜΑΧΟΥ - ΣΠΛΑΧΝΩΝ, ΕΓΚΥΜΟΣΥΝΗΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ Κ.Λ.Π.

Καλλυντικά ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΤΑ ΑΡΩΜΑΤΑ ΜΑΣ

Τὸ καλλυντικὸν τμήμα τοῦ φαρμακείου μας διατηρεῖ μεγάλη συλλογὴν ἀρωμάτων (Parfums) καὶ λοσιὸν ἐφαλ-
λῶν τῶν γνωστῶν Εὐρωπαϊκῶν Οἰκῶν.

Εἴτε εἰς χῶμα εἴτε εἰς φιαλί-
δια, ἐξαιρετικῆς ἐμφάνσεως, θά
βρῆτε ὅλα τὰ ἀρώματα καὶ λο-
σιὸν παρόμοια εἰς ἀξίαν καὶ γού-
στο τῶν γνωστῶν Εὐρωπαϊκῶν.

Ἐπίσης συνιστῶμεν τὴν ἐξαιρετι-
κὴν μας Κολώνιαν.

ΑΘΗΝΙΑ, κ.λ.π. Καθὼς καὶ τὸ
φημισμένο ἄρωμα ΚΙΟΥ-ΝΟΥΚ,
μὴ νέα création γεμάτη πρωτοτυ-
πία καὶ μοντερνισμό. Τὸ Κιου-
νούκ εἶναι τὸ ἄρωμα ποὺ ἀρέσει
σὲ ὅλους.

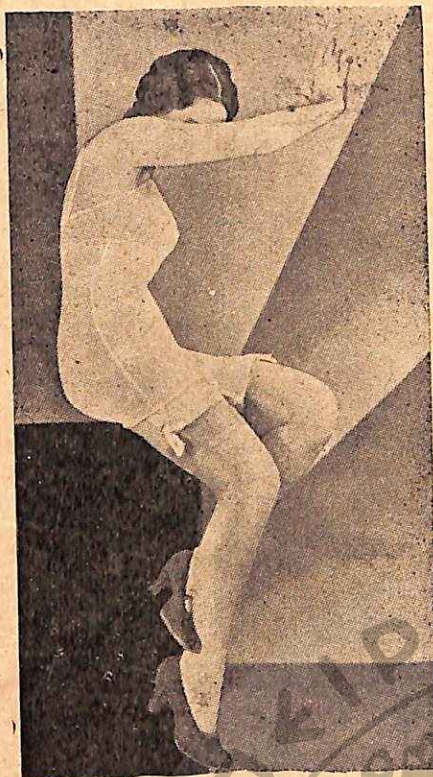
Βερνίκια ὀνύχων

εἰς ὅλας τὰς ἀποχρώσεις **Perles**,
Après le crime, **Naturel** κ.τ.λ.
διάρκειας καὶ στιλπνότητος. Πω-
λεῖνται στὸ φαρμακεῖο μας.

Φωτό-ὀπτικά

ΟΣΟΙ ΦΟΡΕΙΤΕ ΓΙΑΛΙΑ προ-
τιμᾶτε τὰ νέα κρύσταλλα ὁματου-
αλίων «**Rex**» εἶναι ἀπολύτου ἀκρι-
βείας καὶ εἰς τιμὰς λογικὰς.

Ἐπίσης στὸ φωτοοπτικὸν τμήμα
τοῦ φαρμακείου μας ἐκτελεῖται πά-
σης φύσεως ἐργασία ἐμφάνσε-
ως, ἐκτυπώσεις φωτογραφιῶν κ.τ.λ.
καθὼς καὶ ἐκτελέσεις ὀπτικῶν συν-
ταγῶν ὑπὸ εἰδικοῦ τεχνικοῦ.

Ἐὰν θέλετε νὰ περιορίσετε κάθε περιττὸν
καὶ νὰ διατηρήσετε τὰς γραμμάς σας,
δοκιμάσετε τὰ τελευταῖα μοντέλλα τῶν
ΖΩΝΩΝ - ΚΟΡΣΕΔΩΝ - ΣΟΥΤΙΕΝ Κ.Λ.Π. τοῦ
περιφήμου οἴκου **ΜΠΑΡΡΕΡ** τῶν **ΠΑΡΙ-**
ΣΙΩΝ ἐφαρμόζουν σὰν γάντι ἐντελῶς ἀδιόρα-
τα καὶ χωρὶς μπανέλλες μὴ δοκιμὴ θὰ σᾶς
πείσῃ.

Δι' ὅσους ὑποφέ- ρουν ἀπὸ τὰ πό- δια τους

κάλους, πλατυποδίαν,
σκληρύνσεις καὶ ἐν γένει ἀ-
νωμαλίας τῶν ποδιῶν.

Τὸ φαρμακεῖο μας ἰδρύσῃ ἰδιαί-
τερον τμήμα Χειροποδικῆς ὑ-
πὸ τὴν διεύθυνσιν ἀγγλοῦ εἰδι-
κοῦ ἀπὸ τὸν Οἶκον **Doctor Scholz**
Θά βρῆτε ὅλα τὰ **accessoires**
καθὼς καὶ κάθε συμβουλὴ καὶ ὁδη-
γία, Δωρεάν.

Διὰ τὸν ἰδρώτα καὶ τὴν Δυσσομίαν

συνιστῶμεν τὸ ἐξαιρετικὸν ὑγρὸν
«**Odorles**» τελείως ἀβλαβὲς καὶ
προστατεύει τὰ φορέματα ἀπὸ τὸν
ἰδρώτα. Πωλεῖται εἰς χῶμα στὸ
φαρμακεῖο μας.

Διὰ τὰ Ἡλιοκαύ- ματα

ἡ παχύρευστος κρέμα **ΣΑΝ-**
ΜΠΑΡΝ (**Sun Burn**) προφυ-
λάσσει καὶ εἶδει στὸ δέρμα ἕνα
χρῶμα **Café naturel** Πωλεῖται
εἰς χῶμα στὸ φαρμακεῖο μας.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΙΤΥΡΙΔΑ ΚΑΙ ΤΡΙ-
ΧΟΠΤΩΣΙΝ ἡ λοσιὸν «**Régénéra-**
teur» δοκιμασμένη ἀπὸ ἐτῶν ἐπα-
γαφέρει συγχρόνως καὶ τὴν λευκὴν
τρίχην στὸ φυσικὸν τοῦς χρωματισ-
μόν. Πωλεῖται εἰς χῶμα.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛΕΦΩΝΑ 24 - 164.